Penny Jordan

107

Tăcere îndelungată

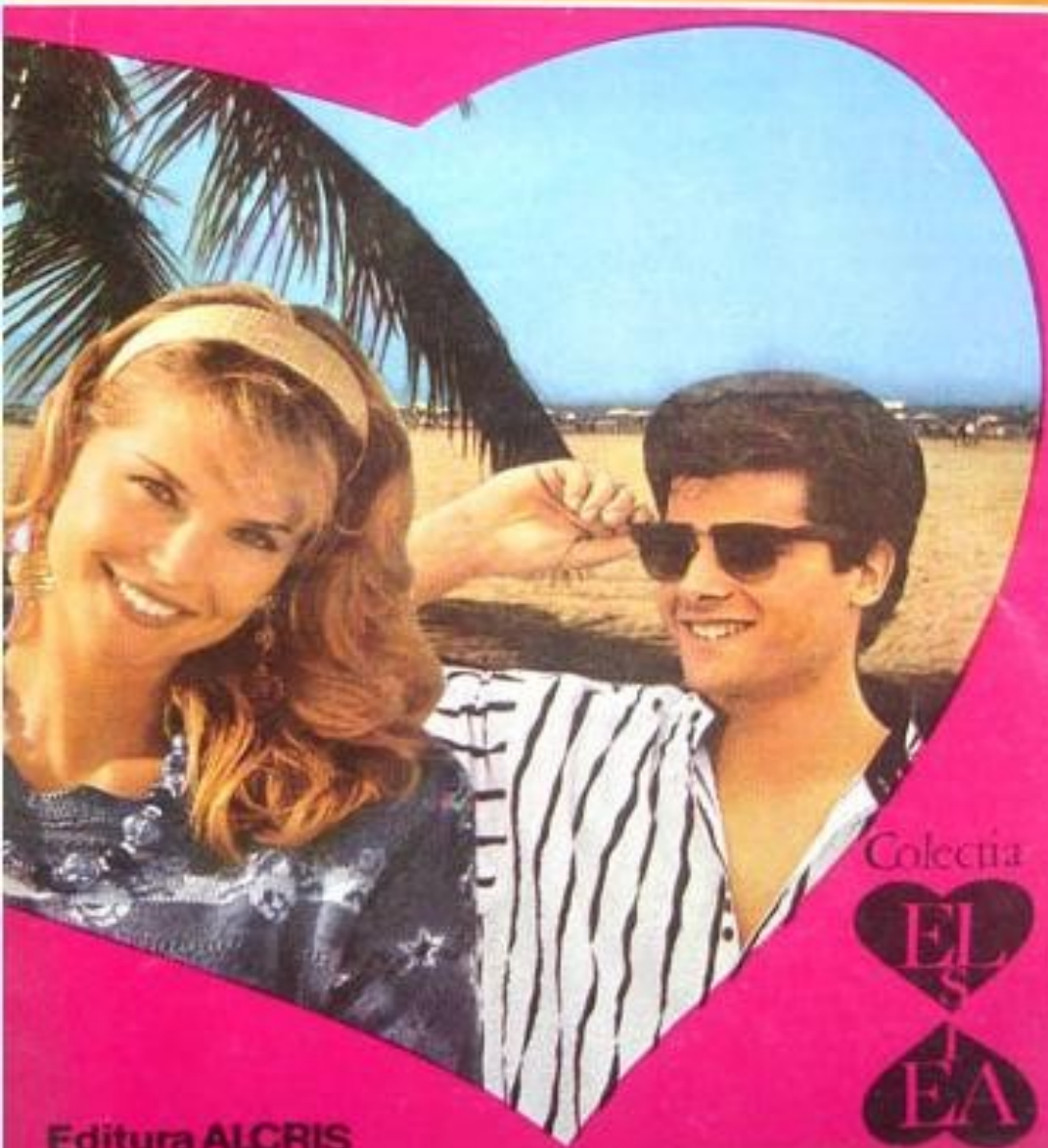

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

Penny Jordan

Tăcere îndelungată

Coperta: ANDY
by Penny Jordan,
1982 LONG COLD WINTER Mills Boon Limited
Toate arepturlle asupra acestui titlu aparţin
Editurii ALCRIS-M 94

PENNY JORDAN

TĂCERE ÎNDELUNGATĂ

Traducere din limba engleză de

IRINA POPESCU TISMANA

BUCUREŞTI

CAPITOLUL I

Hidroavionul se învârtea în cerc în jurul lui Saint-John, o insuliţă din Caraibe. Anne îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a-şi proteja privirea de soarele scânteietor.

Alan o luă de umeri şi o trase spre el.

— Iată-l pe vizitatorul nostru. Sper că o să-ţi joci rolul de gazdă la perfecţie, pentru a mă ajuta să-l conving!

Amândoi se aflau pe plaja ce se întindea în faţa hotelului. Silueta bronzată a lui Anne, lungă şi zveltă, se reliefa pe nisipul alb. Ea avea părul de culoarea mierii, decolorat de soare şi ochii violeţi asemănători cu florile de bougainvillaea care decorau pereţii bungalovurilor cu două etaje, înecate în verdeaţă.

Alan era un pic mai scund ca ea. Acest bărbat, în jur de treizeci de ani, cu o constituţie robustă, purta un costum uşor de vară şi ţinuta lui forma un contrast ciudat, cu costumul de baie al lui Anne.

Aceasta din urmă se depărtă automat, cu acea mişcare instinctivă pe care o avea atunci când un bărbat se apropia prea mult de ea.

Buzele lui Alan se strânseră. Tânărul proprietar al lui Travel Mates - O afacere hotelieră şi de excursii, o angajase pe Anne în urma recomandării secretarei lui, Sally Ferrars.

Dacă până în prezent Anne se achitase perfect de obligaţiile profesionale, în schimb, se opusese foarte hotărâtă avansurilor patronului ei, stârnind

în acesta uimire şi apoi curiozitate.

De ce îl respingea această fată de douăzeci şi doi de ani, extrem de seducătoare? El nu arăta chiar aşa de rău şi în plus avea şi bani… şi pe deasupra mai era şi patronul lui Travel Mates!

Încercase să afle mai mult, despre noua sa angajată, întrebând-o pe secretara lui. Dar Sally refuzase să-i răspundă.

— Las-o în pace pe Anne! spusese ea cu simplitate.

Tânăra, care era logodită cu un pilot de la British Airways, îl trata pe patronul ei într-un mod aproape fratern.

Alan o examină pe Anne cu un aer visător.

— Va trebui să ne dăm toată silinţa! suspină el. Dacă acest om refuză să ne susţină financiar, este vai de capul nostru! Tropica abia aşteaptă să înghită Travel Mates şi noi ne vom trezi toţi pe drumuri!

Alan nu exagera când descria situaţia în culori atât de sumbre. Îşi investise toată averea în acest complex hotelier pe care-l construise el însuşi la Saint-John. Partida păruse a fi câştigată dar vai, un ciclon îngrozitor distrusese clădirea principală a hotelului. Trebuiseră anulate numeroase rezervări, daţi banii înapoi turiştilor… Pentru

Alan, aceasta fusese o adevărată catastrofă. Şi ştia prea bine că, fără un important aport financiar, trebuia să declare Travel Mates în faliment.

Deja importante companii hoteliere pândeau acest moment, pentru a se năpusti ca vulturii peste Saint-John, pentru a pune mâna pe tot ce le-ar folosi.

Anne ştia că vizita acestui bancher reprezenta

pentru Alan ultima speranţă. Dacă acest englez, care făcuse special călătoria de la

Londra pentru a vedea Saint-John, era interesat, Travel Mates ar fi salvat.

Dar gândindu-se la ceea ce aştepta Alan de la ea, Anne se încruntă. Sigur că-i datora şefului ei foarte mult... Dacă acesta nu i-ar fi oferit slujba...

Cu un oftat, se uită la ceas. Era aproape ora patru după-amiază.

Toate după-amiezile, ea petrecea două ore în holul hotelului pentru a răspunde întrebărilor clienţilor.

— N-aş vrea să mă foloseşti ca momeală, Alan! îl preveni ea pe un ton sec. Să fim bine înţeleşi.

El se prefăcu şocat.

— Ia uită-te, ce-ţi imaginezi? Tot ceea ce-ţi cer este să te comporţi cu amabilitate. Ce vezi rău în asta?

Ea nu răspunse. Alan se arăta mai puţin întreprinzător decât la început. În cele din urmă, o trata ca pe o angajată şi nu ca pe o femeie pe care orgoliul lui de cocoş îi ordona s-o seducă. Totuşi, i se mai întâmpla încă, uneori, să încerce o apropiere discretă... Dar ea reuşea întotdeauna să-l ţină la distanţă.

— Vii cu mine la întâlnirea cu vizitatorul nostru? se nelinişti el.

Micul aparat tocmai se aşeza pe suprafaţa apei şi o ambarcaţiune se apropia de el.

Anne scutură din cap.

— Nu, am treabă. O să-l văd mai târziu Alan se îndreptă spre ponton unde venea să acosteze ambarcaţiunea, în timp ce tânăra o luă către o alee umbroasă ce şerpuia printre minunatele grădini

tropicale. Depăşi terenurile de joacă ale copiilor, împrejmuirile unde se juca tenis şi piscina de dimensiuni olimpice, înainte de a pătrunde în holul hotelului. Totul era calm... Doar zumzăitul discret al aparatului de aer condiţionat tulbura tăcerea.

Tânăra ce se afla în spatele biroului de recepţie îi adresă un zâmbet.

— Nu este nimic pentru tine! Între sport şi bronzat, clienţii au atâtea de făcut încât nu dispun de niciun minut!

Anne era însărcinată să primească eventualele plângeri „să dea sfaturi sau să ofere sugestii... în unele momente, ea-şi spunea că munca ei nu era o muncă adevărată şi că n-avea prea multe de făcut...

Se îndreptă spre bar. Ca şi în restul hotelului, arhitectura acestuia era aleasă cu grijă. O parte dădea spre mare, iar cealaltă parte către grădini. Pereţii lui erau vopsiţi simplu, în alb. Pe mozaicul care acoperea pardoseala, vasele de flori abundau de bougainvillaea sau de alte plante exotice înflorite.

Printr-o arcadă, se făcea legătura cu restaurantul şi ringul de dans. Într-o colivie mare, doi papagali cu un penaj foarte colorat se certau cu ţipete stridente. Erau marea distracţie a copiilor...

Anne se lăsă să cadă într-un fotoliu de bambus. Privirea îi hoinări peste valurile care spălau plaja, domol.

„Ce insulă de vis!“ gândi ea.

Alan reuşise ’ s-o transforme într-un adevărat paradis de vacanţă.

Fiecare detaliu fusese studiat minuţios în scopul ca turiştii să găsească tot ceea ce şi-ar fi dorit, fie

în materie de gastronomie, de sport sau de confort..

O tânără brună se apropie de Anne.

— Alan mi-a spus că te-aş putea găsi aici... Anne răspunse zâmbetului lui Sally, secretara tânărului director de la Travel

Mates...

— Te-a însărcinat să vii să mă perii?

Sally Ferrars izbucni în râs.

— Biata Anne! glumi ea. Este şi greşeala ta... Eşti prea drăguţă! Oh, sper ca Alan să hotărască să stea aici câteva zile. Şi mie mi-ar place să mă bronzez! mai ales că Rick va avea curând un weekend liber...

Aş vrea să par în forma cea mai bună!

— Data căsătoriei este fixată? întrebă Anne.

O cunoştea pe Sally de doi ani. Ele urmau împreună cursuri serale de germană la Londra, când Anne, din întâmplare, îi spusese tinerei fete că este în căutare de lucru şi că lucrase în industria hotelieră.

Sally o sfătuise imediat să se prezinte la Travel Mates.

— Căsătoria? răspunse tânăra fată. Oh, probabil cu puţin înainte de

Crăciun...

Sally lucra la Londra cu Alan, spre deosebire de Anne, care era la

Saint-John de trei luni – de la deschiderea hotelului. Dacă Alan se afla acolo, însoţit de secretara lui, era în special pentru a primi acest important vizitator de care ar fi depins viitorul hotelului Travel

Mates...

— Mă întreb cum arată acest investitor, murmură Sally. Ea o examină pe prietena ei, râzând. Ai făcut bine că nu l-ai însoţit pe Alan pe ponton ca să-l întâmpine. Văzându-te în acest costum de baie minuscul, ar fi făcut cu siguranţă un infarct!

Anne îşi încruntă sprâncenele.

— Costumul meu n-are nimic indecent! protestă ea.

Râsul lui Sally se înteţi.

— Nu învelişul este important, ci conţinutul! Nu înţeleg de ce n-ai încercat să te faci manechin. Cu această siluetă de vis, această distincţie şi faţă, ai fi ajuns repede o vedetă!

— N-am pieptul suficient de plat, recunoscu Anne, coborându-şi ochii spre rotunjimile ei pe jumătate mascate de sutienul roşu. Şi apoi, n-ai parte de niciun pic de odihnă… să pozezi tot timpul pentru fotografi de modă!

— Poate… Dar ai fi făcut cunoştinţe nemaipomenite: oameni seducători, bărbaţi…

— Da? făcu Anne pe un ton de gheaţă.

Sally o privi cu nelinişte.

— Ar trebui să uiţi trecutul, Anne î N-ai decât douăzeci şi doi de ani!

Viitorul îţi aparţine… Trebuie să ştergi cu buretele şi să porneşti de la zero!

— Crezi că se poate uita o căsătorie ratată? adăugă cu amărăciune:

Această experienţă m-a marcat prea mult ca să-mi doresc vreodată s-o iau de la capăt!

Dacă Sally ştia că prietena ei avusese o căsătorie nefericită, nu ştia nimic despre bărbatul cu care Anne fusese măritată. Din delicateţe, până în prezent, evitase să pună întrebări, ghicind că

tânăra femeie prefera să nu. Abordeze acest subiect dureros.

De această dată, totuşi, ea întrebă cu blândeţe:

— Te-ar ajuta dacă te-ai confesa?

— ’ Oh, nu este nimic de spus. Am făcut o greşeală..

— Măritându-te cu el? Sau iubindu-l?

Zâmbetul lui Anne era mai mult decât dezamăgit.

— Crezând că el mă iubeşte, o corectă ea.

Spunând aceste cuvinte, se ridică şi, cu vârful degetelor, scutură câteva firicele de nisip de pe braţul ei de culoarea pâinii coapte.

Cu tact, Sally schimbă subiectul conversaţiei.

— Soarele ţi-a decolorat părul... Este foarte frumos!

— Nu cred că soarele şi sarea sunt recomandabile! Aş avea chef să-mi tai părul...

La hotel exista un salon de înfrumuseţare unde se afla un coafor de înaltă clasă.

Cu o grimasă, tânăra îşi examină şuviţa pe care şi-o încolăcea gânditoare în jurul degetului.

— Oh, nu! exclamă Sally. Lasă-l aşa cum este. Ar fi păcat să-l tai!

Părul lung place bărbaţilor!

Ochii lui Anne se întunecară. Fără să-şi dea seama, Sally atinsese un punct sensibil...

Pentru ea, nu se punea problema să se intereseze de sexul opus.

Un bărbat o făcuse să sufere atât de tare încât rănile n-aveau şanse să se vindece vreodată. Toată viaţa îşi va aminti lecţiile pe care le învăţase din scurta ei căsătorie. Dar lecţiile nu-i fuseseră date de un expert? La vremea aceea era prea naivă

pentru a-şi da seama…

Îşi strânse buzele. Pentru nimic în lume nu s-ar lăsa păcălită din nou! Va regreta întotdeauna că dăduse curs liber firii ei pasionate.

Cum îi fusese pedepsită această uitare de sine!

„Dar eşti de piatră!“ îi reproşase odată un bărbat cu care ieşise, de mai multe ori.

Acesta fusese frustrat şi furios să-şi vadă avansurile primite cu atâta răceală. Cu această exclamaţie aproape insultătoare, sperase să biciuiască orgoliul tinerei femei. Dar ea se mulţumise să ridice din umeri cu dispreţ.

Sally se aplecă în faţă.

— Şalupa acostează la ponton! Oh, ard de nerăbdare să-l văd pe acest investitor bogat!

— Eu mi-l imaginez fără prea mare greutate… Un tip spre cincizeci de ani, chel pe jumătate, şi cu burtă. Ceea ce nu-l împiedică să creadă că place femeilor!

— Eşti aspră! protestă Sally. Nu uita că Alan contează pe tine ca să-l cucereşti!

— I-am precizat lui Alan că nu voi servi drept momeală.

— Ştiu, suspină Sally. Dar te nelinişteşti de pomană. Am reuşit să-l fac pe Alan să înţeleagă că ar fi o greşeală să-l invite pe acest bancher la masă, într-un bungalov cu tine. Ar fi prea cusut cu aţă albă, i-am sugerat să rezerve o masă de patru locuri la restaurantul Cinq Capitaines. O să ne întâlnim deci, mai întâi într-un bungalov ca să luăm un păhărel, apoi vom merge împreună la restaurant.

Anne zâmbi.

— Eşti plină de iniţiativă atunci când se pune

problema să organizezi o masă, Sally.’ Bravo!

Era de-a dreptul uşurată la gândul că nu trebuia să se afle în faţa acelui vizitator ca o momeală în vârful undiţei. Fiindcă aceasta era impresia ei! Datorită lui Sally, totul se aranja.

— Pa, Anne! zise tânăra ridicându-se. Am câteva tabele cu cifre pentru Alan. Va avea nevoie pentru întrevederea din această seară…

Suspină… Sper ca totul să meargă bine! Pentru Alan ar fi tragic să piardă Saint-John! A pus în acest hotel tot ceea ce poseda.

— O să mă străduiesc, o asigură Anne. Dar fără a merge prea departe!

— Îl ştii pe Alan, este adorabil dar n-are prea mult tact. De fapt, tot ceea ce-ţi cere, este să-l vrăjeşti pe vizitatorul lui pentru a-l îmblânzi. Nimic mai mult.

Şi noi nu ştim încă nimic despre el!

— Alan s-a arătat întotdeauna foarte misterios în legătură cu el, recunoscu Sally. N-am reuşit să-i aflu nici măcar numele!

Barul începea să se umple şi mai mulţi clienţi veniră să-i pună tinerei femei întrebări. Ea răspunse cu amabilitate înainte de a dispărea discret.

În hol, ea se opri o clipă în faţa tabloului de afişaj şi, eu satisfacţie, constată că rezervările pentru turul de insulă cu vaporul pentru a doua zi erau aproape complete.

Odată ajunsă în bungalovul ei, îşi consultă ceasul; avea timp berechet să se pregătească. Deschizând şifonierul, se întrebă cu ce să se îmbrace… După ce ezită un timp, alese un compleu uşor de mătase de culoare ciclam.

Făcu un duş. Ştergându-se cu prosopul flauşat, surprinse imaginea siluetei sale în oglinda mare din baie. Şi atunci, cu faţa încordată, se întoarse…

Existase o vreme când simpla vedere a corpului său o îmbolnăvea. Îşi ura simţurile care o trădaseră! O bună perioadă de timp, ea căutase să se ascundă sub veşminte triste, cenuşii şi prost croite.

Apucă uscătorul de păr şi-l îndreptă spre plete. Brusc, termenii scrisorii pe care i-o trimisese recent avocatul ei îi reveniră în memorie.

Acesta din urma îi aducea la cunoștință ca nu putea obține divorțul fără consimțământul soţului ei. Şi cum acela refuza, ea trebuia să aştepte cinci ani pentru ca separarea să se producă automat.

„Cinci ani de la data căsătoriei!“ suspină ea. „Eram căsătoriţi de un an când l-am părăsit. Au trecut doi ani. Asta înseamnă că trebuie să mai aştept doi ani înainte de a fi liberă.“

Ea tresări. La gândul de a fi legată de acest bărbat – chiar dacă aceste legături nu existau decât pe hârtie – se simţea năpădită de enervare şi disperare.

— Doi ani! repetă ea strângând din buze. O eternitate…

Trase pe ea rochia al cărei roz-închis îi punea în evidenţă bronzul.

Părul îi părea şi mai deschis, ochii mai violeţi. Pliurile mătăsoase ale fustei urmăreau curbura lungilor ei picioare, iar decolteul adânc al bluzei lăsa să se ghicească sânii aurii.

După ce se încălţă cu sandale cu tocuri înalte, de aceeaşi culoare cu compleul, se parfumă discret şi-şi dădu buzele cu ruj.

Altădată, găsea că gura ei este prea mare, prea cărnoasă. Pe urmă, înţelesese că era un atu în plus la farmecul său…

Când îl părăsise pe soţul ei, încercase să înăbuşe în ea orice urmă de feminitate, renunţase şi la rujul de buze.

Acum, se machia şi avea grijă de ea însăşi. Dar asta nu ca să atragă privirile masculine… Nu, o făcea pentru sine.

În calda noapte tropicală, în timp ce valurile suspinau continuu pe plajă, se îndreptă prin grădini spre bungalovul lui Alan.

Acesta din urmă era aşezat pe braţul unui fotoliu. Sally se ţinea puţin la o parte şi-i adresă un surâs prietenei sale.

Dar Anne nu vedea nimic şi pe nimeni, în afară de bărbatul care luase loc în faţa lui Alan. El discuta cu o precizie aproape mecanică, referindu-se la hârtiile puse înaintea lui pe o masă.

O tulburare infinită o cuprinse pe tânăra femeie… Tremura atât de tare încât trebui să-şi ascundă mâinile la spate. Avea impresia unui coşmar. Un coşmar îngrozitor. Unul din acele coşmaruri cu care era obişnuită… De câte ori, de fapt, nu visase că se găsea înaintea acestui bărbat cu statură înaltă?

Fiecare inflexiune, fiecare intonaţie a vocii lui reci şi incisive îi erau familiare… Şi mai mult, întotdeauna existase acel dispreţ plin de superioritate…

— Vrei să-mi spui că fără acel ciclon n-ai fi avut probleme, remarcă el către Alan. Totuşi ar trebui să te aştepţi la trecerea taifunurilor în insulele tropicale.

Alan se înroşi uşor şi se lansă într-o explicaţie încurcată.

Anne ştia prea bine cum se vor desfăşura lucrurile! El va distruge argumentele lui Alan, unul câte unul, metodic, până când tânărul director al lui Travel Mates n-o să mai aibă nici un singur motiv să-i furnizeze.

Tânăra femeie se simţea în pragul leşinului. Dacă şi-ar fi ascultat impulsul lăuntric, ar fi rupt-o la fugă. Chiar în acel moment, Alan ridică privirea şi o văzu. Pe faţa lui se citea o expresie de intensă uşurare când se ridică pentru a face prezentările.

— Anne, dânsul este Stephen Laing, directorul companiei de aviaţie Laing Airlines.

Într-o fracţiune de secundă, tânăra femeie ghici că Alan ştia cine era Stephen pentru ea.. Cu un zâmbet îngheţat, întinse mâna.

— Stephen…

Sally o privea cu ochii holbaţi şi Anne se simţi oarecum liniştită la gândul că prietena ei nu participase la această mascaradă urâtă.

Figura lui Stephen Laing era prea dură, prea virilă, pentru a părea cu adevărat frumoasă Ochii lui verzi rămâneau enigmatici.

„Nu vreau să fiu folosită drept momeală!“ afirmase Anne în mai multe rânduri. O cuprinse dezgustul când realiză că Alan se jucase cu ea ca şi cum ar fi fost un pion într-o partidă de şah.

Stephen o măsura din cap până în picioare şi ea se simţi dezbrăcată de această privire obraznică. Dar nu plecă ochii. Reuşi să facă faţă, înfruntându-l… Totuşi, existase o vreme când era suficient ca el s-o privească, pentru a-şi pierde capul… Dar atunci nu ştia că în dosul acelor ochi de jad nu exista

decât insensibilitate şi cinism.

Alan rămase în picioare.

— Dacă am merge acum la restaurant? sugeră el.

Fără a scoate un cuvânt, Anne ieşi din bungalov. Se prefăcu că nu vede expresia stupefiată a lui Sally. Stephen n-o părăsi din ochi şi ea îi adresă un zâmbet insolent. Experienţa o învăţase că un zâmbet poate fi uneori o armă mai eficientă decât furia. Dar cu Stephen, astfel de metode nu mergeau. Nimic nu părea să-l poată atinge.

În timp ce Alan îşi încuia bungalovul cu cheia, Stephen rămase aproape de el. Sally profită pentru a se apropia de prietena ei.

— Ce se întâmplă? şopti ea. Când l-ai văzut pe faimosul nostru investitor s-ar fi crezut c-ai zărit o fantomă.

— Aş fi preferat să întâlnesc o fantomă! o asigură tânăra femeie.

N-avu timp să spună mai mult. Stephen se apropie de ea... Se aplecă spre ea şi dinţii lui sclipiră în întuneric.

— Eşti o soţie fermecătoare, draga mea, făcu el cu jumătate de glas, dar suficient de tare ca să fie auzit de Sally.

Apoi, reluă conversaţia cu Alan şi Sally se întoarse spre prietena ei cu ochii miraţi.

— Anne! Este... este soţul tău?

Cu amărăciune, Anne îşi zise că Sally – ca toate femeile – era subjugată de Stephen. Acum, când îl văzuse, era evident că nu putea să înţeleagă de ce-l părăsise prietena ei.

„Sally este fascinată!“ gândi Anne. „Dar pot să-i reproşez? N-am fost şi eu aşa?“

Cinq Capitaines, unul dintre restaurantele ce făceau parte din complexul hotelier al lui Saint-John, se găsea la mică distanţă. Se ajungea acolo printr-o alee ce şerpuia printre grădini. Intenţionat,

Anne rămase în urmă. Lăsându-i pe Stephen şi Sally să meargă înainte, Alan o aşteptă.

— Îmi pare rău, Anne, declară el alăturându-i-se. Nu-i prea frumos ce-am făcut... Dar el nu m-a lăsat să aleg! Voia cu tot dinadinsul să te vadă. Altfel, Travel Mates nu putea conta pe un sfanţ din partea lui!,

Tânăra femeie fu cuprinsă de un fior.

— Destinul lui Travel Mates are mai multă importanţă pentru tine decât al meu bine-înţeles! făcu ea cu amărăciune. Nu mă puteam aştepta să mă menajezi...

— Hai, Anne, nu-i chiar atât de dramatic! Voia doar să-ţi vorbească.

Ea ridică din umeri fără a răspunde. Oare ce putea el să-i spună?

Acea căsătorie îl apăsa la fel de mult ca şi pe ea, iar fuga ei, cu siguranţă că-l făcuse să se simtă uşurat.

După ce rămăsese singură, ea-şi reluase numele, de domnişoară.

Nu putea suporta să poarte numele bărbatului care-i făcuse atâta rău...

— Ai ştiut de la început cine era! îl acuză ea. Şi când mă gândesc că mă împingeai să fac eforturi de amabilitate pentru el!

— A trebuit să-i promit că nu-ţi voi spune nimic! Dacă n-aş fi fost de acord, ar fi însemnat sfârşitul lui Travel Mates! Da, ştiu, sunt un netrebnic că n-am refuzat acest fel de şantaj... Dar dacă ai şti ce

importanţă are pentru mine Saint-John! Nu numai din punct de vedele financiar…

Se auzi vocea lui Sally:

Ajungând la restaurant, Stephen nu-i mai dădu nicio atenţie lui Anne. Cu toate acestea, ea era perfect conştientă de prezenţă lui.

De ce făcuse el o astfel de călătorie? Pentru a vizita insula… sau pentru a o vedea pe ea? Dar în ce scop? Se răzgândise, ar accepta divorţul?

Îşi strânse mâinile una lângă alta. Palmele îi erau umede. Dacă era gata să divorţeze, nu exista niciun motiv ca ei să se vadă. Avocaţii erau gata să se ocupe cu detaliile.

Cu buzele strânse, se întoarse către Alan. Acesta nu se gândea la nimic în afară de afacerea lui. Şi Stephen ştiuse să se folosească de slăbiciunea lui pentru Travel Mates. În toată această afacere, ea era victima… Dar după ce fusese astfel înşelată, nu mai putea sta la Saint-John.

Restaurantul se afla puţin sub nivelul mării. Pentru a fi construit, trebuise să se sape în roca vulcanică. Fundul era construit dintr-un geam enorm, în spatele căruia, ca într-un acvariu, se vedeau fundul mării, peştii, cochiliile şi crabii luminaţi corespunzător. Era un spectacol de care cei care mâncau aici nu se săturau niciodată.

Şeful localului îi întâmpină cu multă deferenţă. Sigur, aici Alan era director. Totuşi, Stephen fu acela spre care funcţionarul îşi îndreptă atenţia, întrebându-l dacă vrea o masă aproape de acvariu sau lângă ringul de dans. Autoritatea naturală a lui Stephen era atât de evidentă, încât oamenii i se adresau lui în mod automat…

Odată aşezată, Anne se forţă să se calmeze.

Trecuse primul şoc.

Acum, trebuia să studieze situaţia cu calm.

Stephen nu-i dădea nicio atenţie, în continuare. Îi povestea lui Sally o anecdotă, făcând-o pe aceasta să râdă. Faţa lui Anne rămânea de piatră în timp ce învârtea paharul între degete.

Oh, erau departe zilele când sunetul vocii răguşite dar catifelate a soţului ei o făcea să vibreze din cap până în picioare! Ştia să se folosească de ea ca un muzician de instrumentul pe care-l cunoştea la perfecţiune. Era suficient s-o atingă, ca ea să se emoţioneze imediat...

Stephen avea acum treizeci şi patru de ani. Nu se schimbase... Sub costumul său croit impecabil, corpul îi era la fel de musculos şi zvelt.

Părul îi era închis la culoare şi des, iar faţa nu-şi pierduse expresia de sfidare constantă care îi era caracteristică.

Ce sigur părea de el!

Părea întotdeauna că vrea să-şi ia revanşa pentru copilăria lui nefericită. Tatăl lui nu-l părăsise, la fel ca şi mama, când nu avea decât şase ani? îl dezmoştenise, refuzând să mai audă de el, pentru a se consacra în întregime fetiţei pe care i-o dăduse amanta lui.

O singură dată îi vorbise Stephen de tatăl lui. Şi pentru asta, ea trebuise să-l bombardeze cu întrebări, fiindcă el nu-i iertase niciodată celui care participase la venirea lui pe lume că-l renega astfel.

Oare din acest motiv se arăta el atât de rece şi indiferent? Nimic nu conta pentru el în afară de ambiţia sa ieşită din comun. Şi reuşise, în ciuda aşteptărilor. Plecând de la nimic, crease el singur

această companie aviatică al cărei renume era de acum mondial.

Un chelner puse în faţa tinerei femei langusta pe care o comandase pentru început. Nu fu în stare să înghită nicio bucăţică…

De când îl părăsise pe Stephen ea se întărise pentru momentul când ar fi trebuit să-l revadă. Dar această armură în spatele căreia ea crezuse că se poate refugia, crăpa în toate părţile.

O teamă incontrolabilă o cuprinse… Cu nelinişte, ridică ochii şi-şi strânse pumnii atât de tare încât unghiile îi intrară în carne.

„Ce-mi poate reproşa?“ se întrebă ea, poate pentru a zecea oară.

Îşi împinse farfuria de care abia se atinsese.

— Îţi lipseşte pofta de mâncare, remarcă Stephen cu o voce periculos de mieroasă.

Ea-i adresă un zâmbet rece. Slavă Domnului, căpătase o oarecare stăpânire de sine… N-o mai putea aduce la cheremul lui în câteva minute! Ştia atât de bine să se folosească de trupul ei! Simţurile îi spuneau „da“, în timp ce capul proclama „nu“…

Alan şi Sally erau amândoi vrăjiţi de farmecul lui. Cât despre ea, era suficient de lucidă ca să ştie ce se ascunde sub această faţadă seducătoare.

Cei doi bărbaţi discutau acum despre afaceri. Sally profită pentru a se întoarce spre prietena ei.

— Ai o rochie nemaipomenită! Toate femeile sunt invidioase pe tine! Cât despre bărbaţi…

Ea-şi lăsă fraza în suspensie. Stephen surâse ironic.

— Cât despre bărbaţi, continuă el în locul fetei, oh, aceştia rămân cu gura căscată de admiraţie…

Anne îl privi drept în ochi. Cu dispreţ, îl examină

– un pic în felul în care bărbaţii le cercetează pe tinerele fete. Această tehnică, remarcase ea, îi făcea să-şi piardă siguranţa de sine chiar şi pe cei mai îndrăzneţi. Dar nu avea niciun efect asupra lui…

Întoarse capul. Brusc, nu mai avea niciun pic de energie…

Stephen era cel mai puternic, ca întotdeauna. Ca un adevărat buldozer, distrugea totul în cale. Nimic nu conta pentru el în afara propriei personalităţi… a egoismului lui…

Andre, şeful, se autodepășise. Dar Anne abia dădea importanţă felurilor de mâncare.

Orchestra începu să cânte şi câteva perechi se îndreptară spre ring. Inima tinerei femei se strânse dureros. Dacă Stephen o va invita.

Alan se uita din când în când la vizitatorul lui cu o privire plină de nelinişte. Se gândea, bineînţeles, la viitorul lui Saint-John… şi acest viitor depindea de hotărârea lui Stephen.

— Dansezi, Anne? întrebă Alan.

Ea n-avu curajul să refuze. Dansaseră adesea împreună… Dar când îi văzu pe Stephen şi pe Sally părăsind masa la rândul lor, pentru a veni pe ring, începu să greşească paşii.

Orchestra atacă un slow.

— Hai să ne aşezăm, Alan, ceru ea.

El îşi încordă maxilarele.

— Ai în continuare pică pe mine?… Continuă cu un oftat… îţi repet, Anne. N-am avut de ales! Dacă l-aş fi refuzat, crezi că l-aş fi putut împiedica să vină aici? Nu este genul care să renunţe la ceva, odată ce i-a intrat în cap…

— Cel puţin ai fi putut să mă pui la curent! în

orice caz, Alan, hotărârea mea este irevocabilă: nu voi mai rămâne la Travel Mates după asta!

El înjură înăbuşit. Pe urmă, fără să spună nimic, o conduse la masa lor. Amândoi îi priveau pe Stephen şi Sally care continuau să danseze.

„Ce-aş mai fi suferit altădată, văzându-l cu altcineva în braţe!“

gândi Anne. Şi acum, „nu simt nimic… absolut nimic ’!“

Era incapabilă de vreun sentiment, indiferent de ce natură. Toate emoţiile ei dispăruseră. Trăia într-un fel ca un robot. Dar prefera asta de o sută de ori mai mult, ba chiar de o mie…

Orchestra tăcu. Sally şi Stephen se separară şi, înainte ca ei să ajungă la masă, Anne se ridică precipitat.

— Scuză-mă, murmură ea. Mă întorc.

Înţepeni în faţa oglinzii de la toaletă. Cu gesturi automate se pieptănă, apoi îşi trecu cu ruj peste buze.

Se deschise uşa în spatele ei, tresări violent. Se forţă să zâmbească, recunoscând-o pe Sally.

Tânăra fată o privi cu un aer îngrijorat.

— Nu merge… Anne?

— Ba da… zise ea iritată, înainte de a adăuga cu nervozitate… pune-te în locul meu! Crezi că-mi face plăcere să mă trezesc în faţa unui trecut pe care mi-l imaginam îngropat?

Sally zâmbi cu subînţeles.

— Acest trecut este foarte seducător!

— Dacă tu te-ai fi căsătorit cu el, nu l-ai fi părăsit… Asta vrei să-mi spui?

Sally scutură din cap oftând.

— Ascultă, când îmi vorbeai de soţul tău, eram

departe de al vedea ca pe Stephen Laing! Dar consider că Alan a greşit să-l aducă aici fără să-ţi spună ce pune la cale.

O privi pe prietena ei cu un aer interogator.

— Presupun c-a procedat aşa la cererea lui Stephen?

Anne clătină din cap, afirmativ.

— L-a ameninţat pe Alan că va lăsa Travel Mates să falimenteze, dacă nu va facilita o întrevedere între noi doi.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să părăsesc fără întârziere Saint-John. Nu ştiu ce vrea Stephen şi puţin îmi pasă! Tot ceea ce doresc este divorţul!

— Vrei să-mi petrec noaptea cu tine? îi propuse Sally cu blândeţe.

— Nu, nu te deranja... zâmbi Anne timid... Mulţumesc.

Mintea îi funcţiona cu rapiditate. Mâine, era obligată să însoţească turiştii în excursia cu vaporul şi nu putea să contramandeze în ultimul minut. Dar poimâine, era prevăzut un zbor direct spre

Londra din insula Santa-Lucia. Cu puţin noroc, îşi putea rezerva un loc.

Odată ajunsă înapoi în Anglia, ce va face? Refuză să se gândească.

Pentru moment, cel mai important era să plece... Să fugă. Să pună cea mai mare distanţă posibilă între ea şi Stephen.

CAPITOLUL II

După ce părăsise restaurantul, Anne nu se duse

imediat la bungalovul ei. Merse de-a lungul plajei, cu sandalele în mână.

Nisipul era fin şi rece sub tălpile ei goale şi ea se forţă să reziste impulsului nebun care o cuprinsese. Acela de a intra în valuri. Pe urmă să înoate şi să înoate până când, cuprinsă de oboseală, ar fi fost înghiţită de ape.

Făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre bungalovul ei. După ce introduse cheia în broască, împinse uşa.

Cu simţurile în alertă, înţepeni în prag… Camera era cufundată în întuneric, dar simţi un uşor miros de tutun. Pe urmă îi veni o altă aromă… aceea a unei ape de toaletă pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

Înainte de a avea timp să reacţioneze, Stephen se afla în faţa ei. O luă de încheietura mâinii şi o trase în interior. Apoi, închise uşa cu cheia, pe care o băgă în buzunar.

— Sunt obosită, declară ea cu o voce egală. Am avut o zi lungă şi mâine trebuie să mă scol devreme. Aş vrea să mă urc în pat…

Abia pronunţă aceste cuvinte, că le şi regretă. Dar era prea târziu… Ochii de jad ai lui Stephen scânteiară în întuneric, având o culoare stranie, verde-argintie.

„Ochi de pisică” gândi Anne. „Ochi de pisică la pândă“…

— Şi eu am chef să mă urc în pat! lansă el cu sarcasm.

— Vreau să mă culc, repetă Anne intenţionat. Dar singură.

Oricum, în acest climat tropical este mai plăcut…

Ea-şi încălţă din nou sandalele căzute pe

mochetă. Odată ridicată pe tocurile cele înalte, se simţi mai sigură pe sine. Totuşi, chiar aşa încălţată, creştetul capului abia îi ajungea la bărbia lui Stephen…

Replica ei muşcătoare îl surprinsese vizibil pe acesta din urmă.

Anne cea de altădată nu i-ar fi vorbit niciodată aşa… Ea s-ar fi supărat, l-ar fi contracarat…

— Deci, ai căpătat experienţă? îi aruncă el continuând tachinarea cu care o agasase toată seara. Dar nu cu Alan…

— Asta nu te priveşte, îi replică ea cu răceală. Aprinse lumina.

Spune-mi, insistă ea, de ce te-ar interesa asta?

El inspiră profund. Chiar fără să se întoarcă, ea ştia că este furios.

Reuşise, în sfârşit, să găsească unul dintre punctele slabe ale armurii lui! Era prima dată… înainte, când se certau, ea nu dispunea de nicio armă. Şi el reuşea întotdeauna s-o reducă la zero aducându-i unul după altul argumente prea logice, într-un raţionament rece şi imperturbabil.

— Există ceva între Alan şi tine?

Tonul vocii lui urcase. O strânse violent de încheietura mâinii.

— Întreabă-l! ripostă tânăra femeie.

Ea ştia bine că el n-o să facă nimic… Succesul i se urcase la cap. La urma-urmei, această întrevedere mergea mai bine decât îşi închipuise ea! înfricoşătorul Stephen, aşa cum era în imaginaţie.

Uita că ea însăşi devenise o adultă responsabilă, foarte diferită faţă de tânăra fată lipsită de experienţă care fusese în momentul căsătoriei.

— Dă-mi cheia şi pleacă! îi comandă ea. Ţi-am mai spus, trebuie să mă scol mâine foarte devreme.

Stephen îşi întări strânsoarea mâinii.

— Cu alţii, astfel de argumente ar merge. Dar asta nu ţine la mine! Știu foarte bine ce vulcan ascunzi în tine... Şi n-am făcut această lungă călătorie ca să fiu dat afară.

— Ce vrei? Spune-mi şi să terminăm! exclamă ea.

Ochii lui se întunecară. Apoi. Zâmbi şi cu degetul mare îi mângâie palma.

Altădată, această mângâiere aproape imperceptibilă ar fi făcut-o să se arunce în braţele lui, gata să se abandoneze... Dar în această seară, răsuflă adânc şi-l privi drept în ochi.

— Ei bine, eu nu te vreau.

Răspunsul ei îl descumpăni vizibil.

— Cei care nu te cunosc nu ştiu cât de vulnerabilă eşti, în realitate!

Remarcă el.

Ea izbucni în râs. Un râs uşor, cristalin...

— Tu eşti acela care nu mă cunoşti, Stephen! îl corectă ea. În doi ani am avut timp să mă schimb. Oricum, nu mai avem ce să ne spunem.

Şi să ştii că i-am înaintat demisia lui Alan... Voi părăsi Saint-John cât mai curând posibil

— N-ai să faci asta! încetează de a mai face pe indiferenta! Se pare că ai uitat că citesc în tine ca într-o carte deschisă.

Ea reuşi să surâdă.

— Altădată, poate, o oarecare Anne n-avea secrete pentru tine. Acea fată nu mai există... Şi nu ştii nimic, dar absolut nimic despre femeia care am

devenit.

— Nu cer decât să învăţ să o cunosc.

Respiraţia lui Stephen devenise sacadată. Încercă s-o tragă pe tânăra femeie spre el, dar, ghicindu-i intenţiile, aceasta reuşi să se depărteze.

— Tot ceea ce vreau, Stephen, este să fiu liberă.

— Asta se poate aranja. Ea se îndreptă.

— Ai consimţi să divorţezi?

— Cu anumite condiţii.

— Care?

— Oh, nu te-ai schimbat aşa cum pretinzi! o ironiză el. Eşti la fel de impulsivă şi neprevăzută!

— Ce condiţii? insistă ea.

— Aş vrea să vii să locuieşti cu mine. La mine.

Ea ridică din umeri cu amărăciune:

— La tine? Şi unde? în acel apartament din Londra unde nu veneai, între călătoriile tale de afaceri, cu lunile? Mulţumesc! Niciodată n-aş accepta să reîncep o astfel de viaţă! Un prizonier care a putut să evadeze nu se întoarce de bunăvoie în celula lui!

— O închisoare? Deci aşa considerai căsătoria? Totuşi, ai acceptat plină de entuziasm să devii soţia mea... Dacă-mi aduc bine aminte, erai gata să consimţi la unirea noastră înainte de a deveni soţ şi soţie...

Ea se înroşi puternic la această amintire.

— Nu pretinde că ţineai la această căsătorie, Stephen! exclamă ea cu amărăciune. Dacă n-aş fi plecat, ai fi luat tu iniţiativa acestei rupturi.

— Nu mi-ai spus într-o zi că ai făcut o greşeală căsătorindu-te cu mine?

Ea râse fără veselie.

— De altfel, n-ai întârziat să mă înlocuieşti... Nu

înţeleg de ce ai refuzat divorţul!

Stephen ridică din umeri,

— Pentru că este uşor să pretinzi că ai o soţie când vrei să eviţi…

Complicaţiile.

— Ce cinism! De ce să rămânem căsătoriţi? Nu mă iubeşti…

Ea se întrerupse. De atâtea ori repetase aceste cuvinte de-a lungul conversaţiilor fără sfârşit. „Tu nu mă iubeşti…” Şi nici măcar o singură dată el n-o contrazisese.

— Am nevoie de tine, declară el brusc.

— Tu? Tu ai nevoie de mine? Ai tu nevoie de cineva? făcu ea neîncrezătoare.

— Acordă-mi patru luni din timpul tău şi-ţi voi acorda divorţul!

Anne se simţi străbătută de un fior. Brusc, i se făcuse frig, în ciuda căldurii nopţii tropicale.

— De ce? întrebă ea.

— Din raţiuni de afaceri, răspunse el scurt.

— Ah, deci aici am ajuns… Eşti în continuare acelaşi Stephen, îl ironiză ea. Afacerile înainte de toate!

— N-aveam alte scopuri, o întrerupse el. Dacă m-ai fi primit cu mai multă amabilitate când veneam acasă, poate că aş fi aranjat să vin mai des… Dar să nu vorbim despre trecut… Doar viitorul contează.

Lasă-mă să-ţi explic în două cuvinte despre ce este vorba.

Este vorba ca regina să mă înnobileze, datorită serviciilor pe care le-am adus ţării pe plan industrial. Voi fi făcut cavaler…

Anne reuşi cu greu să-şi ascundă surpriza.

Îl ştia pe Stephen ambiţios. Dar nu ştia că-l interesează viaţa mondenă. Ea credea că doar munca îl pasionează şi se minuna să-l vadă atras de un titlu.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el continuă:

— Personal, nu dau nicio importanţa acestui lucru. Dar dacă majestatea sa mă înnobilează, compania mea de aviaţie se va bucura de toată publicitatea!

— Nu văd ce legătură am eu cu asta, murmură tânăra femeie.

— Trebuie să prezint toate garanţiile de onorabilitate. În cadrul anchetei care se va desfăşura în legătură cu mine este preferabil să apar ca un bărbat căsătorit în loc de un play-boy…

— Ce cinism! repetă tânăra femeie cu dezgust.

Furia o îneca,

— Caută-ţi o nevastă în altă parte! Şi lasă-mă în pace!

El izbucni în râs.

— Şi de ce m-aş obosi să-mi caut o nevastă altundeva, când am deja una?

Privirile lor se întâlniră şi, cu răceală, Anne se auzi spunând: – Refuz, Stephen.

— Ţi-e teamă? Ah, nu te-ai schimbat deloc, în pofida celor spuse de tine! Ţi-e frică în continuare, să priveşti viaţa în faţă!

— Nu mi-e frică de tine! strigă ea supărată. Trecutul este mort!

— Cum poţi să vorbeşti astfel, când legal, îmi porţi încă numele?

Chiar dacă asta îţi displace…

Ea se cutremură. Furia din ea se înfrunta cu groaza.

— Eşti o laşă. O laşă care crede că-şi găseşte salvarea fugind…

Numai că… Lăsă fraza în suspensie… Numai că nu-ţi sunt atât de indiferent pe cât pretinzi? sugeră el în cele din urmă.

Ea tresări.

— Te urăsc, Stephen! Şi te voi un până la sfârşitul zilelor mele. Iată! Asta voiai să ştii?… răsufla greu… Acum pleacă!

Îi întoarse spatele, incapabilă să se mai stăpânească multă vreme.

De atâtea ori discutaseră astfel… Scenele lor se terminau întotdeauna în acelaşi mod: el o enerva fiindcă făcea apel la simţurile ei. Trupul ei, cu care el ştia atât de bine să se joace, n-o asculta. Şi era umilinţa înfrângerii…

Încă o dată, ea se simţi prinsă în capcană, ca un cobai într-un laborator, care nu răspunde decât la indicaţii precise.

Dar acum totul se terminase. Ştia să-i reziste.

— N-o să reuşeşti să-ţi atingi scopul, Stephen. Vremea când mă puteai ţine Ea cheremul tău s-a sfârşit. Nu mai există nimic între mine şi tine! Şi dacă-ţi port încă numele, aşa cum ai spus, nu este oficial, fie că vrei sau nu.

El o apucă de mână şi o atrase către sine,

— Deci, totul s-a terminat? o sfidă el.

Buzele lui îi atinseră gâtul, pieptul… Ea înţepeni. Nu, de data aceasta, trupul ei n-o va trăda.

Gura lui Stephen se aşează peste a ei. Dar buzele ei rămaseră strânse cu încăpăţânare. Cu ochii larg deschişi, îl fixa fără să clipească.

Când el îi dădu drumul, ea-i zâmbi pe un ton neutru:

— Ai terminat?

O luă iarăşi în braţe, cu violenţă. Dar ea reuşi să rămână la fel de insensibilă ca o păpuşă de ceară.

Din nou, o lăsă. Faţa lui devenise stacojie şi ochii îi scânteiau de furie.

— Ai înţeles, Stephen? întrebă ea cu răceală. Cu o voce sacadată, declară: Nimeni şi nimic nu mă va putea convinge să mă întorc să trăiesc alături de tine. Nici chiar pentru patru luni...

— Şi dacă-ţi promit divorţul după... după această încercare?

O lumină de speranţă se aprinse în ochii tinerei femei.

— Reflectează, Anne! Dacă accepţi, îţi acord divorţul fără comentarii. Altfel, voi face apel la avocaţii mei şi voi pune pe tapet toată povestea căsătoriei noastre ratate... Nu uita că tu ai părăsit domiciliul conjugal! Tu eşti cea care vei avea rolul negativ. Nu va fi prea distractiv pentru tine... Reflectează!

Ea-şi trecu, limba peste buzele uscate. Îl cunoştea prea bine pe acest om ca să ştie că ameninţările lui nu erau vorbe în vânt.

Posibilitatea de a vedea viaţa lor particulară studiată de tribunale şi preluată de presa de scandal, o îngrozea...

— Ţii la această despărţire, reluă Stephen. Dacă vrei, sunt gata să-ţi promit în scris că voi consimţi!

— Firesc, va trebui să fie totul definitivat, negru pe alb.

— Atunci, eşti de acord?

— Am vreo altă posibilitate? Ea inspiră profund. Dar cu două condiţii, Stephen. Prima: îmi vei reda libertatea imediat ce vei fi făcut cavaler de către

regină. Şi cea de a doua: îl vei ajuta financiar pe Alan. Nu cred că faci o afacere proastă cu asta.

— Nicio altă a treia condiţie? îmi vei interzice accesul în camera ta? îţi va trebui o uşă blindată? Fiindcă dacă acum eşti de gheaţă, aminteşte-ţi că altădată erai o văpaie...

Anne reuşi să-şi ascundă emoţia interioară.

— Fără a treia condiţie, Stephen. „împăcarea" noastră va fi doar de formă. Ai uitat ultima noastră scenă? Ai jurat atunci că nu mă vei reprimi în braţele tale decât cu o singură condiţie: aceea ca eu să te rog în genunchi!... Scutură din cap... Nu se pune problema. Aş putea să crăp de sete şi nu ţi-aş cere un pahar cu apă. Şi dacă eu consimt să mă pretez la această farsă de căsătorie, este doar în speranţa de a vedea totul terminat în patru luni.

El păli. Ea-i atinsese un punct sensibil... De obicei, el era cel care dădea lecţii. Nimeni nu-l putea domina. Dar ea reuşise!

Şi totuşi victoria ei era amară! Prezenţa lui Stephen trezea în ea mii de răni pe care le crezuse vindecate. Acea ultimă scenă îngrozitoare se forţase s-o uite, iar acum o retrăia cu o intensitate dureroasă.

După aceea, ea înţelesese că era inutil să insiste. Şi atunci, plecase...

— Alan îţi va fi recunoscător, făcu Stephen sarcastic.

Încetişor, îi mângâie braţul, în timp ce mângâia ceafa cu buzele.

Anne rămase rigidă.

— Aş vrea să pot spune că sărutările tale mă umplu de dezgust, declară ea. Dar nu este

adevărat...

El se încordă, trezindu-se brusc la realitate. Îşi imagina cumva că ea se va lăsa aşa uşor, fără să lupte?

— Da, nu este adevărat, reluă ea. Pentru că sunt total insensibilă, la tine, ca şi la alţii. Ai reuşit să faci din mine o moartă în viaţă.

Ea se trase şi el nu făcu nicio mişcare pentru a o reţine. Fără să spună un cuvânt, el se îndreptă spre uşă pentru a o deschide. Pe urmă, îi azvârli cheia.

— Nu încerca să fugi, Anne! o ameninţă el. Eşti la bunul meu plac şi dacă vrei să-mi faci o figură urâtă, vei suporta consecinţele... în prag, adăugă... După ce voi aranja totul aici, vom pleca. Împreună...

Ea nu răspunse. Nu era în stare... Abia dacă mai reuşea să respire.

Avea impresia că trăieşte un coşmar înfiorător...

Cât timp rămase nemişcată în faţa ferestrei? îi era greu sa spună...

Cineva bătu la uşă şi, aproape imediat, faţa îngrijorată a lui Sally apăru în deschizătura uşii.

— L-am văzut pe Laing ieşind din bungalovul tău...

— Mi-a promis să-mi acorde divorţul fără multe probleme... cu condiţia să mă întorc să stau cu el timp de patru luni.

În câteva cuvinte, ea explică situaţia, Sally clătină din cap.

— Speri că aceste patru luni vor reuşi să exorcizeze trecutul?

— Într-un oarecare sens, da, recunoscu tânăra femeie. Nu este o metodă folosită de unii psihiatri?

Ei îl readuc pe pacienţi în evenimentele dureroase ale vieţii lor în scopul de a le domina mai bine şi de a le uita…

— Nu te-mpiedică să te joci cu focul!

— Oh, nu mă tem deloc de el…

Vorbind cu Sally, ea reuşise să-şi pună ideile în ordine. Înţelesese acum că timpul se scursese în favoarea ei. Totuşi, în adâncul ei, zăcea o oarecare neliniște…

— Vrei să dorm aici? propuse Sally din nou.

Anne scutură din cap, negativ. Avea nevoie să fie singură… După plecarea prietenei sale, deschise uşa şi făcu câţiva paşi pe verandă.

Apoi coborî pe plajă. Picioarele ei goale lăsau amprente profunde în nisipul umed. Frânturi de muzică se auzeau până la ea.

Oftă. De doi ani se străduia să se convingă că este liberă. Această seara. Îi dovedise, contrariul.

Se aplecă pentru a culege o scoică şi-şi încruntă sprâncenele, dându-şi seama că era vorba de un specimen a cărui înţepătură putea să fie dureroasă.

— Mâine voi lipi o mică notă cu acest subiect pe tabloul de afişaj, decise ea. Clienţii hotelului trebuie să se ferească…

Erau numeroşi cei care colecţionau cochilii, dar până în prezent nu se produsese niciun incident.

Cabana în care se aflau echipamentele de înot subacvatic era înţesată. Şalupele ce se foloseau la schi nautic se balansau prinse de odgoane. În schimb, bărcuţele uşoare erau trase pe nisip.

Anne se aşeză pe un trunchi adus de mare şi privi în întuneric.

Da, ea încercase să fugă de Stephen şi de

amintiri… Degeaba…

Acum, trebuia să încerce să facă faţă situaţiei. Şi s-o domine!

CAPITOLUL III

Prima dată când îl văzuse pe Stephen, Anne stătea în spatele biroului de la hotel unde învăţa meseria de recepţioneră.

Imediat, fusese fascinată de faţa lui bine desenată, foarte masculină şi de silueta lui zveltă, evidenţiată de un pantalon negru. Niciodată nu văzuse un bărbat atât de seducător cu excepţia revistelor sau la televizor.

Mary, recepţioneră şefă, deschise gura, apoi o închise.

— Iată un bărbat! Unul adevărat! murmură ea într-un mod un pic vulgar. Şi este singur… Păcat că este atât de brunet. Preferă cu siguranţă blondele…

Anne holbă ochii fără să înţeleagă şi Mary scutură din cap.

— Doamne! Dar tu habar nu ai de viaţă? Tânăra fată nu răspunse.

Se înroşise toată fiindcă tocmai îşi dăduse seama că noul venit o observa…

Mary îl primi cu o amabilitate exagerată. Totuşi, el abia remarcă…

Faţa lui rămase impasibilă în timp ce semna în registru. Pe urmă se îndepărtă, urmându-l pe hamalul care-i ducea bagajele.

„Cine o fi? se întrebă Anne. Ce-a venit să facă pe aici?“

Fata avusese o copilărie foarte singuratică, îşi

inventase tovarăşi de joacă şi trăise mai mult în imaginaţie decât în realitate. Chiar şi acum, avea tendinţa să viseze…

A doua zi, Mary deja strânsese câteva informaţii privitoare la noul venit.

— Se numeşte Stephen Laing. Doctorul lui a fost acela care l-a sfătuit să se odihnească, după o gripă puternică.

— Stephen Laing.

Anne avea impresia că mai auzise acest nume. Dar unde? Brusc, îi reveni memoria. Dar nu cumva se înşela? Era posibil ca acest bărbat să nu fie nimeni altul decât directorul de la Laing Airlines?

Părea de necrezut… Oamenii din categoria socială a lui Stephen Laing n-aveau obiceiul să vină în hoteluri mici din Yorkshire.

— Oh, ce seducător este! oftă Mary când el se apropie de biroul recepţiei pentru a pune cheia. Şi este un bărbat căruia îi plac femeile!

Asta se simte!

Stephen adresă un surâs ambelor tinere. Anne se făcu roşie ca racul, lucru pe care Mary îl remarcă imediat.

Tinerele funcţionare de la hotel aveau obiceiul s-o tachineze pe noua lor colegă. Aceasta era total lipsită de experienţă… Totuşi, avea deja nouăsprezece ani.

Înainte de a veni să lucreze în acest, hotel, nu înţelesese în ce măsură fusese neglijată educaţia ei. Părinţii ei pieriseră într-un accident de circulaţie, când ea era încă un copilaş şi fusese crescută de mătuşa tatălui ei, o domnişoară bătrână care-şi pierduse logodnicul în timpul primului război mondial şi trăise cu amintirea celui

pe care-l iubise.

Singurul scop al mătuşii Emma fusese să facă din mica ei nepoţică o fată „cum trebuie” după propria ei părere.

Înscrisese fetiţa într-o şcoală particulară foarte severă. Cu siguranţă că Anne şi-ar fi putut face prietene... Dar era o fiinţă timidă şi închisă, preferând să stea în colţul ei, fără a se amesteca cu alţii.

Puţin câte puţin, diferenţa care se crease între ea şi tinerii din generaţia ei se mărise, până când devenise o adevărată prăpastie. Când mătuşa ei murise, fata se trezise complet dezorientată. Era singură în viaţă şi nu ştia ce să facă şi nici spre cine să se îndrepte. Ce-ar fi devenit dacă notarul mătuşii sale, care-i cunoştea pe proprietarii acestui hotel, nu le-ar fi recomandat-o pe tânăra orfană?

Glumele colegelor ei de muncă nu erau niciodată răutăcioase. Ele o considerau pe noua venită ca pe un copil... Bineînţeles că-i făcuseră cunoştinţă cu băieţi şi Anne ieşise cu aceştia de mai multe ori. Dar aceste experienţe nu-i plăcuseră în mod special şi nu ţinuse să le repete.

Niciodată nu-i fremătase inima. Aşa că, atunci când privirea lui Stephen Laing întârzia asupra ei şi ea se simţea cuprinsă de o tulburare necunoscută, aproape de temut, nu ştia cum să reacţioneze...

— Îi placi, hotărî Mary. Ţi-am spus-o: preferă blondele.

Tânăra fată îşi privi prietena cu nelinişte, întrebându-se dacă aceasta își bătea joc de ea...

— Eşti nemaipomenită! exclamă Mary. Deci, mătuşa ta nu te-a învăţat nimic?

Ea ridică ochii spre tavan şi o obligă pe Anne să

se privească în oglindă.

— Priveşte-te!

Anne îşi contemplă imaginea. Părul ei lung şi blond îi cădea în valuri mătăsoase pe umeri. Ochii albaştri, imenşi, erau umbriţi de gene incredibil de lungi, de o culoare mai închisă decât părul.

Alături de Mary care era micuţă şi rotofeie, ea se simţea prea înaltă, prea slabă şi îngrozitor de stângace. N-avea deloc conştiinţa graţiei şi frumuseţii ei.

— Eşti atât de drăguţă! oftă Mary. Şi ce siluetă... Dar după cum te comporţi... Ah, eşti exasperantă! ... Nu remarci privirile bărbaţilor?

Anne revăzu ochii lui Stephen Laing întârziind asupra ei. Roşi violent, se întoarse pe călcâie şi se cufundă în clasarea hârtiilor ce inundau biroul.

În acea zi, cele două fete aveau după-amiaza liberă. Anne îi promisese lui Mary s-o însoţească la cumpărături.

— Am nevoie să-mi cumpăr pantofi, declarase recepţioneră. Şi tu ar trebui să-ţi iei o pereche!

Anne nu protestase. Avea încredere deplină în prietena ei... Nu fusese Mary aceea care o învăţase să se fardeze şi să se îmbrace într-un mod mai puţin sever?

Tânăra fată se afla singură la recepţie când veni Stephen Laing.

— Există ceva corespondenţă pentru mine? întrebă el.

Vocea lui caldă şi răguşită, uşor ironică, o făcu pe Anne să se emoţioneze. Degetele ei tremurau când începu să frunzărească plicurile destinate clienţilor.

— Nu... nu este nimic pentru dumneavoastră, domnule, se bâlbâi ea.

El se aplecă şi ea simţi cum devine stacojie.

— Spune-mi, când termini lucrul?

— Imediat; nu lucrez în această după-amiază.

— Ei bine, am putea s-o petrecem împreună. Eu nu cunosc această regiune şi ai putea să mi-o arăţi.

Sigur că el avea nevoie de un ghid... Şi se adresase ei şi nu altcuiva, fiindcă se aflase singură acolo.

— Oh, îmi pare rău, dar... trebuie să mă duc la cumpărături cu Mary, colega mea.

— Atunci poate altă dată?

Mary îşi ridică ochii spre cer când Arme îi povesti această conversaţie.

— Eşti nebună! Ar fi trebuit să-i spui că eşti liberă!

— Oh, dar voia doar să-l conduc să viziteze regiunea... murmură Anne, fără a se simţi în apele ei.

Mary scutură din cap.

— Ascultă, micuţo, bărbaţii ca el n-au decât să pocnească din degete ca zeci de femei să dea năvală... Făcu un gest de exasperare. De fapt, este mai bine că n-ai ieşit cu el! Eşti atât de naivă, că...

Ea lăsă fraza în suspensie. Anne, care în prezenţa colegelor ei devenise un pic mai degajată, lansă cu umor:

— Îţi repet, el dorea pur şi simplu să se plimbe. Nu voia să atenteze la virtutea mea,

— Biata de tine, Anne, eşti incurabilă! Păzeşte-te de Stephen Laing...

Era pe punctul de a-i explica tinerei fete că acesta din urmă se află în căutarea unei aventuri trecătoare. Dar la ce bun să-i distrugă iluziile lui

Anne? Mai ales că Stephen Laing nu era cu siguranţă tipul care să reînnoiască o invitaţie, o dată refuzat.

Cele două prietene începură să umble prin magazine. Şi îl uitară pe Stephen Laing...

În cursul zilelor ce urmară, Anne nu-l văzu decât de la distanţă. El nu uita niciodată să-i zâmbească şi avea o privire amuzată care o tulbura în continuare...

Ea se lăsă pradă unor visuri nebune. Dar nu-i mărturisi nimic lui Mary, fiindcă ştia că aceasta, cu bunul ei simţ solid, i-ar fi făcut morală...

În acea seara, Mary se ducea să cineze cu ai săi.

— Pleacă mai devreme, îi spusese Anne. Mă pot ocupa singură de recepţie, până vine echipa de noapte.

Mary nu se lăsă rugată de două ori şi plecă.

Puţin mai târziu, simţindu-se observată, Anne ridică faţa. Întâlni privirea lui Stephen, care din câţiva paşi ajunse la birou.

— Ţi s-a spus vreodată că ai ochi minunaţi? întrebă el cu jumătate de voce.

Inima tinerei fete începu să bată cu putere, în timp ce el adăuga:

— Pe moment sunt albaştri, apoi devin violeţi...

Tulburarea lui Anne se accentuă.

Hai, vino să cinezi cu mine în această seară! propuse el. Ştiu că echipa care te înlocuieşte nu va întârzia...

— Eu... începu ea.

— Să ştii că n-am să te mănânc! glumi el. Vrei să mă condamni să-mi petrec această seară singur?

El pusese această întrebare pe un astfel de ton încât, fără să vrea, fata izbucni în râs.

— Atunci, ne-am înţeles? îmi acorzi această seară?

Ea clătină din cap afirmativ, incapabilă să scoată un cuvânt…

Un pic mai târziu se duse să se pregătească. După ce făcu un duş, se îmbrăcă cu rochia turcoaz pe care o cumpărase la sfatul lui Mary.

Apoi, îşi dădu cu ruj de buze şi puţin fard albastru pe pleoape.

Inima nu încetase să-i bată cu putere… Atât de tare încât avea impresia că-i bate o tobă în piept.

Stephen o luă cu o maşină lungă, ale cărei scaune confortabile erau capitonate cu piele. Pe parcursul primilor kilometri rămaseră tăcuţi… Şi atunci, Anne se forţă să facă conversaţie… Amintindu-şi de sfaturile mătuşii ei, începu să vorbească – sau, mai bine-zis, să monologheze, fiindcă Stephan nu scotea niciun cuvânt. El se mulţumea să zâmbească…

— Te exprimi aşa cum trebuie să fi făcut fotele din societatea „bună“ acum un secol! remarcă el râzând brusc.

Anne lăsă capul în jos. Precis că el o găsea foarte plictisitoare…

Dar ce-ar fi putut să-i povestească? Femeile cu care era obişnuit el să iasă trebuie să fi fost atât de sofisticate atât de moderne!

O duse într-un mic han. Pentru a nu părea prea stângace, Anne comandă un aperitiv alcoolizat, în loc de sucul de fructe cu care era obişnuită.

Îşi stăpâni o grimasă când îşi înmuie buzele în pahar. Spera din tot sufletul că Stephen nu remarcase nimic… Totuşi, când el reînnoi comanda, ceru pentru ea o limonadă.

În timpul cinei, el îi vorbi despre compania de aviaţie pe care o crease. Călătorise cam prin toată lumea şi părea să ştie câte puţin din toate... Tânăra fată avea impresia că el şi cu ea trăiau în medii atât de diferite, ca şi cum s-ar fi aflat pe planete situate la milioane de kilometri distanţă.

Când ajunseră la hotel şi el parcă maşina în locul rezervat

Clienţilor, Anne simţi cum i se strânge stomacul.

Ea mai ieşise de cinci sau şase ori în compania băieţilor. Şi ei nu rataseră ocazia să încerce s-o sărute... Lucru pe care ea nu-l apreciase deloc.

Totuşi, în seara, aceea, ea-şi dorea cu disperare ca Stephen s-o ia în braţele lui...

Ridică ochii spre el şi el se întoarse către ea... Dar chiar în acel moment, o maşină se opri lângă ei şi din ea ieşi o bandă veselă.

Stephen înjură înfundat.

Magia clipei se evaporase.. Anne deschise portiera şi, cu o voce nesigură, îi mulţumi pentru seara petrecută. El nu încercă s-o reţină... Şi ea fu inexplicabil de dezamăgită. Ce sperase ea oare?

A doua zi, Mary vorbise atâta despre cina ei în familie, încât nu observă cât era de tăcută prietena ei...

Când Anne îşi reluă serviciul de după-amiază, una dintre colegele ei îi întinse un plic, pe care numele ei era trecut cu un scris ferm un scris foarte masculin.

Cu inima bătând, desfăcu plicul şi găsi un mesaj scurt, scris de Stephen. O invita să-şi petreacă cu el ziua ei liberă...

Ea nu-l văzu înainte de ora cinei. El purta un smoching şi o cămaşă de un alb strălucitor ce-i

punea în evidenţă tenul mai. Anne îşi înghiţi saliva când îl văzu că se apropie. Niciodată nu mai văzuse un bărbat atât de seducător…

— Eşti de acord? întrebă el fără altă introducere. Ieşim împreună?

Ea dădu afirmativ din cap, prea timidă pentru a spune ceva, indiferent ce. Dacă şi-ar fi dat curs liber simţămintelor, i-ar fi mângâiat această faţă cu linii bine conturate. Degetele i-ar fi întârziat pe buze şi…

Înghiţi în sec. Ce i se întâmpla? De ce se simţea brusc atât de slabă încât picioarele aproape refuzau s-o mai asculte?

Petrecură o zi minunată în câmpiile cu culori de toamnă, în timp ce un soare palid strălucea pe un cer fără nori.

Când coborâră din maşină pentru a se plimba pe un drumeag mărginit de fagi, Anne se contractă, stânjenită. Tocmai surprinsese privirea lui Stephen pe sânii ei uşor modelaţi de pulovărul subţire, de lână.

Ea zâmbi şovăielnic şi se întrebă ce credea el despre ea. Oh, trebuie s-o fi găsit foarte stângace… Femeile pe care le curta de obicei, nu roşeau numai din cauză că le privea!

Drumul îi conduse la marginea unui mic lac. Stephen se trânti în iarbă.

— Nu mi se întâmplă niciodată că merg atât de mult! Viaţa aici este atât de diferită de cea pe care o duc la Londra…

— Acest ţinut pare liniştit… Prea liniştit!

Inima ei bătea în continuare, foarte tare. Se întrebă ce ar trebui să facă… Să rămână în picioare sau să se aşeze lângă el?

Stephen o luă de mână şi o trase aproape de el.

— Prea liniştit? repetă el încruntându-se.

Brusc, el părea foarte departe şi Anne se simţi cuprinsă de un fior.

Atitudinea însoţitorului ei o îngheţă şi ea avea impresia că soarele se ascunde în nori.

— Am nevoie de calmul acesta, de această linişte, declară el.

Îşi scoase vesta, o rulă şi o puse sub cap în loc de pernă. Ochii lui n-o părăseau deloc pe fată, care se simţea din ce în ce mai tulburată şi nelalocul ei.

Stephen o ţinea în continuare de mână. Îi mângâia încheietura mâinii şi inima ei bătea speriată. Era foarte conştientă de apropierea lui şi, printre genele abia plecate, îl observa.

— Examenul este satisfăcător? o întrebă el brusc.

Ea se înroşi puternic şi vru să se ridice. El o reţinu, scrutând-o la rândul lui, din cap până în picioare.

— Ai un trup minunat. Nu cred să fiu primul care ţi-o spune!

În ochii lui nu mai exista ironie... Ci un fel de chemare intensă.

Când buzele lui se lipiră de ale tinerei fete, ea se abandonă în întregime acestui sărut, la care visase atâta... Totuşi, atunci când gura lui Stephen deveni mai lacomă, mai insistentă, ea se zbătu.

El o lăsă imediat. Încetişor, mâinile lui alunecară în părul ei blond şi umed.

— De necrezut, murmură el. Deci n-ai fost niciodată sărutată?

— Bineînţeles că da! protestă ea vexată.

Avea de gând şi el să-şi bată joc de ea? La fel ca şi colegele ei de serviciu?

El o luă din nou în braţe.

— Sărutări de puşti! lansă el cu ciudă.

Ochii lui de culoarea jadului se întunecaseră.

— Te înspăimânt?

Ea scutură din cap, contrazicându-l. Când se afla strânsă astfel la pieptul lui, nu-i mai era frică de nimic.

— Se pare că eu am înnebunit! bombăni el înainte de a pune stăpânire pe buzele fetei.

De data aceasta, sărutul lui era neînchipuit de uşor. Şi ea fu aceea care-şi înnodă braţele în jurul gâtului lui, atrăgându-l spre sine... Ea nu protestă când el îşi băgă mâinile sub pulovărul uşor. Dar când îi cuprinse sânii, ea tresări şi ochii ei se măriră, întunecaţi.

Sărutul lor deveni mai pasionat. De această dată, ea nu-l mai refuza... Dimpotrivă, trupul i se arcui şi valuri de dorinţă o copleșiră.

Uitase toate sfaturile mătuşii ei de a fi precaută... Pentru ea, nimic nu mai conta în afară de Stephen şi de mângâierile lui care o puneau pe jar.

Deodată, el o respinse.

— Cred c-am înnebunit! repetă el. Iar tu, mică vrăjitoare senzuală, sunt sigur că n-ai nici cea mai mică experienţă.

El se ridică şi-şi trecu degetele prin păr.

— Ar trebui să ţi se interzică să ieşi singură! Cum de te poţi abandona astfel? Nimeni nu ţi-a spus încă până acum să te păzeşti de bărbaţi de genul meu?

Anne izbucni brusc în lacrimi. Oh, de ce nu era mai în temă? De ce nu reuşea să se comporte ca celelalte fete?

— În orice caz, să nu te aştepţi la scuze! adăugă el cu duritate.

Dimpotrivă, ar trebui să-mi mulţumeşti de a mă fi oprit la timp!

Sughiţurile ei se dublară. Era clar că el o găsise prea ingenuă şi neexperimentată. Bărbaţii ca el preferau femeile mai… mai ştiutoare.

— Îmi… îmi pare rău, hohoti ea.

El o fixă cu o privire scânteietoare.

— Îţi pare rău!… Doamne! Dar îţi dai seama cu adevărat de starea în care m-ai adus?

Ea îl privi fără să înţeleagă.

El păru pe punctul de a-i explica, dar apoi scutură din cap cu un aer abătut.

— Hai să ne întoarcem! Şi te rog, încetează cu plânsul, n-ai motive!

— Nu este vina mea dacă… dacă nu am experienţă, bâigui că. Am fost crescută de o mătuşă în vârstă care considera că… că fecioria este…

— Fecioria! o întrerupse el, stupefiat. Dar este de necrezut!

Aparţii cu adevărat secolului trecut! Imediat o să-mi spui că te păstrezi pentru bărbatul cu care te vei căsători!

Modul lui de exprimare era atât de asemănător cu al mătuşii

Emma, că Anne deveni roşie ca racul.

Ajunseră la hotel fără să mai schimbe un singur cuvânt. A două zi, Mary o înştiinţă pe Anne că Stephen Laing vorbise despre ea cu domnul Hopkins, directorul hotelului.

— Ellen, secretara domnului Hopkins, l-a auzit menţionându-ţi numele, îi spuse ea prietenei sale.

Anne îşi muşcă buzele cu amărăciune. Probabil că Stephen Laing vrusese să ştie cum de în această epocă fără prejudecăţi mai există încă o fată atât de „încuiată” ca ea.

„Din fericire”, îşi zise ea. „A crezut că-mi lipseşte experienţa. Nicio clipă n-a bănuit că sunt îndrăgostită nebuneşte de el…”

Nu-l revăzu în cursul zilelor următoare.

— Şi-a plătit nota şi a plecat, îi zise Mary într-o după-amiază când intra de serviciu.

Această noutate n-o miră peste măsură. Se aştepta, mai mult sau mai puţin…

Din fericire, sosi vremea vacanţei de Crăciun şi hotelul se umplu complet. Tânăra fată avea mult de lucru, ceea ce o împiedica să se gândească mai mult…

Slăbise şi privirea ei nu mai avea inocenţa copilăriei. Ochii ei violeţi erau acum umbriţi de suferinţă…

Sosi luna ianuarie. În mai multe rânduri, viscolise şi clienţii se răriseră.

Într-o seară, domnul Hopkins, directorul hotelului, o chemă pe fată în biroul său ca s-o laude.

— Iată, au trecut şase luni de când eşti la noi. Cred că acum îţi cunoşti bine meseria… Eşti o recepţioneră perfectă şi ţin să-ţi spun că-mi pare bine să te am printre funcţionarii din acest hotel.

Aceste cuvinte o intimidară pe tânăra fată, făcându-i în acelaşi timp şi plăcere. După plecarea ei, domnul Hopkins se întoarse spre secretara lui.

— Ce tânără este! remarcă el.

— Are nouăsprezece ani! Dar a fost crescută într-o manieră ciudată pentru epoca în care trăim…

— Într-un fel, mă simt responsabil pentru ea. Este încă un copil!

Anne era liberă în seara acestei zile. Profită pentru a se spăla pe cap, apoi se fardă cu mai multă grijă ca de obicei, cu ajutorul trusei de machiaj pe care i-o dăruise Mary de Crăciun.

Trebuia să se întâlnească cu două dintre colegele ei la bar. Îşi puse o bluză de mătase şi pantaloni de catifea. Mătuşa ei detesta femeile îmbrăcate în pantaloni, dar Anne trebuia să recunoască faptul că aceştia îi scoteau în evidenţă picioarele interminabile, în timp ce mătasea moale a bluzei îi reliefa rotunjimile sânilor.

Când traversă holul hotelului, mai multe persoane se întoarseră după ea.

Brusc, ea înţepeni, cu inima spărgându-i pieptul.

— Stephen! Eeeh… domnule Laing!

— Anne…

Purta un palton care era acoperit cu fulgi de zăpadă ce se topeau uşor. Anne, cu ochii holbaţi, nu-şi putea dezlipi privirile de el.

— Nu mă privi astfel! exclamă el.

O luă de încheietura mâinii şi o trase spre el.

— Eu… eu nu ştiam că v-aţi întors… se bâlbâi ea.

El slăbise şi ea se nelinişti.

— Aţi fost bolnav din nou?

— Bolnav? tună el.

Pe urmă, mult mai încet, murmură:

— Da, am fost bolnav…

Sub haina de blană era îmbrăcat cu jeanşi şi un pulovăr. În această ţinută sport, trupul lui părea şi mai musculos, mai solid. Mai viril…

Anne îşi ţinu respiraţia. Inima îi bătea cu putere şi în gât i se pusese un nod.

— Trebuie să fiu bolnav ca să mă interesez de o puştoaică! bombăni el.

— Nu sunt o puştoaică! protesta fata. Am nouăsprezece ani!

— Nu este vorba de vârstă, ci de experienţă... scutură din cap... îmi pierd minţile! Chiar în această dimineaţă mi-am jurat să nu te revăd în viaţa mea! Şi iată-mă aici! Ştii pentru ce, micuţă vrăjitoare!

Ea rămase tăcută. Nu se sătura să-l privească. Auzise bine? Pentru ea se întorsese?

— Vino, Anne!

— Nu pot, trebuie să mă întâlnesc cu două prietene, la bar.

— Cu atât mai rău pentru ele. Vino cu mine... Am atâta nevoie de tine!

O tulburare intensă o cuprinse pe tânăra fată, auzindu-l exprimându-se astfel, fără reţineri.

— Au trecut zile întregi şi nopţi de când mă gândesc la tine! Mă înnebuneşti!

Mâinile lui alunecară pe talia mlădioasă a lui Anne care fremătă din cap până-n picioare. Ea-şi ridică ochii măriţi către el, plină de nelinişte şi teamă.

— Oh, Doamne! făcu el cu o voce gâtuită.

O trase într-un colţ al holului şi o sărută cu pasiune. Fata uită cu totul de mătuşa Emma şi sfaturile înţelepte ale acesteia. Pentru ea, nimic şi nimeni nu mai conta, în afară de Stephen. Stephen care făcuse toţi aceşti kilometri pe vreme rea, fiindcă o iubea... Oh, o iubea, era evident! La fel de mult cât îl iubea şi ea...

Ridică faţa şi îi adresă un zâmbet timid. În acel moment, unul dintre clienţii hotelului trecu pe

lângă ei şi-i cercetă cu curiozitate.

— Hai în camera ta, Anne! Nu mai putem sta aici…

— Nu se poate. Este interzis să aducem vizitatori. Dacă voi călca această regulă, voi fi dată afară şi…

— Este interzis să aduci vizitatori! repetă Stephen cu sarcasm.

Cine te aude crede că visează. Eşti un copil. Ştii câţi ani am?

Ea scutură negativ din cap.

— Treizeci şi unu! Imaginează-ţi… cu doisprezece ani mai mult ca tine! Şi tu reuşeşti să mă faci să-mi pierd capul, doar privindu-mă cu aceşti ochi mari, strălucitori ca ametistul! Te vreau, Anne! Te vreau cu o astfel de intensitate, încât restul nu contează!

Tânăra fată se uită jenată în direcţia biroului de recepţie. Una dintre angajate îi privea…

Ea reflectă cu repeziciune. Ce era rău dacă îl ducea pe Stephen în camera ei?

— Să mergem, oftă ea.

Locuia în aripa destinată personalului. Camera ei, deşi mică, era confortabilă şi împărţea baia cu alte patru colege.

De când îşi pierduse mătuşa şi nu mai avea un cămin, această încăpere devenise locuinţa ei. Pe noptieră se afla, într-o ramă de argint, fotografia părinţilor săi. Ea luă altă fotografie şi i-o întinse lui Stephen.

— Mătuşa mea, explică ea.

El o luă şi-o studie fără să spună nimic.

Acum că se aflau singuri, Anne se simţea stânjenită. Ce nervoasă era… Şi de ce îi era greu să respire normal? Nu era în compania lui

Stephen, bărbatul pe care-l iubea?

El puse fotografia la locul ei, apoi o luă pe fată în braţe. Gura lui rătăci pe ceafa ei şi valuri de plăcere făcură să-i vibreze tot trupul…

Fără grabă, el începu să desfacă nasturii bluzei de mătase. Ea-l privi nelinişti tă.

— Nu… nu te deranjează că… că pentru mine este prima dată? îl întrebă ea eu naivitate.

— Doamne! oftă el.

Ea simţi inima lui bătând eu putere lângă a ei; Respiraţia lui era sacadată…

Cu blândeţe, el o ridică în braţele lui ca şi cum ar fi fost uşoară ca un fulg. Apoi o puse pe pat.

Se aşează alături de ea şi, metodic, continuă să-i desfacă nasturii de la bluză. Anne nu încerca să-l, oprească. O cuprinse o grabă asemănătoare cu a lui şi, cu degete tremurânde, îl ajută să desfacă ultimii nasturi.

El îşi ascunse capul între, sânii ei şi ea-l strânse cu toată puterea.

Aceeaşi pasiune îi cuprinse pe amândoi…

Cu un geamăt provenind din adâncul fiinţei, ea se strânse lângă el, arcuindu-şi trupul subţire spre acest trup masculin pe care degetele ei îl cercetau cu o timiditate ezitantă.

Brusc, el o dădu la o parte şi se aşează pe marginea patului, cu capul între mâini.

— Nu! făcu el cu tărie.

Pe tânăra fată o cuprinse disperarea. Stephen n-o voia! Pentru că nu avea suficientă experienţă!

Cu vârful degetelor, ea-i mângâie braţul. El o privi şi ceea ce ea citi în ochii lui, o făcu să-i piară vocea, să i se oprească respiraţia…

El o luă din nou în braţe. Ea se abandonă, cu

ochii închişi.

Zgomotul uşii care se deschidea o făcu să tresară. În cameră intră o tânără femeie. O tânără femeie pe care n-o văzuse în viaţa ei., în spatele acesteia se afla domnul Hopkins.

O expresie de ură şi triumf se citea pe faţa noii venite. Cât despre directorul hotelului, acesta nu încerca să ascundă cât era de şocat..

Cu repeziciune, Anne îşi trase bluza peste sânii goi. Ce ruşine îi era să fie astfel surprinsă!

Cu o încetineală calculată, Stephen aprinse o ţigară şi, trăgând câteva fumuri, îi examina pe cei doi intruşi.

— V-am spus! exclamă tânăra femeie brună, adresându-se domnului Hopkins. Şi nu voiaţi să mă credeţi…

Plină de ironie, începu să-l imite pe acesta din urmă:

— „Oh, niciodată Anne nu s-ar comporta astfel! O cunosc!“

Expresia ei se făcu şi mai dură.

— Cât despre tine, Stephen… Faţa ei nu era decât o mască încadrată de un păr mătăsos, la fel de negru ca pana corbului.

Privirea ei albastră era de gheaţă.

În ciuda tulburării care o cuprinsese, Anne remarcă hainele acestei femei, pline de eleganţă. Era foarte frumoasă, dar avea în ea un soi de cruzime şi indiferenţă, care te duceau cu gândul la un şarpe…

Anne îl privi neliniştită pe Stephen. Dar expresia lui rămânea imperturbabilă.

Tânăra femeie brunetă fu prima care reîncepu să vorbească.

— Toate acestea pot face obiectul unui reportaj foarte interesant pentru presa de scandal, dragul meu Stephen! Am fost inspirată urmărindu-te... Bănuiam ceva! Erai atât de bizar în ultimul timp!

— Anne, te aştept în biroul meu, spuse domnul Hopkins, sec.

El nu o privea şi tânăra fată se simţea moartă de ruşine... Era sigur că urma să fie concediată! Şi cum ar mai fi avut nevoie de acest serviciu!

Adresându-se lui Stephen, domnul Hopkins adăugă pe un ton plin de reproş:

— Nu ştiţi deci cât este de tânără şi neexperimentată?

— Îmbătrâneşti, Stephen; dragul meu! îl ironiză tânăra femeie.

Când bărbaţii încep să se intereseze de adolescente este un semn rău... Ironia ei deveni muşcătoare: Ah, îmi imaginez deja titlurile mari ale ziarelor...

— Crezi, Julia? lansă Stephen pe un ton sec. Uiţi ceva...

Ea-şi încreţi pleoapele.

— Ce?

Stephen se ridică. N-arăta deloc c-ar fi surprins de o astfel de situaţie.

— Că oamenii, pur şi simplu, sunt morţi după poveşti sentimentale... Asta-i va face să viseze în cuiburile lor când vor afla că Stephen Laing se căsătoreşte cu o fată care încă n-a făcut douăzeci de ani!

— O... o căsătorie? bâigui ea, vizibil stupefiată.

Inima lui Anne o luase razna, îi zâmbi fericită lui Stephen...

Bineînţeles, ştia că el o iubeşte. Numai aşa se

explica faptul că el declara sus şi tare că are intenţia s-o ia în căsătorie, umplând-o de o emoţie puternică.

— Nu poţi face asta! exclamă Julia. Şi noi?

Anne tresări. Stephen făcu un gest vag cu mâna.

— Noi. Julia? Oh, a fost foarte bine cât a durat... Acum s-a terminat. Pentru tine n-am fost nici primul şi nici nu voi fi ultimul.

Să ştii că nu-ţi datorez nimic, chiar dacă tatăl tău este unul dintre acţionarii de la Laing Airlines!

Pe pometii palizi ai femeii apărură două pete roşii.

— O să mi-o plăteşti, Stephen! îl ameninţă ea. Da, o să mi-o plăteşti, la fel ca şi această puştoaică cu care vrei să te însori!

Întorcându-se spre Anne, ea-i azvârli:

— Proastă! Niciodată nu ţi-aş fi vorbit despre asta dacă n-aş fi făcut prostia să intervin... Este bărbatul, care are multe a venturi nu e genul celui care se fixează! Ridică din umeri şi continuă cu ură: Tu să devii soţia lui? Te va înşela în mai puţin de douăzeci şi patru de ore după căsătorie, bag mâna în foc!

Domnul Hopkins dispăruse. Femeia ieşi la rândul ei, trântind uşa după ea.

Anne ridică spre Stephen o privire neliniştită.

— Nu... nu este nevoie să mă iei de nevastă, ştii prea bine. Din cauză că... că...

— Pregăteşte-te, o întrerupse Stephen. Plecăm la Londra.

— La Londra? Acum? Dar...

Se simţi cuprinsă de un fior amintindu-şi cuvintele Juliei. Nu credea niciun cuvânt din cele spuse de aceasta... Nu vorbise aşa decât din

gelozie!

Sigur că nu era chiar atât de naivă încât să creadă că pentru Stephen, ea, Anne, ar fi fost prima femeie. Un bărbat de vârsta lui făcuse destule cuceriri. Într-un anume fel, nu era ceva normal?

Dar, fără îndoială că totul se va schimba Nu hotărâse el s-o ia în căsătorie? Nu pe ea o alesese?

În timp ce-şi încheia nasturii de la bluză: întrebă cu timiditate:

— Julia a fost... amanta ta?

Figura lui Stephen rămase impasibilă,

— Să nu vorbim despre Julia... Să nu vorbim de trecut. Te las să-ţi faci bagajele. Ne vedem jos în hol.

Anne se forţă să nu arate în ce măsură suferea de brusca lui răceală. Înţelegea motivele: chiar dacă el nu arătase, fusese afectat de brusca apariţie a Juliei.

CAPITOLUL IV

O săptămână mai târziu, erau căsătoriţi.

Ceremonia de la biserică, foarte simplă, contrasta cu marea recepţie care urmă. Stephen îşi prezentă tânăra soţie unui număr de oameni despre care ea citise adesea în ziare şi reviste.

Beth, secretara lui Stephen, fusese însărcinată să organizeze totul.

Această femeie, în jur de patruzeci de ani, o intimida mult pe Anne.

Tânăra femeie aruncă o privire în jurul său. În salon se înghesuia o mulţime elegantă şi ea tresări neliniştită.

Îşi imaginase că această căsătorie se va desfăşura în cea mai strictă intimitate. Nu erau amândoi fără niciun fel de rude? Beth avusese grijă s-o contrazică repede. Fiindcă dacă Stephen nu avea pe nimeni apropiat, trebuia, în schimb, să se ţină cont de obligaţiile lui sociale.

Un bărbat ca el nu se putea căsători la repezeală!

Întinse o cupă cu şampanie tinerei femei.

— Soţul dumitale a fost reţinut de o afacere, îi explică el. Mi-a dat sarcina să-ţi ţin companie, lucru de care sunt încântat!

El cercetă cu admiraţie silueta înaltă a tinerei. Anne purta o rochie de mătase alburie, extraordinar de simplă, Beth o ajutase să-şi facă alegerea în magazinul unui croitor foarte la modă. Când aflase preţul, Anne tresărise. Nu ştia că o rochie poate costa atât de scump…

Înaintea ceremoniei, ea petrecuse mai multe ore într-un salon de înfrumuseţare. Fusese machiată cu grijă, iar un coafor îi strânsese părul într-un coc de bucle, care-i degaja profilul pur.

Da, ea se afla la Londra de o săptămână. Dar aceste câteva zile îi fuseseră de-ajuns ca să înţeleagă cât de diferit era Stephen pe care-l cunoscuse în Yorkshire, de omul de afaceri din capitală.

Abia ajunseseră, că Beth o şi luase în primire. O însoţise la hotelul unde trebuia să locuiască până la data căsătoriei.

Stephen îi consacrase doar două seri. Două seri în cursul cărora el păruse atât de preocupat, încât ea abia îndrăznise să-i vorbească.

Compania lui de aviaţie îi făcea multe griji, îi

explicase Beth. În acel moment avea multe probleme şi practic, era singur ca să le rezolve,

Anne înghiţi în sec. Ce abătută se simţea... Şi totuşi, n-ar fi trebuit să fie radioasă? Nu era ea regina sărbătorii?

Zări silueta înaltă a lui Stephen prin mulţime şi senzaţia de rău i se accentuă. Îşi aminti brusc că Beth îi spusese că ar trebui să-l secondeze pe soţul ei atunci când primea importanţi vizitatori străini. Vorbind astfel, secretara păruse un pic cam sceptică... După toate evidenţele, ea se întreba dacă tânăra va fi în stare să facă faţă locului de lângă Stephen.

— Stephen are mult noroc de a fi pus mâna pe o soţie atât de drăguţă! declară Richard.

Beth apăru pe neaşteptate.

— Vino, Anne... Acum trebuie să mergi să te schimbi.

Când patronul ei îi comunicase intenţia lui de a se căsători, nu-şi crezuse urechilor. Sigur că era încântată că Julia nu era fericita aleasă... Dar când făcuse cunoştinţă cu Anne, încercase mai curând un sentiment de milă. Cum va reuşi o fată atât de tânără şi nevinovată să se descurce într-o lume de rechini, în mijlocul căreia îşi ducea Laing existenţa?

Însoţind-o pe tânără în camera ei, Beth oftă:

— Este de-a dreptul păcat că nu puteţi pleca în călătorie de nuntă

! Dar vai, Stephen trebuie să rămână la Londra în acest moment, din cauza unor oameni de afaceri americani...

O ajută pe Anne să se îmbrace cu compleul de culoarea piersicii pe care îl aleseseră tot împreună.

„Un început prost pentru o căsătorie”, îşi zise ea.

„Un soţ care n-are timp să plece în călătorie de nuntă! Şi o soţie care nu pare să aibă cea mai mică idee despre obligaţiile profesionale ale celui cu care se mărită!“

Înăbuşindu-şi un suspin, o împinse pe tânără în faţa unei oglinzi.

— Hai, un pic de curaj! Capul sus!

Stephen o aştepta la parter. O luă de braţ şi ea-i adresă un surâs timid. Dar el nu se uita la ea. Cu o voce sigură, îi dădea instrucţiuni lui Richard.

Câteva minute mai târziu, o limuzină condusă de un şofer îi duse spre apartamentul lui Stephen.

Anne găsi apartamentul imens. Un decorator se îngrijise să-l mobileze şi ea avu impresia că se află într-un decor de film…

Se opri în faţa unui tablou.

— Un Matisse, îi spuse Stephen. Îţi place?

— Este foarte drăguţ.

El făcu o mică strâmbătură şi ei îi fu ruşine de neştiinţa şi stângăcia sa. Ar fi vrut atât de mult să poată discuta cu competenţă…

Să compare pictorii şi operele lor, cum, în mod sigur, erau capabile s-o facă femeile pe care le cunoştea Stephen.

În loc de asta, rămânea înţepenită pe locul ei, în timp ce inima îi bătea cu putere.

— Aşează-te, îi ordonă Stephen, arătând spre unul din fotoliile tapiţate cu piele albă.

El deschise uşile unui bar. Se auzi un clinchet de cuburi de gheaţă şi Stephen îi întinse un pahar cu băutură aurie.

— Este whisky, îi explică el.

Ochii lui Anne se umplură de lacrimi. Brusc, avea impresia că se află în faţa unui străin. Se întoarse

spre uşă, cu disperare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu fă figura asta! exclamă el.

Pari înfricoşată… Deci, ţi-e teamă de mine?

Anne se înroşi cu violenţă şi regretă încă o dată că nu este ca Julia şi celelalte… Aceste londoneze la modă n-ar sta aşezate pe marginea fotoliului tremurând din toate mădularele!

— Îmi… îmi pare rău, se bâlbâi ea.

Ea scăpă câteva picături de whisky peste braţul fotoliului şi, cu stângăcie, încercă să le şteargă cu ajutorul batistei.

— Lasă asta! exclamă Stephen cu nerăbdare. Spune-mi… Mă învinuieşti fiindcă nu te duc în călătorie de nuntă?

— Nu… nu te învinuiesc…

Ce mult şi-ar fi dorit să-i împărtăşească temerile ei, îndoielile. Oh, măcar dacă ar lua-o în braţe… Dacă i-ar spune că o iubeşte…

În loc de asta, el îşi încruntă sprâncenele şi bătea cu degetele ritmic, în măsuţa joasă.

Sună telefonul. El luă receptorul şi avu o scurtă conversaţie profesională. Anne îl privea cu ochi întunecaţi, urmărită de gândul că el uitase complet de prezenţa ei…

Beth o prevenise, totuşi! îi spusese cât de pasionat era Stephen de munca lui. Dar până în prezent ea nu înţelesese cât era de prins.

„Ce fac eu aici? se întrebă ea cu tristeţe în fond, Stephen nu voia să se însoare cu mine… A acţionat dintr-un impuls şi sunt sigură că regretă!“

El închise telefonul şi se întoarse spre ea.

— De ce m-ai luat de soţie? îl întrebă ea.

Imediat, îi păru rău c-a pus o astfel de întrebare.

— Regrete? Deja? o ironiză el. Prea târziu, scumpa mea… Atât pentru tine cât şi pentru mine.

Acum, el se afla prea aproape de ea: O înlănţui şi tânăra fată tresări. Fără să vrea, făcu o mişcare de a se da înapoi.

Se forţă să se destindă, în timp ce buzele lui Stephen se plimbau pe faţa ei. Dar îi era peste putinţă… O cuprinse o panică intensă.

O dădu brusc la o parte.

— Doi imbecili prinşi în aceeaşi capcană! bombăni el. Iată ce suntem!

Ea-şi dădu seama că lui nu-i scăpase mişcarea ei de retragere.

Fără niciun fel de blândeţe, el o ridică pe sus şi o duse în dormitor.

Cineva adusese valizele ei, care zăceau într-un colţ.

— Ce mică ingenuă timidă! spuse Stephen cu un aer sardonic.

El era supărat şi ea nu înţelegea de ce.

— Nu, nu este… prea târziu, se auzi ea zicând. Pot să mă întorc la…

— Unde? Casa ta este aceasta, totuşi, draga mea.

O puse pe pat şi se aplecă deasupra ei. Ea începu să tremure din toate încheieturile. Respiraţia lui mirosea a whisky şi când îşi puse buzele pe ale ei, ea simţi gust de alcool.

Era incapabilă să răspundă sărutărilor lui. În braţele lui, era inertă ca o bucată de lemn.

— Acum eşti nevasta mea, Anne! exclamă el cu duritate. Dacă m-am însurat cu tine, n-am făcut-o ca să mă culc singur! Să fim bine înţeleşi…

El manifesta atât de puţină tandreţe, atât de

puţină emoţie, încât ea reîncepu să tremure puternic. El înjură de mai multe ori…

Dar, puţin câte puţin, ea începu să se destindă sub mângâierile lui experte. Şi fiorii nu mai erau de frică, ci de dorinţă…

Cu timiditate, ea-l mângâie la rândul ei, sărutându-l stângaci pe pielea umedă…

Apoi se abandonă în întregime unui val de pasiune şi senzualitate. Cu ochii închişi, se cufundă într-o lume minunată în care nu existau decât trupurile lor înlănţuite într-un extaz fără sfârşit.

Stephen îi luă faţa între mâini şi o contemplă cu intensitate.

— A fost… bine, nu-i aşa?

Ea avea mii de lucruri să-i spună, dar nu găsea cuvinte care să le exprime.

Când se întoarse către el, deja dormea. Cu emoţie, îi contemplă capul brunet înfundat în pernă. Şi o cuprinse o blândeţe intensă…

Totul va fi bine, o ştia acum!

Doar în momentul în care se simţea cuprinsă de somn o nelinişti un singur gând: nici măcar o dată Stephen nu-i vorbise despre dragoste.

O iubea, era clar! Dar în acelaşi timp, ar fi vrut să-l audă pronunţându-i cuvinte dulci…

Era deja târziu când tânăra femeie deschise ochii. Se întoarse, pradă unei letargii ciudate Stephen nu mai era lângă ea…

Făcu un duş şi se îmbrăcă, apoi se duse în bucătărie. Găsi un bileţel: Am plecat la birou.

Suficient de dezamăgită, îşi făcu cafea. Bineînţeles, nu ignora faptul că soţul ei avea multe de făcut. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că n-o trezise… Totuşi, ar fi preferat ca el s-o scoale şi să-i

spună că tot ceea ce se petrecuse nu fusese un vis…

Ziua i se păru interminabilă.

În cursul dimineţii, apăru o femeie de serviciu. Era o femeiuşcă rotofeie şi vorbăreaţă.

— Ei bine, iată-l pe domnul Laing căsătorit! exclamă ea. Cine ar fi putut să se gândească la asta? El care avea atâta succes… Trebuie spus că ele, femeile, alergau după el… întrebă plină de curiozitate…

Unde vă duceţi în călătorie de nuntă?

Din fericire, sună telefonul chiar în acel moment şi tânăra femeie se precipită să răspundă, încântată că nu trebuia să răspundă la această întrebare indiscretă.

Sperase atât de mult să audă vocea lui Stephen, că-i fu greu să-şi ascundă decepţia recunoscând-o pe cea a lui Beth.

— Stephen m-a însărcinat să-ţi telefonez, îi zise aceasta din urmă.

Trebuie să încheie astăzi un acord de cea mai mare importanţă cu o companie de aviaţie americană, şi probleme de ultimă oră au apărut.

Nu te aştepta să-l vezi prea devreme în această seară!

În vocea ei se simţea o notă de compasiune atunci când îi propuse:

— Ai vrea să mâncăm împreună?

Orgoliul lui Anne se revoltă şi ea refuză pretextând că are de făcut câteva curse. Punând receptorul la loc, se gândi „Da, o să ies!“

Se duse să se plimbe într-un parc şi după ce petrecu o jumătate de oră privind raţele care se bălăceau într-un lac, se hotărî să se întoarcă

„acasă”.

Introducând cheia în broască avu o tresărire. Deşi era prima dată când părăsea apartamentul, ea observă că n-avea chef să se întoarcă…

— Mă simt atât de singură… murmură ea,

Nu fu în stare să înghită nimic la prânz. Şi totuşi, dulapurile erau pline cu provizii… Dacă Stephen ar fi avut, intenţia să petreacă seara cu ea, şi-ar fi consacrat după-amiaza pentru a-i pregăti o masă gustoasă.

Dormea când el se întoarse. Stephen se opri la picioarele patului şi o contemplă. Ochii lui erau mohorâţi şi faţa lui era cenuşie de oboseală. În afara dificultăţilor profesionale, avusese şi probleme de ordin personal în cursul zilei. Tatăl Juliei crezuse nimerit să-i comunice părerile lui în legătură cu această căsătorie precipitată…

Un al şaselea simţ o avertiză pe Anne de prezenţa lui. Ea deschise ochii şi inima începu să-i bată nebuneşte.

Fără un cuvânt, Stephen dispăru în baia alăturată, camerei lor şi, câteva clipe mai târziu, apa curgea cu zgomot, în timpul zilei „tânăra femeie cercetase apartamentul. Acesta, în afara unei camere de zi imense, mai avea o sufragerie, un birou şi o altă cameră, cu baie şi aceea.

Când Stephen apăru, părul îi era ud. Purta doar un halat scurt din prosop.

Trase cuvertura şi Anne se încorda instinctiv. Stephen îşi strânse buzele.

— Nu este momentul să faci fiţe, Anne! făcu el cu duritate.

O luă în braţe.

— Un pic de linişte, blândeţe şi confort… Iată ce

aşteaptă un bărbat de la soţia lui. Chiar dacă ea nu-i altceva decât o puştoaică…

„Şi eu am drepturi!“ dori ea să protesteze. Nu avu timp să deschidă gura. Deja, buzele lui Stephen se aşezară peste ale ei, reducându-le la tăcere.

Cu gesturi îndemânatice, făcu să-i alunece cămaşa uşoară de noapte de pe umeri… De data aceasta, el reuşi să trezească aproape imediat pasiunea tinerei femei, care se agăţă de el şoptindu-i numele.

Dar mai târziu, după ce el adormise, ea rămase trează în întuneric. Simţea că lipseşte ceva în această întâlnire a trupurilor lor.

Fiindcă dacă Stephen ştia să-i trezească simţurile, nu ştia să se adreseze inimii ei… îşi promise să se scoale devreme pentru a lua micul dejun cu el. Dar, a doua zi dimineaţa, la fel ca şi în ziua precedentă, el era plecat deja atunci când ea deschise ochii. Apartamentul părea atât de gol, atât de ostil… Cu teamă, se întrebă cum avea să-şi umple lungile ore…

Aceste prime zile dădură tonul la ceea ce urma să se întâmple.

Stephen pleca dis-de-dimineaţă şi se întorcea târziu. Abia la întoarcerea lui petreceau câteva momente împreună. Când o lua în braţele lui pentru a-şi satisface dorinţele propriului său trup…

Trecură săptămâni, apoi luni. Viaţa lui Stephen era făcută din două părţi. Existau nopţile lui cu Anne. Şi zilele pe care le consacra lui Laing Airlines. Dar niciodată nu-i vorbea soţiei sale despre munca lui.

Resentimentul acesteia din urmă era din ce în ce

mai mare. Veni un moment când ea se prefăcu că doarme când îl auzea pe soţul ei întorcându-se. Totuşi, Stephen era prea versat pentru a se lăsa păcălit astfel şi vru să înfrângă această rezistenţă mută. Dar nu cu cuvinte de dragoste, nu... Ci cu gesturi nerăbdătoare care reuşeau întotdeauna, mai încet sau mai repede, să trezească senzualitatea tinerei femei. Cum îşi reproşa ea de a fi atât de slabă, de a nu se stăpâni mai bine! Din momentul în care Stephen o atingea, trupul ei nu-i mai aparţinea...

Trecuseră zece luni de când se căsătoriseră. Şi nici măcar o singură dată, în cursul acestei perioade, Stephen nu o dusese la teatru sau la restaurant.

Din momentul în care venea acasă, înghiţea mâncarea preparată de ea, apoi se închidea în birou, cu dosarele lui.

O dată, Anne vru să se intereseze de munca lui. Întrebările ei părură să-l supere. El îşi dădu brusc hârtiile la o parte şi ripostă:

— N-ai înţelege nimic!

Tânăra femeie îl un pentru această reacţie. De ce o considera ca pe un copil întârziat mintal? Nu era o adultă? Nu era soţia lui? în această postură, considera că are dreptul să-i împărtăşească viaţa lui... Tot ceea ce constituia viaţa lui şi nu numai câteva ore de pasiune fizică.

El lucra chiar şi în timpul weekendurilor. Odată, ea-i sugerase să se plimbe împreună. El o privise atunci, ca şi cum ar fi înnebunit..

— Nu mai suntem în Yorkshire! îi lansase el sec.

Într-o seară, după ce mâncase în tăcere, Stephen se întoarse spre

Anne:

— Trebuie să plec mâine în Statele Unite declară el fără altă introducere.

Ea-şi strânse mâinile una lângă alta. Beth îi telefonase în acea după-amiază şi accidental, îi vorbise despre această călătorie care părea să fi fost prevăzută de o oarecare bucată de vreme.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? întrebă ea cu amărăciune.

— Ca să evit o astfel de reacţie lacrimogenă, de aceea! Anne, nu mai eşti un copil! încearcă să înţelegi... Conduc o societate importantă şi mă chinuiesc să închei un acord cu o altă societate, americană. Miza este importantă! Dacă-ţi închipui că am timp să mă distrez sau să mă ocup de stările tale de spirit, greşeşti!

— Aş putea să te însoţesc.

— Voi avea destul de multe, de făcut ca să mai fac şi pe guvernanta... Continuă cu ironie... Deci, nevoile tale fizice sunt acelea care te fac să nu te poţi lipsi de mine timp de o săptămână?

Ea deveni palidă.

— Cum poţi vorbi astfel?

Nu fă pe naiva! Eşti foarte senzuală, Anne, de ce să n-o recunoşti?

El avea dreptate... Şi ea se ura pentru faptul că avea atât de puţin control asupra ei însăşi. Era suficient ca Stephen s-o privească şi se şi simţea tulburată. El o atingea şi ea lua foc...

În acea noapte, ca şi în celelalte nopţi, el o luă în braţe şi ea uită tot...

Cu ochii strălucind de pasiune, ea-l imploră:

— Ia-mă cu tine, te rog!

— Nu! o repezi el brusc. Nu voi avea niciun

moment liber pentru a ţi-l consacra. Mulţumeşte-te cu ceea ce-ţi ofer, Anne. Şi spune-ţi că multe femei nu au atât!

„Sunt sigură că multe femei au mult“, gândi ea. „Tandreţea şi dragostea nu sunt decât vorbe pentru Stephen?“

A doua zi dimineaţa, când ea se trezi, el plecase, ca de obicei. După ce se îmbrăcă, merse la bibliotecă pentru a-şi schimba cărţile. Era toamnă şi cădeau ultimele frunze.

Cu un an în urmă, aproape în aceeaşi perioadă, se afla încă în Yorkshire, cu Stephen… Da, trecuse doar un an. Şi ea avea impresia că aceste câteva luni duraseră secole.

Ea-şi înghiţi saliva, dându-şi seama, cu oarecare stupoare, că peste trei zile urma să împlinească douăzeci de ani.

Îşi alese cărţile un pic la întâmplare. O chinuia o întrebare… La ce oră va pleca Stephen spre Statele Unite? Sigur că ar fi putut să-i dea telefon lui Beth ca s-o întrebe.

Dar mândria o împiedica de a se lămuri prin secretara soţului ei.

Deodată, o cuprinse o bănuială. Lui îi era ruşine cu ea? înţepeni şi-şi văzu imaginea într-o vitrină. Beth o învăţase să-şi aleagă hainele. Fusta ei uşoară din tweed, perfect croită, îi scotea în evidenţă picioarele lungi.

Un trecător o privi cu admiraţie şi ea întoarse capul.

Cu paşi grăbiţi, se îndreptă spre magazinul de unde-şi cumpărase rochia de mireasă. Se apropia Crăciunul şi Beth îi spusese că Stephen organiza, cu această ocazie, o serată într-unul dintre palatele

londoneze.

„îmi va trebui o rochie” îşi spuse ea.

Cu oarecare amărăciune, adăugă:

„Cu condiţia să fiu invitată…”

Ezită o clipă înainte de a împinge uşa acestui magazin de lux, când se auzi strigată.

Întorcându-se pe călcâie, o recunoscu pe Julia Harding… Tânăra femeie brună venea drept spre ea. Era îmbrăcată cu o scurtă de vulpe peste care cădeau pletele ei de culoarea corbului.

— Uite-o pe tânăra căsătorită! o ironiză ea. N-are o figură prea fericită… Nu-i de mirare… Stephen pleacă în America şi o lasă singură…

— Este vorba de o călătorie de afaceri, replică Anne cu răceală.

— Aşa spune el întotdeauna! Precis a pretins că n-o să aibă nicio clipă să-ţi consacre.

Ea izbucni în râs.

— Nu fă această figură surprinsă! Este unul dintre pretextele sale favorite. O poveste de adormit copiii, dar de care se foloseşte, totuşi… Răutatea ei se făcu din nou auzită: Dacă nu vrea să te ia, draga mea, este din cauza faptului că va fi înconjurat de o grămadă de femei drăguţe. Da! Nu mint… Nu uita că l-am cunoscut pe Stephen cu mult înaintea ta… Dar pe mine nu mă păcălea cu aceste „aşa-zise” călătorii de afaceri!

Tânăra femeie simţi că leşină. Vru să plece, dar Julia o reţinu punându-i mâna pe braţ.

— Te-am necăjit? întrebă ea prefăcându-se îngrijorată. Fii realistă…

Ce speri? Să nu-mi spui că te aştepţi să-i reţii multă vreme interesul lui Stephen Laing! Alte femei au încercat în van, şi totuşi erau mai bine

înarmate ca tine!

— Vorbeşti din punctul tău de vedere?

— Ia uită-te, fetiţa îşi scoate ghearele! Dar eu nu-ţi doresc decât binele, draga mea..: Află că oamenii au început să se întrebe. Ei se întreabă dacă Stephen este căsătorit sau nu..

Julia oftă.

— De ce te-a luat de nevastă? Numai din cauză că am sosit la momentul nepotrivit... Fără asta, n-ai fi avut cu el decât o aventură fără urmări. Toată lumea a încercat să-l facă să-şi vină în fire. Şi eu şi tatăl meu... N-avea nevoie să se însoare! Dar el este uneori atât de încăpăţânat!

— Indiferent cum, sunt soţia lui, fără putinţă de tăgadă, declară Anne cu răceală.

— Pentru câtă vreme? lansă Julia într-un hohot de râs.

Cu aceste cuvinte, ea făcu stânga-mprejur, lăsându-şi victima disperată şi tremurând. Ghearele experte ale Juliei o acoperiseră pe Anne cu răni dureroase.

Ca un automat, se întoarse acasă la Stephen şi se lăsă să cadă într-un fotoliu din piele albă.

Acest apartament rece şi impersonal nu era un cămin...

Avea impresia că evoluează într-o revistă de decoraţiuni! gândi ea cu amărăciune.

Nu-şi putea imagina copiii într-o astfel de locuinţă. Dar voia Stephen copii?

O scutură un hohot de plâns. Privirea îi rătăci departe, pe geamul prin care se vedea cerul. Şi brusc, o năpădi nostalgia câmpiilor din

Yorkshire... Cu o astfel de intensitate încât nu putea să reziste chemării care-i ordona să-şi facă

bagajele şi să plece.

Aproape ca într-un vis, azvârli câteva haine într-un sac de voiaj. Pe urmă comandă un taxi şi se îndreptă spre gară.

După ce consultase orarul, constată că următorul tren spre Yorkshire nu pleca decât peste o oră. Se aşeză pe o bancă cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

Simţi o mână pe umeri şi ridică faţa pentru a întâlni privirea furibundă a lui Stephen.

— Stephen... Dar... Nu trebuia să pleci la New York?

— Şi tu profiţi de ocazie ca să mă părăseşti! Abia am întors spatele că şi fugi! Pe cine vrei să regăseşti în Yorkshire?

O scutură fără niciun pic de blândeţe. Ea tremura din toate mădularele.

— Eu... eu nu pot trăi cu tine, Stephen. Nu pot trăi fără dragoste.

El râse cu duritate.

— Şi de ce nu? Durează doar de zece luni... De ce refuzi să înfrunţi realitatea?

O împinse, într-un taxi şi dădu adresa şoferului.

— Nu vreau să mă întorc acolo! strigă ea cuprinsă de panică.

El o strânse de încheietura mâinii cu o astfel de violenţă încât unghiile lui îi intrară în carne.

— Fără discuţii!

Odată ajunşi, el o împinse în cameră, apoi se servi cu un pahar de whisky.

— Îţi dai seama că în acest moment ar fi trebuit să fiu la bordul avionului Concorde?

Dacă el era furios, la fel era şi Anne.

— Nu mai sunt un copil, Stephen! Eu...

El o întrerupse.

— Nu eşti decât o puştoaică total iresponsabilă! Poţi să-mi explici ce căutai în Yorkshire?

— Nimic. Mă săturasem, pur şi simplu, de viaţa pe care o duc aici. Pentru tine eu nu contez, în afară de…

Lăsă fraza ne terminată şi se înroşi cu violenţă.

— Asta nu-ţi ajunge? Ce-ţi mai trebuie? Ţi-ar place să fii în locul meu, în fruntea companiei Laing Airlines, poate?

Ea-şi înăbuşi un oftat. Deci el nu înţelegea nimic?

— Niciodată n-ar fi trebuit să ne căsătorim! strigă ea.

— Sunt de părerea ta. Dar fiindcă asta este situaţia, lasă-mă cel puţin să mă folosesc de drepturile mele conjugale!

Ea se zbătu.

— Îţi interzic să mă atingi! Te urăsc, Stephen! Te urăsc!

— Trupul tău îmi spune altceva! declară el cu sarcasm.

Mâinile lui experte o parcurgeau în întregime şi ea fremăta din cap până-n picioare, deja îmblânzită…

— Să nu mai vorbim de dragoste, Anne. Murmură el fixând-o în ochi. Să vorbim despre dorinţă… Tu mă vrei şi eu te vreau!

— Nu! protestă ea. Nu înţelegi că mă distrugi procedând astfel?

O cuprinse un fior senzual. Ştia că duce o bătălie pierdută dinainte.

Ca şi de celelalte dăţi, trupul ei o trăda…

Oh, ce ruşine îi era de slăbiciunea ei incredibilă!

Punându-şi pantofii, Stephen îi aruncă o privire ironică.

— Eşti bosumflată? o zeflemisi el.

Atitudinea lui satisfăcută şi arogantă în acelaşi timp, o umplea de furie.

Ea se ridică în capul oaselor şi-l contemplă. Ochii ei violeţi erau umbriţi de disperare.

— Te urăsc, Stephen! repetă ea pe un ton de gheaţă. Şi niciodată…

Ceea ce s-a petrecut nu se va mai întâmpla.

Vocea lui era la fel de rece ca cea a tinerei femei:

— Nu-ţi fie frică, nu se va mai întâmpla! o asigură el. Ca să ajungi în braţele mele, draga mea, va trebui să mă rogi în genunchi!

Cu aceste cuvinte, el trânti uşa şi dispăru.

Anne îşi îngropa faţa în pernă şi începu să plângă cu sughiţuri.

Odată trecută această criză de lacrimi, ea se simţi ciudat de calmă.

Fără grabă, se duse să facă un duş. Apoi se îmbrăcă. Gesturile ei erau la fel de precise şi de mecanice ca ale unui robot.

„Da, Stephen m-a distrus complet”, îşi spuse ea cu lehamite.

La ce bun să continue să-l înfrunte? Ceea ce se petrecea între ei era un adevărat război… Şi el era câştigător în fiecare dintre bătălii.

Era prea umilitor…

Trebuia să plece!

Unde? N-avea nici cea mai vagă idee. Principalul era ca Stephen să n-o poată găsi. De altfel, lui i-ar fi păsat? Pentru el ea nu era decât o mobilă…

N-o iubise niciodată. Acum o ştia.

CAPITOLUL V

„Trecutul este trecut” îşi zise Anne cu fermitate, forţându-se să înlăture amintirile penibile care o asaltau.

Nu mai avea nimic de a face cu tânăra femeie rănită, care fugise din apartamentul luxos al lui Stephen Laing, fiindcă nu avusese curajul să înfrunte realitatea!

Acest adevăr consta în următoarele: soţul ei n-o iubea. I-o spusese clar.

De altfel, el nu încercase s-o caute... Şi ideea că îi era atât de indiferentă, o făcuse să sufere multă vreme.

Îi fu greu să adoarmă în acea seară. Nu înceta să se întoarcă în pat, de pe o parte pe alta.

Când se trezi, a doua zi dimineaţa, fluxul se retrăsese, lăsând în urma lui nisipul foarte neted.

„Dacă inima mea ar putea fi astfel liniştită de către maree!“ gândi ea cu amărăciune.

Holul hotelului era pustiu la această oră a dimineţii. Anne luă lista de participanţi care se înscriseseră pentru plimbarea cu vaporul.

În acel moment, Sally şi Alan se apropiară de ea.

— Dar nu-ţi faci bagajele? se minună prietena ei.

— Plecăm abia mâine, răspunse ea.

Alan părea stânjenit.

— Laing vrea să se întoarcă la Londra astăzi, declară el jenat. Sally te va înlocui în excursia cu vaporul.

Tânăra femeie îşi întoarse capul, muşcându-şi buzele. Regăsea acelaşi fel de a fi autoritar dintotdeauna al lui Stephen! Din momentul în care hotăra un lucru, nimeni şi nimic nu mai conta...

Alan înghiţi în sec.

— Mulţumesc, Anne… Mulţumesc pentru tot. Laing a promis să investească în Travel Mates şi…

Anne îl întrerupse:

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Stephen nu ţi-ar fi dat un sfanţ dacă ar fi considerat că afacerea nu merită…

— Cu toate acestea, îţi datorez mulţumiri. Ascultă, Anne, îmi pare rău că nu ţi-am spus din timp, dar…

— Înţeleg, înţeleg…

O atrase spre el şi o sărută amical. Buzele lui le atinseră pe ale tinerei femei.

Şi atunci apăru Stephen, care, cu un aer sarcastic, lansă:

— Dar este soţia mea, cea pe care o săruţi!

„Ce ipocrit!“ gândi Anne cu o strângere de inimă. Se întoarse spre el.

— Se pare că ai hotărât să pleci mai devreme decât era prevăzut!

— Da.

Ea se întoarse în loc, după ce-i dăduse lui Sally lista de pasageri ai vaporului.

— Unde te duci? o întrebă Stephen.

— Să-mi fac bagajele.

El o prinse din urmă.

— N-am nevoie de un bodyguard! declară ea cu acreală.

— De ce eşti atât de grăbită să obţii divorţul? întrebă el. Ca să te măriţi cu Alan?

Ea ridică din umeri.

— Crezi că doresc acum să mă căsătoresc cu cineva? zise ea cu amărăciune. Ai reuşit să mă vindeci de această idee, a căsătoriei.

— Fie, sunt de acord că a reprezentat o încercare

penibilă pentru tine. Şi eu? Crezi că m-am distrat?

El o examină cu indiferenţă.

— Nu mă interesează, Stephen. Acum, urmează să locuim împreună timp de patru luni. Ca doi străini…

— Şi ce este diferit? se minună el cu amărăciune… N-am fost noi, întotdeauna, străini…

Acestea fiind zise, el o lăsă să-şi continue singură drumul.

Plecară după masa de prânz. Veni un hidroavion să-i ia şi ei trebuiră să se aşeze unul lângă celălalt, pe scaunele strâmte.

Aparatul de zbor îi duse la aeroportul de la Santa Lucia. Trecură peste formalităţile de vamă, fără niciun fel de probleme. Numele lui

Stephen Laing părea să deschidă toate uşile.

Un jet în culorile lui Laing Airlines îi aştepta. Comandantul îl întâmpină pe Stephen cu căldură.

— Vom pleca imediat, domnule, îi spuse el. Vom ajunge la Londra la orele şapte dimineaţa.

— Perfect. Poţi să transmiţi un mesaj prin radio şi să ceri ca şoferul să vină să mă ia de la aeroport? Ai mesaje pentru mine?

Erau mai multe mesaje. În timp ce Stephen le citea, Anne intră în interiorul aparatului. Luxul care domnea la bordul acestui avion particular o ului. Era mobilat ca un salon, cu fotolii confortabile şi un bar. Dar era dotat în acelaşi timp şi cu un calculator. Era clar că Stephen nu voia să piardă nicio clipă, nici măcar când călătorea…

Puţin după decolare, el dispăru în spatele avionului şi apăru îmbrăcat într-un pantalon negru şi un pulovăr uşor.

— Există un duş în spate îi explică el tinerei

femei. Dacă vrei să te schimbi, nu sta pe gânduri!

Ei i se făcuse deja frig în compleul ei perfect pentru tropice, dar deloc indicat pentru cabina unui avion, răcită de aerul condiţionat.

— N-am decât îmbrăcăminte de vară în valiză, declară ea,

Stephen îi dădu un pulovăr de caşmir.

— Să nu-mi spui că nu-l vrei! îi spuse ei pe un ton sec, vei avea nevoie. Doar dacă nu vrei să te congelezi…

Ea-i mulţumi jenată. O surprindea să-l vadă atât de prevenitor…

Caşmirul era moale sub mâinile ei. O aromă de apă de toaletă şi tutun îi ajunse în nări şi amintirile o asaltară.

Călătoria urma să fie lungă şi ea regretă că nu-şi luase nimic de citit. Observă câteva ziare pe o masă şi le luă. Nu întârzie să se cufunde în lectura unui articol privind ţările din Orientul Mijlociu.

Când îl termină, ridică faţa şi întâlni privirea lui Stephen. Acesta o fixase cu uimire; ea se simţi roşind. Găsea el bizar faptul că se interesa de ceea ce se petrece în lume?

De când îl părăsise, ea prinsese obiceiul să parcurgă presa cotidiană. Căuta în coloanele ziarului orice menţiune legată de Laing Airlines… Şi puţin câte puţin, începuse să citească articole privitoare la politică, artă, literatură etc. În doi ani, orizontul ei se lărgise considerabil.

Stewardul le servi masa. Somon, urmat de o friptură de vacă.

Când funcţionarul îi umplu din nou paharul cu vin, ea nu scăpă ocazia să-l felicite călduros în privinţa calităţii bucătăriei.

— Mâncarea pe care ai savurat-o este exact aceeaşi pe care noi o oferim pasagerilor de la clasa întâi pe liniile noastre obişnuite, îi zise Stephen.

Ea-l privea cum se serveşte cu brânză. El avea mâini lungi, elegante şi puternice în acelaşi timp. Gesturile lui erau precise, armonioase...

Simţi un nod în gât amintindu-şi că aceste degete îi mângâiaseră pielea, trezind în ea mii de senzaţii...

Ea dădu spătarul fotoliului înapoi.

— Am putea micşora lumina, sugeră Stephen.

— Nu, nu te deranja. Nu mi-e somn! spuse ea cu repeziciune.

Dar, în ciuda voinţei ei, ochii i se închiseră în mai multe reprize. Şi nu întârzie să adoarmă.

Când redeschise ochii, avionul îşi continua cursa... Ea tresări când îşi dădu seama că se odihnea în braţele lui Stephen.

Şi el dormea. Bărbia lui era albăstrită de barba care începea să-i crească. Brusc, părea extraordinar de vulnerabil. Şi, surprinsă, îşi zise că nici măcar o dată, în decursul celor câteva luni de căsătorie, nu-l văzuse astfel...

Încetişor, ea se desprinse. Atunci, deschise şi el ochii şi o tulburare imensă o cuprinse pe tânăra femeie.

În ochii lui se aprinse o luminiţă ironică.

— Ai ţinut să te serveşti de mine drept pernă! declară el. Un vechi obicei...

— Un obicei? replică ea cu amărăciune. Cum poţi vorbi aşa?

Întotdeauna te întorceai cu spatele la mine ca să dormi.

— Şi ai fi vrut să ne petrecem noaptea unul în

braţele celuilalt?

Picioarele lui Anne se înmuiaseră. Slăbiciunea familiară care o cuprindea în prezenţa lui Stephen revenea.

Ea-i afirmase lui că devenise total insensibilă. Şi, deja ştia că nu-i adevărat!

— La ce bun să revenim asupra trecutului? oftă ea. Este important ceea ce simt eu acum.

— Şi ce simţi?

— Nimic, minţi ea. În acel moment, apăru comandantul de bord.

— Aterizăm în două ore, domnule.

Stephen aruncă o privire prin hublouri.

— Se poate vedea cum se crapă de ziuă, îi spuse el lui Anne.

Se ridică şi se întinse.

— Mă duc să fac un duş.

Rămasă singură, Anne îşi muşcă buza inferioară. Ea se întrebă cum explicase Stephen dispariţia ei cunoştinţelor lui... Şi, mai ales, cum îi va anunţa întoarcerea!

Când ajunseră la Heathrow, aeroportul principal al Londrei, şoferul lui Stephen îi aştepta la volanul unui Rolls somptuos.

Tânăra femeie era prea obosită de călătorie ca să dea atenţie peisajului. Totuşi, după o bucată de vreme, ea observă că nu se îndreptau spre Londra.

— Unde mergem? se miră ea.

— Acasă.

Acest cuvânt laconic n-o făcuse să înţeleagă mai mult. Ar fi vrut să-i pună întrebări, dar mândria o împiedica.

Imediat, Rolls-ul părăsi autostrada pentru a o lua pe un drum îngust, de ţară. Traversară mai multe

sate care se trezeau. În cele din urmă, limuzina trecu printre două grilaje impozante, larg deschise.

După ce urcă o alee largă, se opri în faţa unei minunate case vechi din epoca Tudor.

Pătrunseră în interior şi şoferul îi urmă cu bagajele. Anne se uită în jurul ei cu uimire. Holul era acoperit cu panouri de lemn. Pe o masă

Chippendale fusese pus un vas de aramă plin cu flori.

— Îţi place? o întrebă Stephen.

Sosirea menajerei o făcu să evite răspunsul. Aceasta din urmă era o femeie de o vârstă nedefinită, care se chinuia să ţină în lesă un labrador.

Câinele se repezi spre Anne să-i lângă mâinile.

— Cu siguranţă că doamna Laing n-ar refuza o ceaşcă de ceai, doamnă Jacobs! spuse Stephen menajerei.

Doamna Laing... Ce ciudat era să se audă din nou numită astfel...

— O să-ţi arăt camera ta, hotărî el.

O conduse la primul etaj şi, după ce deschise o uşă, o lăsă să între,

Ea-şi înăbuşi o exclamaţie de încântare.

Ferestrele dădeau spre o câmpie uşor vălurită, şi un pat mare de modă veche trona în mijlocul, încăperii a cărei pardoseală era acoperită cu un covor roz, gros.

— Ce mobilă drăguţă! exclamă ea.

— Acest imobil a aparţinut aceleiaşi familii vreme de generaţii întregi. L-am cumpărat mobilat... A trebuit doar să-l mai înviorez.

În afara uşii ce dădea spre palier, mai existau alte două. Stephen împinse una dintre ele.

— Baia…

— Şi cealaltă? întrebă Anne cu vocea pierită.

— În ochii lumii, şi ai doamnei Jacobs, crezi că am putea ocupa camere situate în extremităţile casei?

Apăsă pe clanţă şi se opri în prag.

— Deci, aşa cum ai ghicit, această uşă este de la camera mea.

Tonul vocii lui deveni dur. Dar nu-ţi fie teamă! N-o voi deschide niciodată!

Cu aceste cuvinte el dispăru şi uşa se închise după el. Cu mâinile crispate, Anne rămase înţepenită, cu ochii fixaţi pe uşa închisă.

În acel moment, şoferul îi aduse valizele.

— Doamna Jacobs vă va aduce un platou, doamnă, şi…

Ea-l întrerupse.

— Nu este cazul. Am dormit în avion şi nu mă simt obosită. O să cobor.

Îşi desfăcu bagajele în grabă şi-şi agăţă hainele în dulapurile care miroseau a levănţică. Din când în când se uita pe fereastră. Un parc mare înconjura această proprietate minunată.

De ce cumpărase Stephen un astfel de imobil? Nu înţelegea…

Această casă nu se potrivea cu modul de viaţă pe care-l ducea el.

Doar dacă nu se gândea să se recăsătorească.

La acest gând; inima i se strânse. Ochii i se înceţoşară şi ea-şi muşcă buza inferioară.

— Dar nu mă interesează! îşi spuse ea cu voce joasă.

O găsi pe doamna Jacobs într-o bucătărie mare şi modernă. Pe un platou, menajera aşezase ceşti şi o

farfurie plină cu prăjituri, pe care le pregătise, probabil, ea singură.

— Domnul Laing este în biroul lui, îi zise tinerei femei. O să duc platoul acolo…

— Oh, eu îmi voi bea ceaiul meu aici. Nu vreau să-l deranjez, dacă lucrează!

— Nu, nu! Vă aşteaptă… Mi-a spus să vă conduc în biroul lui, imediat ce coborâţi.

Anne strânse din dinţi. În ochii doamnei Jacobs, Stephen şi ea trebuiau să joace rolul împăcării perfecte…

Ea o însoţi deci, pe menajeră, în biroul unde se instalase soţul său.

Această încăpere dădea spre o grădină interioară încântătoare.

Din nou, tânăra femeie se minună. Această locuinţă i se potrivea atât de puţin lui Stephen! Ce motive îl împinseseră s-o cumpere?

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el spuse:

— Ce este atât de nemaipomenit în faptul că am avut chef de o adevărată casă? Un loc unde să-mi pot uita afacerile şi să mă destind? în minte, Anne compara camerele primitoare cu eleganţa glacială a apartamentului londonez al soţului său.

— Această casă este destinată pentru familie, pentru copii! se trezi ea ripostând cu impulsivitate

— N-am nici familie, nici copii, răspunse el. Cu cruzime, adăugă:

Asta nu înseamnă că nu voi avea niciodată!

Anne nu se înşelase. El se gândea să se recăsătorească… Asta n-o privea. Şi totuşi, cât suferea imaginându-şi copii care se jucau prin grădină… Copiii lui, cu păr la fel de brun ca al lui, şi…

Ea-şi lăsă ceaşca din mână.

— Eşti obosită, constată Stephen. Du-te să te odihneşti. Îi voi spune doamnei Jacobs să nu te deranjeze.

— Te întorci la cină? întrebă ea,

Ea se strădui să între în rolul de tânără soţie. În ochii lumii, ea şi

Stephen se regăseau după o lungă despărţire. Şi chiar dacă-i era indiferent faptul că regina o să-l înnobileze sau nu pe Stephen, trebuia să-şi joace rolul cât mai bine. „Soţul ei“ nu admitea slăbiciuni din partea ei.

— Voi rămâne aici toată ziua, îi spuse el. Pot lucra în acest birou la fel de bine ca şi la Londra. Şi este mult mai plăcut! Beth şi Richard vor veni vineri. Le voi vorbi despre Travel Mates…

— Şi o să le anunţi fericita noastră împăcare?

El o fixă cu ochii îngustaţi.

— Să fie înţeles o dată pentru totdeauna, Anne, în ochii tuturor - inclusiv ai lui Beth şi Richard – noi ne-am reluat viaţa comună, cu adevărat. Deci, te rog, să nu ai de gând să te plângi faţă de secretara mea, nici faţă de cel care se ocupă de afacerile mele!

Ea ridică din umeri, fără să spună nimic. Nu-şi amintea ca

Stephen, altădată, să fi avut astfel de schimbări de dispoziţie bruşte…

Dar imperiul Laing Airlines se mărise. Să fi fost oare acesta preţul reuşitei?

Urcă în camera ei şi nu întârzie să adoarmă. Doamna Jacobs fu aceea care o sculă în cursul după-amiezii, aducându-i o mică gustare.

— Ah, v-am trezit! se scuză ea.

Tânăra femeie se întinse.

— Aţi făcut bine! Ce vreme frumoasă... Regret că mi-am pierdut ziua...

— Da, este o vreme splendidă. Avem noroc că este vară indiană, cum se spune! Şi prognoza meteo este promiţătoare. Vremea va continua să fie frumoasă.

— Domnul Laing lucrează în continuare? întrebă Anne pe un ton absent, bănuind că răspunsul va fi afirmativ.

Spre marea ei surpriză, doamna Jacobs seu tură din cap.

— Nu, a ieşit cu câinele. Când stă aici, face întotdeauna lungi plimbări cu el.

O privi pe tânăra femeie cu un aer întrebător.

— Servesc cina la orele douăzeci, vă convine?

— Perfect, o asigură Anne. Dar va trebui să vedem împreună organizarea casei...

Ea n-avea nicio intenţie să perturbe obiceiurile doamnei Jacobs, deoarece şederea ei aici nu va dura decât câteva luni. Totuşi, dacă nu ar fi interesat-o problemele gospodăreşti, menajerei i s-ar fi părut straniu...

N-avea cu ea decât garderoba de vară. Hainele ei de iarnă şi de vreme intermediară se aflau în apartamentul ei din Londra. Trebuia să se ducă să le caute...

— V-au sosit valizele! o anunţă doamna Jacobs, tocmai când se gândea la asta. Bert, şoferul, le-a adus chiar acum o jumătate de oră.

Mă duc să-i spun să vi le aducă în cameră.

— Dar mi-au fost aduse!

— Vorbesc despre valizele dumneavoastră de la Londra, preciză menajera. Domnul Laing ţinea să

aveţi haine călduroase. Cu această schimbare de climă…

Cum putuse Stephen să-i ia lucrurile din apartamentul ei din Londra? Îşi strânse buzele. Nicio greutate nu-i stătea în cale… Avea obiceiul să organizeze totul pentru alţii ca şi pentru el însuşi.

Urcă în camera ei şi descoperi, de fapt, hainele pe care le lăsase în capitală înainte de a pleca spre Caraibe, cu multe luni în urmă. Nu erau prea numeroase, deoarece chiar dacă Alan o plătea corect, chiria unui apartament făcea o gaură mare în bugetul ei. Printre altele, Beth reuşise să-i insufle gustul luxului. Or, toaletele de marcă depăşeau cu mult posibilităţile ei materiale.

Totuşi, lui Stephen nu-i va fi ruşine cu ea, gândi Anne, trăgându-şi pe ea o rochie imprimată cu verde şi albastru.

Stephen o aştepta în salon. Şi el se schimbase pentru cină. Ea avusese deci dreptate să-şi pună o toaletă îngrijită… Oh, nu pentru a-l impresiona sau a o place, ci, pur şi simplu, pentru a-i arăta că fata stângace şi nepricepută cu care se căsătorise, se metamorfozase într-o femeie sigură pe ea şi pe eleganţa ei.

Altădată, luxul acestui salon ar fi intimidat-o. Acum, ea se simţea în largul ei şi, cu multă naturaleţe, admiră colecţia de miniaturi care orna unul dintre pereţi.

Un pic mai târziu, o felicită pe doamna Jacobs pentru cină.

— Ce schimbare! comentă ironic Stephen, după ce menajera dispăruse. Mi-amintesc de vremea când nu puteai să intri nici măcar într-un restaurant, fără să te înroşeşti până la rădăcina

părului!

Anne îşi ridică sprâncenele.

— Într-adevăr? Mă uimeşti… N-am fost mai mult de două ori la restaurant, împreună, îmi spuneam că ţi-e ruşine cu mine. Mărturisesc că gândeam că ţi-era frică să nu fac vreo stângăcie…

El se înroşi uşor sub bronzul feţei. Deci, nu era atât de invulnerabil pe cât îl credea!

— De această dată, dacă am înţeles bine, continuă ea, scopul tău este să te afişezi cu mine cât mai mult…

— Îţi vor trebui haine şi bijuterii, făcu Stephen pe un ton sec. Ţi-am deschis un cont în bancă…

Ea se ridică.

— Nu vreau banii tăi! Dacă rochiile mele nu-ţi plac, cu atât mai rău pentru tine!

— Ai, acceptat să joci un rol! îi reaminti el. Din el fac parte şi costumele de scenă! La fel ca şi acesta…

Tânăra femeie tresări când observă inelul cu diamante şi safire… Ea se dădu înapoi, dar deja Stephen era lângă ea. Îi băgă în inelarul mâinii stângi verigheta, cât şi inelul de logodnă…

— Bine ai venit acasă, doamnă Laing! făcu el încet.

În momentele ce urmară, el îi întinse un pachet pe care ea-l privi încruntând din sprâncene.

— Este aniversarea ta! îi reaminti el.

Ea uitase complet…

Nu se aşteptase deloc să trebuiască să poarte din nou aceste inele pe care le lăsase când fugise. Crezuse că n-o să le mai vadă niciodată…

Desfăcu ambalajul şi descoperi o cutiuţă lungă de piele.

Pe un culcuş de şaten alb scânteia un colier din safire şi diamante…

O amărăciune de necrezut o învălui pe tânăra femeie când constată că acea bijuterie se asorta cu inelele ei…

Stephen i-l fixă chiar el în jurul gâtului.

— Ah, erai sigur de mine, nu-i aşa? izbucni ea cu o voce plină de furie.

Vru să scoată colierul, dar mâinile soţului ei rămaseră pe închizătoare. Ea fremătă simţindu-l atât de aproape…

— Eram sigur că vrei să divorţezi, o corectă Stephen. Cât despre acest colier, trebuie să-l porţi. Nu uita că ne împăcăm după ce am stat despărţiţi doi ani. Nu este firesc ca, cu această ocazie, să te acopăr cu cadouri? Eşti soţia unui bărbat bogat, Anne…

— Bani! Nu te gândeşti decât la asta? Nu ştii că există pe lume lucruri pe care nu le vei putea cumpăra niciodată?

— Care, de exemplu?

Doamna Jacobs ornase masa cu lumânări. La lumina acestora, ochii lui Stephen străluceau ca jadul. Un joc de umbre şi, lumini îi scoteau în relief conturul feţei. Deodată, Anne avu chef să-i mângâie fruntea, ochii, pometii… Ea se încordă.

— De exemplu, dragostea. Dar tu n-ai nevoie de dragoste, nu-i aşa,

Stephen?

Fără a-i lăsa timp să răspundă, ea părăsi sufrageria. Ar fi dorit să urce imediat în camera ei, dar ar fi însemnat să se comporte ca o puştoaică. Se hotărî deci să între în salonul unde menajera tocmai aducea cafeaua. Stephen i se alătură

câteva clipe mai târziu.

Din momentul în care el apăru, atmosfera se încărcă de electricitate şi senzualitate... Cu gura uscată, Anne îşi strânse mâinile una lângă alta. Tâmplele îi zvâcneau şi sângele îi alerga mai repede prin vine.

El se apropie de ea şi se aplecă.

— Te rog! făcu ea cu răceală. Am făcut un târg. Dar acest târg are nişte limite... Şi aproape insultător, ea adăugă: Chiar dacă mândria ta masculină este rănită, mă laşi total rece!

— Chiar?

Ea nu avu timp să răspundă. El o înlănţui brusc şi o strânse lângă

trupul lui cu o astfel de forţă încât ei i se opri răsuflarea.

Ea încercă să se elibereze, dar el o ţinea cu putere.

— Lasă-mă, Stephen!

— Toată această gheaţă... Crezi că este atât de groasă cât vrei să mă faci să cred? într-o zi, cineva o va face să se topească.

Acum, ea tremura din tot corpul. Tulburarea binecunoscută o copleşea. Se forţă s-o înlăture. Stephen nu mai era nimic pentru ea!

Dar de ce se afla din nou împărţită în două? De o parte mintea ei, pe care o revolta apropierea acestui bărbat... Şi de cealaltă parte trupul ei, care tânjea după mângâierile lui...

Strângerea soţului ei se relaxă un pic şi ea profită imediat ca să-i alunece din braţe.

— Nu mă înşelam! triumfă el. Gheaţa nu-i decât la suprafaţă! Şi cât de subţire este!

— Te rog, Stephen! oftă ea cu oboseală. Ştiu unde vrei să ajungi...

Dar eu nu vreau. Ţi-am mai spus-o: nu mai trezeşti nimic în mine.

— Nu-i adevărat! protestă el. Ai fremătat de dorinţă şi...

— Nu de dorinţă! îl corectă ea. De frică. De repulsie!

El înţepeni. Apoi, o luă din nou în braţe cu brutalitate şi o sărută aproape cu, sălbăticie. Ea se zbătu din toate puterile şi, când el o lăsă, gâfâia...

Faţa lui era pământie. Cât despre Anne, încerca cu greu să nu se lase cuprinsă de teamă... Ea se strânse şi-şi încrucişă braţele.

— Oh, te rog! exclamă Stephen. M-ai provocat şi asta m-a înfuriat.

Totuşi, n-ai motive să-ţi fie frică de mine. N-o să te violez...

Cu ochii plini de lacrimi, ea fugi şi se închise în camera ei. Se opri în dreptul ferestrei,

CAPITOLUL VI

Anne se afla în grădină când Stephen se apropie de ea, însoţit de un bărbat cam la cincizeci de ani şi de o fată foarte tânără.

— Draga mea, iată-l pe Sir Giles Barlow şi fiica lui, Carola.

Noul venit se înclină în faţa tinerei femei, admirând-o vizibil, în timp ce Stephen adăugă:

— Sir Giles, soţia mea Anne.

Carola o ignora în mod voit pe Anne. Îl mânca pe Stephen din ochi.

Nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani.

Purta un pantalon de catifea violet, foarte strâmt, băgat în cizme de aceeaşi culoare şi o vestă albă. Figura ei drăguţă era foarte machiată.

Sir Giles încruntă din sprâncene văzând-o pe fiica lui agăţându-se de braţul lui Stephen.

— Am fost foarte fericit să aflu despre întoarcerea dumneavoastră în Anglia, îi declară el lui Anne. Un bărbat cu o situaţie atât de importantă ca a lui Stephen are nevoie să fie secondat de soţia lui…

Conversaţia se purtă pe diferite subiecte şi tânăra femeie nu întârzie să înţeleagă că Sir Giles fusese primul care-i vorbise lui Stephen despre posibilitatea de a fi înnobilat de regină.

Lordul nu întârzie să-şi anunţe plecarea.

— De fapt, am venit aici special pentru a vă invita să participaţi la o serată la mine. Veţi face cunoştinţă cu Charles Phillips, secretarul particular al primului ministru. Am fost colegi la Eton şi el are multă influenţă…

Anne îşi spuse că Charles Phillips fusese probabil trimis pentru a judeca dacă Stephen era demn sau nu să primească onoarea ce i se pregătea.

— Vei veni, nu, Stephen? întrebă Carola fâlfâindu-şi genele. Fără dumneata, această serată ar fi plictisitoare de moarte!

O gelozie de nestăpânit o copleşi pe Anne când o văzu pe tânăra fată rezemându-se tandru de umărul soţului ei.

Ea-şi întoarse capul, nedumerită de propria reacţie. Carola flirta…

Şi era vizibil dotată pentru acest joc. Dar ce-o privea pe ea? Puţin îi păsa de sentimentele pe care Carola le avea pentru Stephen… Şi invers!

— Vom fi amândoi foarte încântaţi să asistăm la această serată, îi asigură Stephen.

— Voi avea o rochie formidabilă! declară Carola.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse tânăra femeie zâmbind.

Pentru a se întoarce către casă, Stephen o luă de braţ şi se aplecă spre ea, prefăcându-se tandru. După plecarea lui Sir Giles şi a fiicei sale,

Anne se desprinse.

— Dacă am înţeles bine, vizita secretarului particular al primului ministru n-are alt scop decât să verifice dacă eşti un candidat acceptabil?

— Exact... Perspectiva unei astfel de recepţii te îngrijorează?

— Deloc. Dar regret că n-am ştiut mai devreme. Mi-aş fi cumpărat o rochie...

Stephen făcu un gest cu mâna.

— Nicio problemă. Te voi duce imediat la Londra. Tocmai trebuie să trec pe la birou...

Puţin mai târziu, neglijând Rolls-ul, el se aşează la volanul unei maşini sport cu fotolii de piele şi nu întârzie s-o lase pe tânăra femeie pe una din cele mai elegante străzi ale capitalei.

— Ia asta, spuse el întinzându-i o grămadă de bancnote.

Ochii lui Anne se măriră când văzu grosimea pachetului de bancnote. Prevenindu-i protestele, Stephen spuse:

— Consideră asta ea pe un fel de muncă şi spune-ţi că pentru a face această muncă, ai nevoie de o uniformă.

Cu aceste cuvinte, el trânti portiera şi plecă, intrând în traficul aglomerat.

Când o văzu în vitrină, Anne ştiu că această

rochie era exact ceea ce-i trebuia. Era vorba; de o tunică extrem de simplă, din mătase i crem. Când intră în cabina de probă, îşi ţinu respiraţia. Decolteul adânc al rochiei îi scotea: în evidenţă pielea bronzată. Pliurile mătăsoase! alunecau peste picioarele ei lungi într-un foşnet senzual.

„Par… aproape provocatoare!“ gândi ea. „Şi totuşi, nu există o toaletă mai sobră ca aceasta”. Ea plăti fără să clipească suma astronomică pe care i-o spuse vânzătoarea… Şi când se pregătea să părăsească magazinul, se opri în faţa unui ansamblu croit ca un smoching, din mătase aproape albă.

Vânzătoarea zâmbi.

— Este vorba de un model special. Ni l-a comandat o clientă şi în ultimul moment s-a răzgândit…

— Vreau să-l încerc! hotărî tânăra femeie. După ce probă compleul, îl cumpără şi pe acesta, în ciuda preţului fantastic.

Trebuia să se întâlnească cu Stephen într-un salon luxos de ceai, care se afla în centru.

— Ai rezolvat totul? întrebă el văzând-o sosind cu pachete,

— Foarte bine.

— Vrei să cinăm la restaurant? Sau preferi să ne întoarcem acasă?

„Acasă“, gândi ea cu o amărăciune ironică. Totuşi evită să facă vreun comentariu..;

— Să ne întoarcem a… acasă, reuşi ea să spună.

Stephen ridică din sprâncene.

— Vrei să mă faci să înţeleg că această locuinţă nu va fi a ta niciodată? Totuşi este. Şi va fi vreme de patru luni, nu uita.

Tonul său redeveni neutru.

— Ah… Tocmai voiam să te întreb dacă te simţi în stare să organizăm un cocktail pentru Crăciun. Trebuie să-i invităm pe curioşi pentru a stârpi toate bârfele.

— Cum ai explicat despărţirea noastră? se interesă ea eu curiozitate.

El ridică din umeri.

— Am spus că, pur şi simplu, munca mea mă acapara prea tare şi tu n-ai suportat. Se întâmplă adesea…

Faţa lui deveni dură.

— Ce voiai să le spun? Că te-am înhăţat şi tu mi-ai scăpat?

— Nicio femeie n-ar fi crezut, replică ea dându-şi farfuria la o parte.

— Dar este un compliment! râse el. Un compliment din partea ta…

Ea se încordă.

— Doamna Jacobs serveşte cina la ora opt, îi reaminti ea pe un ton sec. Nu trebuie să întârziem cu plecarea dacă vrem să fim punctuali.

Drumul spre casă fu făcut într-o tăcere totală. Anne se simţea la capătul răbdării. Discuţiile neîncetate în contradictoriu cu Stephen erau atât de epuizante! Şi nu trecuse nici măcar o săptămână de când stăteau sub acelaşi acoperiş.

La sfârşitul cinei – care se termină cu o îngheţată extrem de reuşită – ea întrebă:

— Câte persoane te gândeşti să inviţi la acel cocktail? Dacă este vorba de o, recepţie mare, voi fi obligată să fac apel la un bucătar.

— Cincizeci, poate şaizeci.

El o examină cu oarecare surpriză şi ea-şi

ascunse un surâs. Timp de doi ani, lucrând pentru Travel Mates, învăţase multe lucruri în materie de recepţii. Perspectiva de a primi n-o îngrozea deloc. Se simţea foarte sigură pe sine.

Stephen se întreba probabil cum trăise ea după despărţirea lor.

Dar de ce i-ar fi păsat? Trebuie să fi fost foarte uşurat constatând plecarea ei!

Îi servi soţului ei o cafea şi, cu un oarecare cinism, îşi zise că dacă un străin ar fi putut să-i vadă în acel moment, n-ar fi găsit nimic de zis... Ofereau tabloul idilic al unui cuplu care întârzia după o cină intimă.

Altădată, totuşi, Stephen părăsea masa după ultima înghiţitură.

Doamna Jacobs aprinsese un foc mare în şemineu şi lemnele trosneau vesel.

Stephen se ridică, făcu câţiva paşi. Ea se încordă instantaneu.

— Doamne, dar destinde-te puţin! strigă el iritat. N-am nici cea mai mică intenţie să te ating! încearcă să nu te comporţi aşa mâine seară, fiindcă oamenii nu vor crede în împăcarea noastră...

— După părerea mea, sunt mulţi care o deplâng.

Anne se gândea la Carola. Şi la toate femeile care sperau să-l consoleze pe Stephen...

— Ce vrei să spui?

Ochii ei scânteiară şi ea făcu o mişcare de retragere.

— Carola ar fi preferat cu siguranţă ca eu să rămân departe. Este singura? M-ar mira!

— Ai fi geloasă? se interesă el cu jumătate de voce.

— Bineînţeles că nu.

— Carola este foarte perspicace. Fereşte-te de ea. N-aş vrea să bănuiască ceva!

— În special, nu trebuie s-o jignim pe fiica lui Sir Giles, nu-i aşa? Ia gândeşte-te... Asta ar putea să te coste viitorul tău titlu... ridică din umeri... în schimb, puţin îţi pasă de ceea ce pot simţi eu. De altfel, întotdeauna ţi-a fost indiferent!

— Între tine şi Carola este o mare diferenţă! rosti el cu dispreţ.

— Oh, scuză-mă! făcu ea cu amărăciune. Mi-am uitat locul. Este clar că nu se poate face niciun fel de comparaţie între fiica unui lord şi o orfană fără...

El o întrerupse.

— Nu fi proastă! Nu asta am vrut să spun!

— Nu mă face să cred că nu ştii de sentimentele Carolei pentru tine. Lui Sir Giles i-ar pica foarte prost, dacă ai seduce-o ca...

— Cum te-am sedus pe tine? termină el pentru ea. N-ai o memorie prea bună, scumpa mea. Dorinţa ta era la fel de înflăcărată ca şi a mea. Continuă apoi, mai încet: încerc s-o ţin pe Carola la distanţă. Această fată este cam nebună... Este aproape o nimfomană şi n-am niciun chef să am probleme cu ea!

— Să nu te aştepţi să mă amestec în toate acestea. Nu este treaba mea! replică Anne cu răceală. Acestea fiind zise, mă duc să mă culc.

Sunt obosită!

El o lăsă să plece, fără a mai adăuga un cuvânt.

Când ajunse în camera ei, tâmplele îi zvâcneau. Prevedea o migrenă...

După ce făcu un duş, îşi trase pe ea o cămaşă de

noapte uşoară. Apoi începu să-şi perie părul, contemplându-şi imaginea în oglindă, gânditoare. Stephen reuşise să rupă barierele pe care ea le credea de netrecut.

Cât de naivă fusese când se amăgea că nimic n-ar putea-o atinge. Soţul ei avusese întotdeauna puterea de a trezi în ea sentimente pe care le credea dispărute pentru totdeauna.

În momentul în care se apropia de ea, inima începea să-i bată nebuneşte şi o tulburare nemărginită o copleşea.

Auzi o ciocănitură uşoară în uşă şi, fără să aştepte răspunsul, Stephen intră. De uimire, ea lăsă să-i cadă peria. El se aplecă să o ridice şi i-o întinse, cercetându-i fără grabă trupul reliefat de cămaşa de noapte aproape transparentă.

Ea fu parcursă de un frison, încordându-se ca un animal prins în cursă.

— Ţi-ai lăsat poşeta pe jos, declară Stephen azvârlindu-i-o pe pat.

Anne rămase înţepenită pe loc. Prezenţa soţului ei îi trezea mii de amintiri şi ea trebui să-şi strângă maxilarele ca să nu geamă…

— Nu mă privi aşa! murmură el.

Făcu câţiva paşi în direcţia ei. Ea se trase înapoi. Picioarele îi tremurau, se clătina… Imediat, se agăţă de marginea patului. Nu putea să meargă mai departe… Stephen o strânse cu brutalitate de încheieturile mâinii şi o scuturâ.

Faţa lui era albă de furie, în timp ce privirea lui se cufunda în ochii înspăimântaţi ai femeii.

— Nu mă privi aşa, repetă el. N-am făcut niciodată nimic ca să-ţi inspir o astfel de teamă.

Îi strângea încheieturile, mai să i le sfarme.

— De altfel, nu de mine ţi-e frică, ci de tine însăţi! Vrei sau nu, eşti o femeie pasionată, Anne! N-a trebuit niciodată să te forţez...

— Taci! îl imploră ea. Oh, te rog, taci!

El continuă fără milă:

— O să-ţi spun ceea ce am de spus! încerci să mă faci să cred că ai devenit de gheaţă. Dar nu-i adevărat! Crezi că am uitat clipele când te-am ţinut în braţele mele? Atunci erai atât de prezentă...

Ea se forţă să-şi alunge imaginile care-i veneau în minte.

— Nu-i adevărat! ripostă ea. Nu...

Stephen n-o mai ţinea de încheieturi. O mângâia încet şi mâinile lui trezeau în ea senzaţii nebune...

— Când vei veni la mine, o vei face de bunăvoie, o asigură el.

— Niciodată!

Ea se zbătea. Buzele lui Stephen se plimbau pe faţa ei, pe buze, uşoare ca aripile unui fluture.

— Lasă-mă!

Dar vocea ei nu era convingătoare. Îi era din ce în ce mai greu să rămână rigidă în braţele lui. Dacă şi-ar fi dat ascultare, s-ar fi abandonat complet...

Stephen o fixă. Privirea lui rămânea enigmatică. Pe urmă o lăsă brusc şi se îndreptă spre uşa care separa cele două camere.

— Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti! pronunţă el înainte de a dispărea.

Uşa se închise încet şi tânăra femeie tresări.

Încă o dată, trupul ei o trădase... Stephen îşi dăduse seama că ea fusese pe punctul de a-i accepta mângâierile şi sărutările? De a i le da înapoi?

Începu să măsoare camera. Ceea ce tocmai se întâmplase o aducea la disperare... nu se va vindeca deci niciodată? Dar trebuie că era masochistă dacă tânjea după îmbrăţişările celui care o făcuse să sufere atât de mult!

Şi el, ce voia?

Ţinuse cu adevărat la întoarcerea ei pentru a facilita obţinerea unui titlu de nobleţe? Sau avea altă idee în cap?

Din partea unui bărbat atât de orgolios ca el, era foarte posibil. Va căuta, în cursul celor patru luni, să se răzbune din cauza trecutului?

Se înfioră. Stephen se jurase că n-o va reprimi în braţele lui decât dacă ea-l va ruga în genunchi. Şi ea ar fi fost în stare să se umilească astfel, fiindcă nu avea niciun fel de control asupra trupului ei..

Înghiţi în sec, în timp ce adevărul o străfulgera.

Încă îl iubea şi-l va iubi întotdeauna. Dar vai, el n-o iubea...

A doua zi dimineaţa, când ea coborî, Stephen îşi lua micul dejun.

— Bună dimineaţa, o salută el cu răceală.

Ea-i răspunse pe acelaşi ton şi se aşeză în faţa lui. Luă un ziar de dimineaţă şi se cufundă în lectură.

Descoperi, foarte curând, un articol consacrat insulei Saint-John.

Ziaristul descria hotelul cu un astfel de entuziasm, încât cititorii nu puteau, probabil, să aibă decât un singur gând: să facă fără întârziere rezervări la Travel Mates!

Stephen se ridică şi veni în spatele scaunului ei. Ea se încordă şi se prefăcu că nu-şi dă seama de prezenţa lui. Citi pentru a doua oară articolul, fără

să se grăbească...

Încet, soţul ei îi mângâie umărul în momentul în care doamna Jacobs intra în cameră. Menajera le adresă un zâmbet înţelegător şi tânăra femeie strânse din dinţi.

El se aplecă.

— Iată un articol reuşit! Graţie lui, rezervările pentru Saint-John vor creşte,

Ea ridică din sprâncene.

— Tu ai făcut să apară acest articol? se minună ea.

— Să spunem că am aranjat să se laude calităţile insulei. Nu uita că acum am interese mari în Travel Mates!

El se îndreptă spre biroul lui.

— Diseară vom cina în oraş. Trebuie s-o anunţăm pe doamna Jacobs.

Anne se pregăti pentru această seară fără prea mult entuziasm. Se machie cu grijă, apoi îşi trase pe ea rochia de mătase.

Era pe punctul de a-şi da cu ruj pe buze când Stephen intră în camera ei fără să bată la uşă.

El clătină din cap cu un aer aprobator. Privirea i se opri pe colierul de diamante şi safire care strălucea la gâtul tinerei femei...

Sir Giles poseda un conac la doisprezece kilometri distanţă de casa lor. Toate ferestrele erau luminate când familia Laing sosi în

Rolls-ul condus de şofer.

Abia intraseră în hol când Carola năvăli spre ei. Se agăţă de gâtul lui şi-l sărută pe ambii obraji.

Anne surprinse privirea indulgentă a câtorva invitaţi... Cât despre Sir Giles, acesta îşi încruntă sprâncenele...

Din compasiune pentru acesta din urma. Tânăra femeie se apropie de soţul său şi-şi strecură mâna sub braţul lui, în timp ce se apleca uşor către el.

El se încordă şi se întoarse spre ea. Dar n-avură timp de vorbit, deoarece gazda lor venea spre ei.

Lucrând prin marile hoteluri, unde întâlnise tot soiul de oameni şi participând adesea la recepţii, Anne ştia acum să se comporte într-un mod foarte firesc. Zâmbea şi făcea conversaţie fără cea mai mică greutate.

Carola rămânea agăţată de braţul lui Stephen... îi cercetă rochia lui Anne fără să încerce să-şi ascundă animozitatea. Sir Giles părea vizibil jenat de comportamentul fiicei lui, şi, din nou, tânăra femeie fu cuprinsă de milă.

Stephen deveni, foarte curând, centrul atenţiei unui grup de oameni de afaceri. Discret. Anne se retrase.

— Deci dumneata eşti soţia lui Stephen!

Se întoarse pe călcâie şi-i adresă un zâmbet femeii care o interpelase. Aceasta avea părul cărunt. Rochia ei, foarte elegantă, era gri, iar la degete şi la gât îi scânteiau numeroase diamante.

Ochii ei vii şi inteligenţi o cercetară pe tânăra femeie.

— Deci dumneata eşti soţia lui Stephen? repetă ea.

— Da. Sigur, făcu Anne. Neîncetând sa zâmbească. Scuzaţi-mă, dar nu cred sa

— ... mă cunoşti? termină interlocutoarea sa, în locul ei. Stephen pare prea ocupat ca să aibă timp să facă prezentările... Orice s-ar spune, bărbaţii sunt cu mult mai vorbăreţi ca femeile! Priveşte-i discutând! Ea scutură din cap. Nu, nu mă cunoşti,

draga mea. În schimb, eu îl cunosc bine pe Stephen... Încă de copil era diferit de ceilalţi. În consecinţă, reuşita lui nu m-a mirat deloc.

— L-ai cunoscut pe Stephen de copil?

— Locuiam în acelaşi oraş de provincie... Ţi-a vorbit despre Cotswold?

Anne scutură din cap, negând.

— Stephen nu este prea vorbăreţ, când e vorba de trecut.

— Este de înţeles! Are numai amintiri dureroase despre copilăria şi adolescenţa lui.

Ea oftă şi declară cu căldură:

— Am fost încântată să aflu despre întoarcerea dumitale! Stephen are atâta nevoie de căldura unui cămin... de o viaţă de familie!

Merită să fie fericit; a fost atât de puţin altădată...

Din nou, ea suspină.

— Soţul meu era judecător în procesele cu copii... Astfel am făcut cunoştinţă cu micul Stephen!

Tânăra femeie era pe punctul de a-i cere explicaţii când mâna soţului i se aşează pe braţ.

Îi adresă un zâmbet femeii în gri.

— Lady Morley! exclamă el.

El se pregătea să-i strângă mâna, dar ea-l sărută şi cu un hohot de râs spuse:

— Iată unul dintre privilegiile vârstei, dragul meu! Pot să-i îmbrăţişez pe domni fără ca cineva să poată spune ceva! Se uită în jurul ei. Sunt sigură că am făcut geloase multe femei, procedând astfel! Şi, întorcându-se spre Anne: Ai un soţ foarte seducător, micuţa mea! Ai noroc... Mi-ar place să te cunosc mai bine, adăugă ea.

Vrei să vii să mă vezi? Joia viitoare, de exemplu?

Anne acceptă invitaţia. Apoi, îl urmă pe Stephen care dorea s-o prezinte lui Charles Phillips. Acesta din urmă schimbă câteva cuvinte cu ea. Conversaţia se învârtea în jurul unor subiecte de ordin general şi totuşi, tânăra femeie avea impresia că este supusă unui examen…

Omul politic nu întârzie să fie acaparat de alţi invitaţi şi Stephen o luă cu el pe tânăra femeie.

Anne nu putu să-şi stăpânească un oftat contrariat când o văzu pe

Carola venind. Obrajii ei erau coloraţi; era un pic ameţită…

Se clătina uşor şi se agăţă iarăşi de braţul lui Stephen.

— Ia-mă la dans! ordonă ea, fără să-i dea nicio atenţie lui Anne.

Aceasta nu-i acordă nicio atenţie fetei. Tocmai o observase pe Julia

Harding printre invitaţi…

Julia îi adresă un zâmbet ironic şi se îndreptă spre ea, urmată de un bărbat slab şi blond.

— Ce plăcere-mi face să te revăd! exclamă ea. Am aflat că tu şi cu

Stephen v-aţi împăcat… Exact la momentul potrivit!

În vocea ei era o notă de venin.

— Oh, nu-i da atenţie lui Toby! adăugă ea făcându-i complice cu ochiul însoţitorului său. Este ziarist şi cunoaşte toate bârfele…

Anne ghici că erau amanţi. Totuşi, era suficient s-o vezi pe Julia mâncându-l din ochi pe Stephen pentru a înţelege că sentimentele pe care le avea pentru Toby nu erau profunde…

Carola se băga în continuare în Stephen, într-un mod neruşinat şi Julia rânji.

— Totul reîncepe! comentă ea cu o voce acră. Lui Stephen nu-i place decât compania fetelor foarte tinere... Făcând pe înţelegătoarea, ea adăugă: Trebuie să fii nebună de gelozie.

— Ssst, sst! făcu Toby.

Şi, cu un zâmbet adresat lui Anne, declară:

— Toată lumea o cunoaşte pe Carola. Doar tatăl ei nu ştie despre apetitul nemaipomenit al fiicei sale! Este o adevărată mâncătoare de bărbaţi! Totuşi, este atât de tânără...

— Aşa îi plac lui Stephen! insistă Julia. Anne era încă o puştoaică atunci când a luat-o de nevastă...

— Aveam nouăsprezece ani! o întrerupse tânăra femeie pe un ton sec.

— Şi el avea peste treizeci. Te-am avertizat atunci că această căsătorie nu va dura. Îţi aduci aminte?

— Dar te înşelai, după cum poţi constata acum! rosti Anne fără a înceta să zâmbească. Dacă vreţi să mă scuzaţi...

Se duse să i se alăture lui Stephen, pe care Carola încerca în continuare să-l tragă spre ringul de dans.

Tonul dulceag al Juliei îi trezise furia. Iritarea îi crescu când o văzu pe Carola implorându-l pe Stephen cu mişcări feline.

Îi adresă fetei un surâs glacial şi-şi puse mâna pe manşeta soţului ei.

— Mi-ai promis c-ai să dansezi; numai cu mine, dragul meu, improviză ea.

Totodată, îşi spunea că ea şi Carola trebuie să fi fost caraghioase, trăgându-l pe Stephen fiecare de

câte o parte…

El o luă de talie. Ochii Carolei sclipiră de furie când el o respinse pentru a se apleca spre Anne.

— Mulţumesc! îi murmură el în ureche. Îţi joci bine rolul!

— Fiind pe punctul de a-ţi face o scenă de gelozie în văzul şi spre ştiinţa tuturor celor prezenţi!

El ridică din umeri.

— Carola este o puştoaică pe jumătate isterică. Nu mă atrage absolut deloc.

— Nu?

Ea regretă imediat acel „nu“ care sunase ca şi cum ar fi fost pronunţat de o femeie geloasă.

Stephen o cercetă cu ochii îngustaţi.

— Crezi că m-ar putea interesa o astfel de puştoaică?

— Nu mai este o puştoaică! La vârsta ei, eu…

Ea se întrerupse, regretând că adusese discuţia pe acest teren periculos.

— A, vârsta ei, o întrerupse Stephen, tu erai o adolescentă nespus de candidă… Şi ai rămas. Din câte mi se pare…

Carola se apropie din nou de ei; el înjură printre dinţi.

— Hai să dansăm! hotărî el.

O trase spre ringul de dans şi o înlănţui atât de tare încât îşi simţi inima bătând alături de a lui. O moleşeală ciudată o cuprindea…

Buzele lui Stephen hoinăreau pe tâmplele ei, pe obraji.

— Nu… murmură ea.

— Suntem priviţi! Trebuie să ne prefacem…

Cu vârful degetelor, el îi mângâia uşor spatele,

trezind în ea mii de fiori.

Muzica asta, nu se mai oprea oare niciodată? Cu disperare, ea simţea cum rezistenţa i se înmoaie, topindu-se din ce în ce…

În cele din urmă, orchestra tăcu. Sir Giles apăru şi-l luă pe

Stephen. Invitaţii începură să plece şi curând Anne şi soţul ei îşi luară rămas-bun de la gazdă.

Stephen se duse să caute mantoul tinerei femei, care rămase în hol, împreună eu Sir Giles.

— Veniţi, îi spuse acesta. Vreau să vă arăt portretele strămoşilor mei…

O conduse în salon. În acel moment, în spatele unei uşi întredeschise se auzi vocea Carolei.

— Sărută-mă, Stephen!

Cu un nod în gât, Anne nu îndrăzni să-l privească pe lord. Acesta o bătu pe umăr.

— Nicio problemă, îl asigură ea.

Se străduia să arate convinsă de asta… Totuşi, zâmbetul îi dispăru când Carola apăru triumfătoare.

Stephen o urma. El nu părea deloc jenat sau prins pe picior greşit.

Punând mantoul pe umerii soţiei lui, profită pentru a-i mângâia ceafa cu o încetineală studiată. Ea avea chef să urle pentru a risipi încordarea care se instalase între ei…

În cele din urmă el o lăsă şi, cu preţul unui efort imens, ea se calmă.

— Este clar că-ţi plac şcolăriţele, declară Anne pe un ton de gheaţă, în timp ce se îndreptau amândoi spre Rolls-ul care-i aştepta la scară.

El o strânse brutal de umeri. Degetele lui i se înfipseră în carne şi ea făcu o mişcare de retragere

când îi întâlni privirea furioasă, faţa lividă.

Se aştepta să primească o palmă… Dar în loc de asta, el spuse cu indiferenţă:

— Eşti ca un câine care-şi păzeşte osul!

Ea se înroşi puternic.

— Mă… mă gândeam la Sir Giles, pretinse ea.

Dar vocea îi era lipsită de convingere. Nu îndrăznea să-şi ridice capul, de teamă de a nu întâlni privirea ironică a soţului ei. Căci chiar dacă îi părea rău să-l vadă pe Sir Giles neliniştit din cauza fiicei lui, mai mult decât atât, era geloasă. Incredibil de geloasă…

Nu schimbară niciun cuvânt în limuzina care-i ducea spre casă. Dar atmosfera era încărcată de electricitate… Pulsul lui Anne bătea mai repede, trupul ei era mai mult decât conştient de apropierea lui Stephen, aşezat lângă ea. Şi avea suficientă intuiţie pentru a ghici că şi soţul ei era sensibil la tensiunea care-i înconjura.

Când acceptase să reia viaţa în comun, pentru patru luni, nu crezuse niciun moment că simţurile i s-ar putea trezi. Era absolut convinsă că acestea erau amorţite pentru totdeauna!

Ştia acum că nu-i adevărat. Amintirile legăturilor care-i uniseră odată îi reveneau, copleşind-o. Şi-i era greu să-şi stăpânească acea forţă venită din adâncul ei, care o împingea să se arunce în braţele lui Stephen şi să uite totul…

CAPITOLUL VII

Cum intrară, ea se grăbi spre camera ei. Se dezbrăcă cu gesturi stângace. Nu reuşea să-şi scoată din minte momentele pe care le petrecuse

în braţele lui Stephen, pe ringul de dans...

Scoase un geamăt uşor, în timp ce contempla uşa ce separa camera ei de cea a soţului său. Această uşă pe care el promisese să n-o deschidă niciodată...

După ce-şi desfăcu cocul, vru să-şi scoată colierul de safire şi diamante. Dar încuietoarea, înţepenită, rezistă... Bineînţeles c-ar fi putut să-l cheme pe Stephen în ajutor, dar prefera să doarmă cu această bijuterie la gât!

Complet goală, se îndreptă spre baie şi când oglinda îi reflectă imaginea, îşi înăbuşi o strâmbătură. Colierul scânteia la gâtul ei, făcând-o să semene cu o zeitate păgână...

După ce făcu o baie, se înfăşură într-un prosop pluşat şi se întoarse în cameră.

Stephen era acolo, sprijinit de perete... Era cu bustul gol şi ea-şi ţinu respiraţia.

— Ce vrei? întrebă ea. Cu o voce ostilă.

— Tu mă întrebi? o ironiză el.

Întinzând mâna, apucă marginea prosopului.

— Ţi-ai jucat atât de bine rolul de soţie iubitoare, în cursul acestei seri, încât mă întrebam... dacă n-ar putea continua!

Ea înţepeni pe loc şi vru să-şi strângă prosopul sub subţiori. Dar

Stephen fu mai rapid... Cu un gest prompt, el făcu să cadă prosopul la pământ. Apoi, cu maxilarele strânse, o contemplă cu intensitate.

Tânăra femeie se dădu înapoi.

— Nu, Stephen!

— Te rog, fără figuri! în decursul acestei seri mi-ai făcut numai avansuri! Vocea lui deveni amară, feroce. Mă vrei, Anne! Şi mă vei avea!

Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi crezut că este beat... Ochii lui sclipeau cu febrilitate şi ea simţea cum inima îi bate nebuneşte.

— Nu, Stephen! repetă ea.

Se forţă să-şi înlăture privirea de pe acest bust gol, musculos... De atâtea ori buzele ei mângâiaseră această piele... O năpădiră amintirile şi o străbătu un fior.

Când el se apropie, ea-l respinse cu ambele mâini. Dar forţa ei era nimic în comparaţie cu cea a soţului ei care o trăgea spre sine cu violenţă.

Ea se zbătea. El o înlănţui şi mai plin de pasiune.

— Da, mă doreşti, Anne! Trebuie să recunoşti!

Se simţi cuprinsă de leşin.

— Lasă-mă! îl imploră ea.

Gemu când buzele lui Stephen începură să hoinărească pe pieptul ei gol. Apoi, se zbătu din nou, ca o apucată.

— Nu, Stephen! Nu... continua ea să-l implore cu o voce întretăiată de sughiţuri de plâns.

Fără să ţină seama de rugăminţile ei, el depunea sărutări uşoare pe gâtul femeii. Gura lui urcă pe obraz, pe tâmplă... Apoi puse stăpânire pe gura ei.

— Mă doreşti! întări el.

— Nu!

Strigătul ei de protest fu înăbuşit de un sărut care-i zdrobi buzele.

Încet, Stephen i le mângâie cu vârful degetului.

— Te-am rănit?

Se juca cu emoţiile ei... Şi brusc, ea înţelese că nu mai putea lupta.

Această constatare îi făcu rău – simţi o durere aproape fizică. Avea impresia că inima i se destramă, în timp ce, cu gesturi de automat, îşi

încolăcea braţele în jurul gâtului lui Stephen.

— El puse din nou stăpânire pe gura ei şi o flacără izbucni între ei. Ea luă foc, literalmente... Fără să mai reziste, se abandonă sărutărilor şi mângâierilor soţului ei, dându-i-le înapoi cu pasiune, oferindu-se în întregime... Nu mai era decât un trup înfierbântat, pe care raţiunea nu-l mai domina.

— Spune-o, Anne!

— Ce? făcu ea cu o voce îndepărtată pe care nu şi-o mai cunoştea.

— Că mă doreşti!

— Nu... gemu ea.

Mâinile lui Stephen alunecau pe pielea goală, trezind în ea mii de senzaţii.

— Spune-o! insistă el. Cu cuvinte... Fiindcă trupul tău este suficient de elocvent! îi veniră lacrimi în ochi. Ar fi vrut să-l respingă cu cuvinte dure, glaciale. În loc de asta, alte cuvinte îi veniră pe buze...

Cuvinte care nu erau altceva decât o mărturisire a slăbiciunii sale. În ochii lui Stephen luci o scânteie de triumf.

— Spune-o încă o dată, Anne! mai tare! Vreau să fiu sigur că am auzit bine...

— Te doresc, Stephen... Oh! cât de tare te doresc! recunoscu ea într-un hohot de plâns.

Disperarea şi umilinţa o copleşeau. N-avea niciun pic de mândrie?

Cum de se putea coborî astfel?

Dar cu o pasiune egală cu a soţului său, ea i se aruncă în braţe oferindu-i buzele, incapabilă să mai aştepte fuziunea totală a trupurilor lor.

Când tânăra femeie, potolită în cele din urmă,

reveni la realitate, nu putu să-şi reprime un fior de groază.

Capitularea ei îi părea abjectă…

Se întoarse spre Stephen, care stătea lungit lângă ea. Faţa soţului ei era foarte palidă şi trăsăturile feţei, trase.

„Cu toate acestea, încă îl iubesc” gândi ea.

Totuşi, ea avea în gură gustul amar al înfrângerii.

Totul ar putea să fie atât de minunat… dacă şi Stephen ar iubi-o.

El o fixă cu o privire goală de expresie.

— Tu m-ai vrut, Anne, declară el pe un ton neutru.

— Da, recunoscu ea.

O cuprinse un val de tristeţe, în timp ce de pe buze îi scăpa un oftat uşor.

— Eşti mulţumit? murmură ea cu o voce morocănoasă. Ai reuşit să mă înfrângi…

Ea-şi înghiţi saliva şi reluă cu mai multă putere:

— Trebuie să ştii asta, Stephen! Mi-e silă de mine şi mă urăsc! Mi-e silă de tine şi te urăsc fiindcă ai reuşit să mă umileşti atât de tare.

Râse fără veselie, amar şi înspăimântător. Voiai să mă domini. Sau cel puţin să-mi domini corpul… Şi ai reuşit să mă distrugi!

Stephen se albise şi mai tare la faţă,

— Nu-ţi fă probleme! spuse el eu duritate. Vei obţine divorţul!

Din nou ea începu să râdă în pragul isteriei.

— Şi atunci, voi fi liberă! Dar pentru ce? Pentru cine? Ca să mă recăsătoresc? Ce-aş putea să-i ofer acum unui bărbat? Amărăciunea mea? Dezgustul faţă de mine?

Livid de furie, Stephen se ridică.

— Am făcut o înţelegere, începu el.

Ea-l întrerupse:

— Am respectat termenii. Tu nu! Mi-ai spus că va trebui să te rog în genunchi ca să mă reprimeşti în braţele tale... Nu astfel s-au petrecut lucrurile!

Fără un cuvânt, el se ridică şi, câteva clipe mai târziu, uşa de comunicaţie dintre cele două camere se închise.

Abia a doua zi dimineaţă, trezindu-se, Anne observă că dormise cu colierul la gât...

Beth şi Richard trebuiau să vină în acea zi. La ce oră? Nu ştia, dar era posibil ca ei să vină la masa de prânz.

Se îmbrăcă cu un pulovăr de caşmir albastru şi o fustă în acelaşi ton.

Doamna Jacobs o întâmpină surâzând.

— Nu v-am trezit! Domnul mi-a cerut să vă las să dormiţi. A fost o seară plăcută?

— Da, totul a fost foarte bine, o asigură tânăra femeie mângâind câinele. Unde este soţul meu?

— În birou, ce vreţi să mâncaţi la micul dejun?

— Doar un pic de suc de fructe şi cafea, vă rog.

Anne ar fi putut s-o roage pe doamna Jacobs s-o ajute să-şi scoată colierul. Dar menajera nu s-ar fi mirat că i se adresase ei pentru asta

? În general, astfel de servicii se cereau între soţi.

Tânăra femeie se duse în biroul unde lucra solul ei. Acesta nu-şi ridică faţa când întră ea.

— Puteţi pune platoul pe masă, doamnă Jacobs.

Anne simţi un nod în gât când îl contemplă. În lumina aurie a dimineţii, faţa lui părea slăbită, austeră.

Oh, ce minunat ar fi fost totul dacă el ar fi putut

s-o iubească! Dar…

— Sunt eu, Stephen, spuse ea cu o voce neutră.

Cu niciun preţ ea nu trebuia să-l lase să bănuiască până la ce punct, ceea ce se întâmplase cu o zi înainte, avea importanţă pentru ea.

Pe acelaşi ton, ea continuă:

— Nu reuşesc să desfac încuietoarea colierului meu. Mă poţi ajuta?

El se ridică, şi cu un ton sarcastic, spuse:

— De ce n-ai recurs la ajutorul doamnei Jacobs?

— Foarte simplu, pentru că ea ar fi găsit ciudat că nu mă adresez ţie.

— Ce măreţie de suflet o ironiză el. Unde vrei să ajung, Anne?

Ai vrea să mă simt vinovat? Să mă simt cuprins de regrete?

Degetele lui îi atinseră ceafa, şi ea se încordă reţinându-şi respiraţia.

Stephen desfăcu colierul. Ea se întoarse spre el. Fixându-l fără să clipească, declară:

— Tu, tu să ai regrete? Eşti incapabil să manifeşti milă şi cu atât mai puţin, generozitate. Te bucuri de răzbunarea ta… Vocea ei deveni dură. Dar te-ai grăbit! mai avem încă trei luni de stat împreună. Dacă ai fi fost mai abil, te-ai fi putut bucura de umilirea mea până la capăt! Cu un ton mai uşor, ea adăugă: în ochii lui Beth şi Richard, va trebui să jucăm comedia perechii fericite, care s-a împăcat, nu-i aşa?

— Ieşi de aici! îi ordonă el printre dinţi.

Cu aceste cuvinte, el merse să-şi ocupe locul în dosul biroului.

Purta o cămaşă de jerse fin, care-i scotea în evidenţă muşchii umerilor şi ai spatelui.

Inima lui Anne se frânse... Ce n-ar fi dat să se cuibărească în braţele acestui bărbat!

— Dacă o să te comporţi necorespunzător, în aşa fel încât Beth sau

Richard să bănuiască ceva, o să regreţi! o ameninţă el. Pentru că atunci te voi face să cunoşti umilinţa! Cea adevărată!

Beth o îmbrăţişă pe Anne cu afecţiune. Secretara lui Stephen nu se schimbase deloc în doi ani...

— Sunt atât de încântată să te văd! o asigură ea cu căldură.

La rândul său, o îmbrăţişă şi Richard.

— Pot, şefule? întrebă el râzând. Şi adresându-se tinerei femei, adăugă: Să-l împiedici să se arate prea posesiv.

Toată lumea izbucni în râs. Totuşi, atunci când Anne ridică ochii spre soţul ei, înţelese că acesta era supărat în continuare.

Stephen se închise cu asistentul şi secretara lui în birou, până la ora prânzului. Anne îi reîntâlni în acel moment. Spre marea ei uimire, conversaţia nu se desfăşură pe subiecte strict profesionale.

Dar când Richard reveni la industria aeronautică, ea fu în stare să ia parte la discuţie, făcând câteva remarci la obiect.

Ea-şi aminti că odinioară, îi era teamă să-l audă pe Stephen abordând acest subiect, atât îi era de frică să nu spună prostii! Era atât de neştiutoare la acea vreme...

— A fost foarte bun! remarcă Beth terminând desertul. După toate acestea, aş avea nevoie de o siestă! Mă întreb cum pot bărbaţii să ia parte la atâtea prânzuri profesionale fără să se simtă incomodaţi!

— Şi dacă te-ai duce să te plimbi prin grădină? sugeră Stephen. În timpul acesta, voi verifica bilanţul contabil cu Richard. N-avem nevoie de tine pe moment...

— Te însoţesc, Beth! hotărî Anne.

Cele două femei făcură câţiva paşi în tăcere. Apoi, Beth se lăsă să cadă pe o bancă, la adăpost de vânt, şi Anne se aşeză lângă ea.

— Sunt atât de fericită că te-ai întors! făcu Beth cu sinceritate.

Mărturisesc că am avut îndoieli când te-ai căsătorit cu Stephen... Era o diferenţă de vârstă între voi şi tu erai încă atât de... de copil! Când l-ai părăsit, n-am fost deloc surprinsă. Dar să ştii, i-ai lipsit mult!

Aceşti doi ani au fost pentru el un adevărat calvar!

„Stephen este abil cu adevărat!“ gândi tânăra femeie. „Din momentul în care a apărut ocazia de a fi înnobilat, s-a gândit să mă facă să revin...“

Era atât de abil încât reuşise s-o înşele şi pe Beth, care totuşi, îl cunoştea bine.

Încă un punct rămânea întunecat. Cum reuşise s-o găsească soţul ei?

Părăsindu-l, ea-şi reluase numele de fată. Şi nu scosese niciun ban din contul pe care el i-l deschisese. Totuşi, îi descoperise urma...

Fără ca ea s-o fi întrebat, Beth îi furniză răspunsul:

— El primea cu regularitate rapoarte privind activitatea ta, printr-o agenţie de detectivi. Când îi sosea unul dintre acele rapoarte, rămânea întunecat zile întregi... Totuşi „nu pierdea speranţa ca tu să te întorci!

„Pentru că ideea de a fi învins îi era de nesuportat! gândi Anne.

Beth era oare oarbă? îşi imagina, într-adevăr, că Stephen o iubea?

Ce chef ar fi avut să-i spună adevărul!

— Te-ai schimbat, remarcă Beth fără altă introducere. Te-ai…

Maturizat Da, acesta este cuvântul.

— Am îmbătrânit, o întrerupse tânăra femeie. Am învăţat să trăiesc…

Apoi, declară dintr-odată: Seara trecută, am revăzut-o pe Julia. Nu s-a schimbat!

— Eşti mult mai bine înarmată pentru a te apăra de femei de soiul ei!

Beth scutură din cap. Era foarte furioasă când Stephen a apus că se va însura cu tine!

— Şi totuşi, dacă ea nu s-ar fi amestecat, este posibil ca această căsătorie să nu fi avut loc niciodată, constată Anne cu o ironie amară… adăugă apoi, mai blând… Nu fă această expresie şocată, Beth! Trebuie să fi bănuit, mai mult sau mai puţin, ce s-a întâmplat!

Secretara lui Stephen ştiu să se arate diplomată:

— Când s-a întors din Yorkshire, prima dată, nu mai era acelaşi! o asigură ea.

Anne îi ceru câteva sfaturi privind acea recepţie pe care Stephen ţinea s-o organizeze de Crăciun.

— După părerea mea, ar trebui să faci apel la un bucătar, îi sugeră

Beth.

— Aş prefera să vorbesc mai întâi cu doamna Jacobs. Poate că ea are altă idee… N-aş vrea s-o jignesc! Este o adevărată perlă, şi ar fi păcat s-o pierd.

Da, Anne se schimbase enorm, gândea Beth în timp ce revenea încet spre casă însoţită de tânăra femeie. Ea o subestimase. Toată lumea, de altfel, o subestimase! Cu doi ani în urmă era lipsită de experienţă, era timidă, stângace... Ei da, era încă o fetiţă!

Îi găsiră pe cei doi bărbaţi în salon. Richard o cerceta pe Anne cu o admiraţie evidentă. El începu să vorbească despre Caraibe, unde fusese recent.

— Este atâta sărăcie acolo! oftă tânăra femeie. Dar ce este de făcut?

Conversaţia lor alunecă spre problemele politice care tulburau insulele. Richard ridică ochii spre cer.

— Când mă gândesc că stau alături de o femeie drăguţă şi ea-mi vorbeşte de politică!

În acel moment, Anne surprinse privirea de gheaţă a lui Stephen fixată asupra lor.

Beth şi Richard nu întârziară să-şi ia rămas bun. După plecarea lor, Stephen o strânse cu brutalitate de umeri pe soţia lui.

— Nu eşti decât o provocatoare! o acuză el. Cum te poţi comporta astfel cu Richard?

Ea-l privi stupefiată.

— Dar noi stăteam de vorbă, Stephen! Pur şi simplu!

El o împinse înainte.

— Du-te să te uiţi în oglindă! O simplă „convorbire” te face să-ţi sclipească aşa ochii? Ai încercat să-l cucereşti, da! Şi mai ales, sub nasul meu. El îşi strânse pumnii. Cine va crede în împăcarea noastră dacă te comporţi de o asemenea manieră?

— Ţi-ai pierdut minţile! îi strigă ea. Şi cu sarcasm, azvârli: înainte de a arunca prima piatră,

reflectează asupra propriei tale conduite.

Nu mai târziu decât în cursul seratei la Sir Giles, flirtai scandalos cu

Carola!

— Puţin îmi pasă de Carola! Ţi-am spus deja…

Brusc, el îi întoarse spatele.

— Oh, la ce bun! exclamă el înainte de a părăsi încăperea.

— Uşa se închise cu putere. Anne răsuflă adânc. Inima bătea de să-i spargă pieptul… Era suficient ca Stephen s-o atingă ca să-şi piardă capul. Chiar când era furioasă, chiar când credea că-l detestă… Şi încă trei luni de aici încolo, trebuia să suporte acest chin!

Încercând să nu se mai gândească la soţul ei, tânăra femeie se duse la bucătărie ca să discute cu doamna Jacobs despre organizarea recepţiei pe care Stephen voia s-o dea de Crăciun. Această recepţie trebuia să aibă loc în sâmbăta dinaintea Crăciunului. De mâine, doamna Jacobs şi Ben, şoferul, puteau lua câteva zile de vacanţă bine meritate.

În acea seară, Stephen nu se arătă. Anne cină singură, apoi se aşeză în salon cu o carte. Dar rândurile îi dansau în faţa ochilor. În curând, începu să măsoare camera în sus şi în jos.

Cu puţin înainte de ora zece, uşa biroului lui Stephen se deschise, în cele din urmă. El nu veni să i se alăture… ieşi. Câteva clipe mai târziu, ea auzi zgomotul motorului de la maşina lui.

Unde putea să se ducă el aşa de târziu?

S-o întâlnească pe Carola?

Scoase un geamăt. O invadă o gelozie puternică…

Când, în cele din urmă, se hotărî să doarmă, fu incapabilă să lipească geană de geană. Zilele care urmară se scurseră monoton... Stephen şi Anne se vedeau la ora micului dejun, pe care-l luau într-o tăcere apăsătoare.

Apoi, Stephen se închidea în biroul lui, în timp ce tânăra femeie se ducea să plimbe câinele pe câmpie.

Uitase complet de invitaţia lady-ei Morley. Aceasta din urmă îi telefonă joi dimineaţa pentru a-i reaminti. În acea zi, Stephen era absent. Ben o conduse deci pe tânăra femeie cu Rolls-ul până la locuinţa familiei Morley.

Era o construcţie veche, vastă, aşezată între coline.

Lady Morley veni în persoană s-o întâmpine pe tânăra vizitatoare,

— Hai mai bine să ne aşezăm în bibliotecă, propuse ea. Este prea frig în salonul mare. Acesta este inconvenientul caselor de altădată.

Ca să le întreţii îţi trebuie o armată de servitori... în zilele noastre nu se mai pune problema!

Ea împinse uşa de la bibliotecă.

— Această încăpere era aceea în care soţului meu îi plăcea să stea, explică ea.

Pereţii erau acoperiţi cu etajere de acaju, de la pardoseală până la plafon. În şemineu ardea un foc mare. Anne se simţi imediat în largul ei în această cameră spaţioasă, mobilată cu fotolii de piele.

— Mă simt întotdeauna plină de nostalgie când intru aici, declară Lady Morley. Când m-am măritat aveam şaptesprezece ani. Soţul meu avea deja treizeci. Eram îndrăgostită nebuneşte de el!

Îi indică un fotoliu tinerei femei.

— Aşează-te! Şi nu-ţi fie teamă, n-aştept alţi invitaţi! Putem trăncăni în voie. Ştii că sunt încântată să te cunosc mai bine. Dacă am venit la recepţia lui Sir Giles din seara aceea, a fost doar ca să te cunosc!

Anne îşi ascunse cu greu surprinderea şi gazda ei izbucni în râs.

— N-o lua în nume de rău, nu era vorba de o curiozitate bolnăvicioasă, ci de un real interes. Voiam s-o cunosc pe soţia lui

Stephen! Privirea ei directă se aţinti în cea a lui Anne. Îl iubeşti? Da, nu-i aşa?

Nu era scăpare, aşa că Anne dădu din cap afirmativ.

— Înainte de a te vedea, îmi imaginam o persoană oarecare, atrasă de banii şi poziţia lui socială. Ştiu acum că nu este aşa!

— Credeţi că Stephen s-ar lăsa înşelat atât de uşor?

Bătrâna doamnă o privi fără să spună un cuvânt. Apoi, înclină din cap.

— Stephen este inteligent. Foarte inteligent… Totuşi, din punct de vedere sentimental, este încă un copil. Un copil care a suferit teribil şi se teme să nu mai sufere! Nu credeam că va reuşi să treacă peste acest handicap. Dacă se căsătoreşte, îmi spuneam eu, va fi doar din raţiune.

Brusc, ea schimbă subiectul.

— Ai vrea să ai copii?

Anne se înroşi puternic, fără să răspundă.

— Ştiu că nu este o întrebare de pus! exclamă Lady Morley. Am regretat întotdeauna că n-am avut… După părerea mea, nu-i nimic mai minunat decât să porţi copilul celui pe care-l iubeşti.

Această ultimă frază o atinse pe Anne în adâncul fiinţei ei. Da, cum ar mai fi vrut să aştepte un copil de la Stephen! Să-l simtă crescând în ea, săptămână după săptămână, lună după lună…

Înghiţi în sec.

— Cum era Stephen? întrebă ea. Băieţelul, vreau să zic…

Lady Morley o studie încruntându-şi sprâncenele.

— Nu ţi-a vorbit despre copilăria lui? Ţi-a spus că părinţii lui s-au despărţit când el avea doar şase ani?

— Când avea doar şase ani? Tot ceea ce îi constituia universul trebuie să se fi sfărâmat în jurul lui! strigă tânăra femeie cuprinsă brusc de milă.

Lady Morley încuviinţă cu un semn.

— Mai ales că la acea vreme divorţul era mai rar ca în zilele noastre. Tatăl lui Stephen a părăsit-o pe soţia lui pentru a pleca să trăiască cu o alta… Privirea ei hoinări departe…

Ellen, mama lui Stephen, era o persoană ciudată. La început, a refuzat în mod categoric divorţul. Ce-o fi putut să-i spună fiului său ca să-i murdărească imaginea pe care copilul şi-o făcuse despre tatăl lui? Doar Dumnezeu ştie… Da, era o persoană ciudată… repetă ea. S-ar fi putut crede că plecarea soţului ei urma s-o apropie de fiul său.

În general, cam aşa se întâmplă: femeile singure nu trăiesc decât pentru copiii lor. Dar Ellen, din contră, părea că-l urăşte.

— Să-l urască?

— Da… îmi amintesc de un incident care m-a impresionat în mod special. Ellen şi Stephen mergeau pe strada orăşelului unde locuiam şi eu.

Stephen a căzut – se lovise tare la genunchi. Dar se forţa să nu plângă. A alergat spre mama lui şi s-a agăţat de fusta acesteia. Mă aşteptam să-l ia în braţe; în loc de asta, ea l-a respins cu brutalitate!

Revăd întotdeauna expresia feţişoarei lui Stephen din acel moment…

— Oh… făcu Anne tulburată.

— Cât despre tatăl lui Stephen, acesta refuza categoric să se ocupe de fiul lui. Anii au trecut. La şcoală, Stephen a devenit un mic „dur“. A fugit de mai multe ori… Câteva prostii copilăreşti… Şi pentru asta a trebuit să apară în faţa tribunalului pentru copii, unde, aşa cum ţi-am spus, soţul meu era judecător. Am reuşit să-l plasăm într-o instituţie, care, în cazul lui, era de preferat. Mama lui a murit când el avea cincisprezece ani…

— Şi tatăl lui?

— Murise deja de doi ani, de o criză de inimă. Fără să-i lase un sfanţ fiului său…

Ea oftă.

— N-am văzut niciodată un copil atât de părăsit. Nimeni nu părea să-l iubească. Nimeni nu i-a acordat niciodată niciun pic de tandreţe…

Ochii lui Anne se împăienjeniră de lacrimi. Datorită explicaţiilor lui Lady Morley, ea reuşi să-l înţeleagă puţin pe soţul ei.

Cum de putuseră să se arate părinţii lui aşa de duri cu el?

— Sunt fericită că mi-aţi spus toate acestea, spuse ea cu blândeţe bătrânei doamne.

— M-am gândit că asta te-ar putea ajuta. Să ştii că nu sunt oarbă…

Sigur, te-ai împăcat cu Stephen. Dar bănuiesc că există încă obstacole! îţi va trebui mult curaj şi

răbdare pentru a le depăşi.

CAPITOLUL VIII

După această lungă conversaţie cu Lady Morley, Anne se surprinse adesea studiind cu atenţie faţa soţului său. Încerca să regăsească în trăsăturile bărbatului care devenise, urmele copilului pe care propriii lui părinţi refuzaseră să-l iubească.

Noiembrie trecu. Apoi veni decembrie... Pe măsură ce trecea timpul, Stephen se îndepărta şi mai tare.

Era el în stare de dragoste? se întreba tânăra femeie. Sau suferise atât de mult că fusese respins, încât devenise insensibil?

Anne îşi consacra o bună parte din timp în compania doamnei Jacobs, pregătind recepţia ce urma să aibă loc. Ambele elaborau feluri de mâncare rafinate şi complicate, pe care le aranjau în congelator.

Invitaţii urmau să fie numeroşi, relaţii de afaceri ale lui Stephen, toţi vecinii tinerei perechi – şi, bineînţeles, Sir Giles, Beth şi Richard. Cu o zi înainte de recepţie, Anne hotărî să se ducă la Londra.

Avea nevoie să treacă pe la coafor, cât şi pe la institutul de înfrumuseţare. Va profita ca să cumpere şi cadouri pentru doamna Jacobs şi Ben.

Înainte de aceasta, ea-i vorbi de planul ei lui Stephen. Dacă era hotărât să se ducă şi el în capitală, ea ar fi putut profita de maşina lui.

El îşi puse jos paharul cu whisky... Nu era primul din acea seară...

Bea din ce în ce mai mult şi tânăra femeie se

neliniştea. Prezenţa ei îi era, deci, atât de nesuferită, că trebuia să se refugieze în băutură?

— Dacă vrei să vii cu mine, să fii gata la opt dimineaţa, rosti el cu brutalitate.

Cu acestea, îşi ridică paharul şi şi-l goli dintr-o înghiţitură. Apoi se ridică.

— Ies, declară el fără a da alte explicaţii.

Pleca aproape în fiecare seară. Anne n-avea nici cea mai vagă idee despre locul unde se ducea. Se întorcea întotdeauna foarte târziu. Ea nu reuşea niciodată să adoarmă înainte de a auzi zgomotul motorului când se întorcea.

Când, a doua zi dimineaţa, ea apăru în sufragerie, Stephen deja terminase de mâncat. El se uită la ceas.

— Ai zece minute.

— Mi-ajunge ca să înghit o bucată de pâine prăjită şi o cafea, îl asigură ea.

Ea purta un taior de tweed de culoarea levănţică, şi o bluză de mătase asortată. Acest costum îi venea bine şi ea o ştia. Dar după ce o învălui într-o privire rece, Stephen nu făcu niciun, comentariu asupra ţinutei ei.

Bându-şi cafeaua, ea-l privi frecvent cu coada ochiului. El nu se ocupa de ea şi citea ziarele de dimineaţă.

Faţa lui slăbise. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi fost sigură că ochii lui de culoarea smaraldului exprimau o suferinţă profundă.

Dar ştia bine că nu este cazul… Acest om egoist nu putea fi încercat de nicio suferinţă. Nici de dragoste…

Circulaţia era aglomerată. Stephen, în timpul condusului, nu pronunţă niciun cuvânt.

Opri maşina lângă trotuar.

— Dacă vrei să te întorci cu mine în seara aceasta, să fii la biroul meu la ora cinci.

El se aplecă să deschidă portiera. Braţul lui atinse sânii tinerei femei şi, cu lacrimi în ochi, ea coborî din maşină. Oh, ce n-ar fi dat să se cuibărească la pieptul lui, să i se ofere în întregime! Dar, vai, nu trebuia să arate nimic din toate acestea…

În magazinele din Londra era enorm de multă lume, cu ocazia apropierii sărbătorilor. Lui Anne îi trebui mai mult timp pentru cumpărături decât crezuse.

Când se uită la ceas, constată că este aproape ora prânzului. Cu braţele încărcate de pachete, se hotărî să meargă la birourile societăţii lui Stephen. Poate Beth va fi liberă să ia prânzul cu ea? Şi putea totodată să scape şi de pachete…

Nu cumpărase nimic pentru soţul ei.

Ce putea ea să-i ofere? Să-i dea un cadou care să-i arate clar sentimentele ei? Ridică din umeri. Stephen nu voia nimic de la ea. Şi el îi luase deja totul… inima, spiritul, trupul.

Petrecu totuşi mult timp într-o bijuterie, unde se hotărî în cele din urmă pentru o pereche de butoni, pe care-i plăti cu propriii ei bani, aceia pe care-i câştigase lucrând pentru Travel Mates.

Apoi, luă un taxi şi dădu adresa lui Laing Airlines.

În momentul în care cobora din maşină, simţi o mână pe umăr.

— Anne!

Făcu stânga-mprejur şi ochii i se măriră de surpriză.

— Alan! Ce întâmplare! Nu ştiam că eşti la

Londra… Sally este cu tine?

— T Nu, şi-a luat câteva zile de vacanţă cu Rick, logodnicul ei.

Căsătoria încă nu s-a celebrat; aşteaptă să li se termine casa de construit. Va fi gata peste câteva luni.

O luă de umeri şi o examină.

— Lasă-mă să te admir!

Ea-şi pierduse bronzul, în timp ce Alan era înnegrit de soare.

Când o lăsă, Anne îl întrebă ce face în Anglia.

— Credeam că eşti în continuare la Saint-John!

— Stephen mi-a cerut să vin. Nu eşti la curent?

Ar fi putut să-i răspundă că Stephen nu-i vorbea despre nimic… în loc de asta, se mulţumi să zâmbească dând din cap.

— Aveţi lucruri mult mai importante de discutat, nu-i aşa? o ironiză Alan.

Ea-şi încruntă sprâncenele.

— Nu cunoşti natura relaţiilor dintre noi!

— Nu le cunoşteam, o corectă el. Totuşi, când o nevastă îşi caută soţul la birou, înseamnă că el nu îi este aşa de indiferent!

— Nu mergeam să-l caut pe Stephen! Mă duceam doar să-mi duc pachetele.

Alan zâmbi.

— În acest caz, ai vrea să prânzeşti cu mine?

Ea acceptă fără să ezite. Şi atunci, el o conduse la un mic local situat în apropiere de Laing Airlines.

Anne se desfătă cu un muşchi de vită şi cartofi prăjiţi, în timp ce Alan îi vorbea despre Saint-John.

— Este foarte diferit de când se ocupă Stephen! El are un instinct extraordinar pentru afaceri. Nicio clipă n-am regretat să-l am ca asociat. Dimpotrivă!

— Ei bine, îmi face plăcere să aflu că cel puţin o persoană este satisfăcută în urma acestui aranjament! făcu tânăra femeie cu o voce acidă.

Alan roşi uşor sub bronzul pielii.

— Anne, îmi pare rău în continuare pentru ce s-a întâmplat pe insulă... Dar, la urma-urmei, lucrurile merg mai bine, nu-i aşa?

Ea-l privi fără să înţeleagă. El continuă cu stângăcie:

— Vreau să spun... eeh... că sunteţi împreună în continuare, şi atunci presupun că...

— Presupui prea multe, Allan! i-o tăie ea.

Brusc, ea-şi pierduse toată pofta de mâncare. Aruncă o privire în jurul ei şi înţepeni când îşi văzu soţul. Stephen era aşezat la câteva mese mai departe, în compania unei tinere elegante.

Gelozia o străpunse pe Anne ca lama ascuţită a unui stilet.

Stephen nu-i dădea niciun fel de atenţie. Era total absorbit de invitata sa. Oare vor petrece după-amiaza împreună? se întrebă tânăra femeie. Ea nu ştia dacă soţul ei mai avea încă apartamentul din oraş.

Totuşi, de câteva săptămâni, el pleca în fiecare zi în capitală. Sub pretextul că lucrează... O făcea ca să se întâlnească cu ea?

— Anne? făcu Alan întrebător.

Ea se forţă să surâdă.

— Da?

— Dacă am ieşi împreună diseară?

— Nu se poate. Am oră fixată la coafor în această după-amiază. Şi mâine dăm o recepţie.

Contra voinţei sale, privirea îi era atrasă irezistibil către masa soţului său. Tânăra femeie

tocmai îşi lua o ţigară din poşetă. Stephen se aplecă spre ea cu o brichetă. Mâna lui se puse peste cea a femeii, într-un gest care trăda o lungă intimitate…

— Asta nu te împiedică să ieşi diseară! insistă Alan. Hai, spune da…

O să te duc acasă înainte de miezul nopţii, îţi promit!

Dând din cap, ea acceptă invitaţia fostului ei şef.

— Mă găseşti la sfârşitul după-amiezii, la mine acasă. Îţi aminteşti adresa mea? întrebă Alan.

— Bineînţeles!

Când lucra la Travel Mates, ea fusese adesea acasă la el pentru a primi instrucţiuni de ultimă oră.

Alan se încărcă cu pachetele ei.

— Vom cina şi vom merge la spectacol. Ai vreo preferinţă?

— Te las pe tine să decizi.

Stephen nu ridică ochii când ei ieşiră. Cât despre Alan, el nu remarcase prezenţa soţului ei.

Ceva mai târziu, tânăra femeie ieşi de la coafor. Deja, peste oraş se lăsa asfinţitul. Străluceau luminile şi era mai multă lume ca de obicei pe străzi.

Găsi cu greu un taxi. Când, în cele din urmă, reuşi, trecu mai întâi pe la Laing Airlines, unde lăsă la recepţie un mesaj pentru Stephen.

Acesta din urmă va fi furios… Sau poate faptul că ea contramandase întâlnirea îl aranja… Astfel, putea să consacre mai mult timp elegantei sale prietene…

În cele din urmă, taxiul o lăsă în faţa imobilului unde locuia Alan.

— Dacă vrei să te împrospătezi, nu ezita să utilizezi baia, îi spuse acesta, întâmpinând-o.

Ea profită pentru a-şi schimba ţinuta. Şi-o cumpărase de dimineaţă, o rochie de catifea neagră ce se potrivea perfect pentru o cină.

Când apăru, îmbrăcată în noua sa toaletă, Alan fluieră cu un aer admirativ. Apoi, o luă de umeri şi o sărută uşor pe tâmplă:

— Potoleşte-te, Alan! protestă ea. Sunt o femeie căsătorită.

— Oh, nu uit! mormăi Alan. Stephen are noroc…

În decursul întregii seri el se arătă a fi un însoţitor foarte plăcut.

Nu-şi făcea griji pentru Saint-John, era evident. Şi dispoziţia lui era foarte bună. Din nefericire, Anne nu era în stare să fie la fel de veselă ca el…

Era pentru prima dată când ieşea în compania unui bărbat, de când revenise să trăiască alături de Stephen. Or, ea nu reuşea nici măcar o clipă să-şi uite soţul… Nici măcar în cursul comediei muzicale, foarte distractive, unde o dusese Alan.

„Unde o fi Stephen acum?“ nu înceta ea să se întrebe. S-a întors acasă? Sau a preferat să rămână la Londra? Cu tânăra pe care o invitase să prânzească?

Alan putuse să-şi parcheze maşina aproape de teatru. Aşteptând ca el să deschidă portiera, Anne se înfioră puţin. Noaptea era rece şi ea n-avea mantou.

— Ai petrecut o seară plăcută?

— Excelentă, mulţumesc, îl asigură ea.

— Ai vrea să iei un ultim pahar la mine?

Ea înţepeni. Nicio clipă nu se gândise că Alan voia să ajungă aici…

Dar el nu era de condamnat. Ea-i dăduse de înţeles că este suficient de liberă ca să cineze cu el, să-l însoţească la teatru… să…

— Nu, mulţumesc, Alan, declară ea, dorind sa pună imediat lucrurile la punct. Prefer să ma întorc imediat acasă. Nu uita că Stephen este asociatul tău…

Era cu mult mai târziu decât prevăzuse Anne, când ajunseră lângă casă.

— Frumoasă clădire, aprecie Alan.

Anne nu-l invită să între. În cursul serii, ea-l invitase la recepţia de a doua zi, dar el refuzase. Era ocupat.

— Acum, trebuie să mă întorc singur la Londra! oftă el. N-a fost prea înţelept din partea mea să încerc să i te iau lui Stephen. Aşa cum mi-ai spus, este asociatul meu… Totuşi, când sunt cu tine; îmi zic că jocul îşi merită, poate, miza.

— Doar „poate“? glumi ea, încercând să-şi ascundă emoţiile. Nu eşti prea galant.

Se îmbrăţişară prieteneşte. Apoi, el îi întinse pachetele şi ea pătrunse în hol, în timp ce Alan făcea cale întoarsă.

Casa era cufundată în întuneric. Anne întinse braţul pentru a găsi comutatorul. Unul dintre pachete îi căzu cu zgomot la picioare. Fu ca un semnal… Toate luminile se aprinseră dintr-odată.

Stephen se afla în susul scării, îmbrăcat cu un halat de mătase.

— Unde ai fost?

Cu paşi înceţi, el se apropie. O frică incontrolabilă o cuprinse pe tânăra femeie, îi veni să trântească toate pachetele şi s-o ia la fugă…

Dar rămase pe loc, rezistând tentaţiei de a se

comporta ca un copil.

Se îndreptă şi-l înfruntă.

— Ţi-am pus o întrebare! remarcă el cu o voce periculos de calmă.

Se apropie de ea eu paşi felini. „Ca o fiară asupra prăzii” gândi Anne.

Era incapabilă să facă vreun gest. Cu o încetineală studiată,

Stephen îi luă pachetele, unul câte unul. În acel moment, ea vru să se depărteze dar se afla cu spatele la perete.

— Răspunde, Anne! Unde ai fost? Trebuie să folosesc violenţa ca să obţin un răspuns?

— Ştii foarte bine unde am fost! Ţi-am lăsat un mesaj!

— În care mă anunţai că ieşi eu Alan. Dar nu-mi spuneai unde te duci! La el, nu-i aşa?

De unde ştia? Nu încercă să-l contrazică.

— Era mai simplu să-l găsesc la domiciliul lui, admise ea.

Stephen o examină fără să spună nimic.

— Nu purtai rochia asta, azi-dimineaţă, rosti el în cele din urmă.

În consecinţă, te-ai schimbat la Alan? în faţa lui Alan?

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?! strigă ea. Drept cine mă iei? Anne îşi întoarse capul. De altfel, ceea ce fac nu te priveşte!

Adaugă ea apărându-se.

— Ba da. Eşti soţia mea, nu uita!

Ochii femeii scăpărau în faţa-i încordată.

— Nu mă acuza de infidelitate, Stephen! Căci te-aş putea întreba cum ţi-ai petrecut după-amiaza… în compania femeii drăguţe cu care ai prânzit într-

un tete-à-tete tandru? Trebuie şi ea să te roage s-o primeşti în braţele tale? Eşti fericit numai când reuşeşti s-o umileşti, s-o domini? Ştiu că nimic altceva nu poate să-ţi facă o aşa mare plăcere… Să aduci femeia la cheremul tău!

Acum, ei nu-i mai era frică. Îl şfichiuia cu o ironie usturătoare, maliţioasă.

Cu ochi întunecaţi, el se aplecă. Ea-şi închise ochii aşteptând un sărut brutal care nu veni…

Dintr-odată, Stephen înjură cu violenţă şi apoi se întoarse pe călcâie. Câteva clipe mai târziu, uşa camerei lui se trânti zgomotos.

Ea-şi adună pachetele. Tensiunea acestor ultime minute se evaporă, lăsând-o epuizată.

Nu înţelegea acum, de ce acceptase cu atâta uşurinţă să iasă în compania lui Alan. Fusese fiindcă în subconştientul ei sperase că asta va conduce la o astfel de scenă?

„Nu chiar aşa, gândi ea cu amărăciune. Nu voiam ca Stephen să mă respingă! Nu! Oh, nu…“

Îşi încleştă degetele pe cutia ce conţinea butonii de manşetă.

Brusc, îi veni să-i distrugă, să-i calce în picioare… La fel cum o distrugea şi o călca Stephen în picioare…

Recepţia oferită de familia Laing se desfăşura la perfecţie.

Anne purta smockingul de mătase pe care-l cumpărase cu câteva săptămâni înainte.

— Ce frumoasă eşti! oftă Richard. Oh, cred că sunt primul care ţi-o spune în această seară… Stephen cred că se chinuie să-i respingă pe admiratorii tăi!

— Dacă nu cumva se ocupă de alte femei! lansă

Anne pe un ton lejer.

Richard o privi stupefiat.

— Cred că nu vorbeşti serios! Este nebun după tine…

— Aşa de nebun încât nu pregetă să invite femei la prânz şi…

Ea se întrerupse. Deja, îşi regreta cuvintele. Dar era prea târziu…

— Vorbeşti cumva de Lorraine Edwards? o întrebă Richard, vizibil surprins. Să ştii că ca se ocupă de publicitate pentru Laing Airlines! De altfel, este căsătorită şi îndrăgostită nebuneşte de soţul ei. El scutură din cap.

Stephen este bărbatul unei singure femei, Anne. Tu!

Stephen era şi un excelent actor, îşi spuse ea mai târziu, în cursul serii. Soţul ei o ţinea tandru de talie, discutând cu un grup de invitaţi. Ea încercă să se elibereze, dar el îşi întări strânsoarea, înainte de a-şi aluneca mâna sub vesta ei, la înălţimea sânilor.

Ea se înroşi ca racul.

Ce petrecere frumoasă, făcu Sir Giles. Îl surâse lui Stephen. I-aţi plăcut amândoi lui sir Charles…

Această mică propoziţie insinuă că acum era mai mult ca sigur că regina îl va înnobila pe Stephen. Şi atunci, Anne îşi putea găsi libertatea… Acest gând o umplu de disperare.

— Carola nu a venit? îl întrebă ea pe Sir Giles încercând să-şi alunge gândurile negre.

— S-a dus să schieze în Austria, cu prietenii.

Deci, Sir Giles se va afla singur de Crăciun! Dintr-un impuls, îl invită să petreacă această sărbătoare cu ei. El scutură negativ din cap.

— Vă mulţumesc, dar soţul dumneavoastră va prefera să vă aibă doar pentru el, în acele momente…

Şi zâmbind cu subînţelesuri, el adăugă:

— Astfel de clipe sunt atât de preţioase! Profitaţi amândoi la maximum!

Tânăra pereche primi mai multe invitaţii de la vecinii lor. „Cu siguranţă că nu le vom onora“ gândi tânăra femeie. Deoarece scopul lui Stephen era atins, ea nu va mai rămâne mult timp sub acoperişul lui. În aceste împrejurări, la ce bun să lege prietenii?

Oamenii care fuseseră angajaţi pentru recepţie aşezară totul în ordine, după ce ultimii invitaţi plecară.

Anne puse în funcţiune maşina de spălat vasele. O trimise pe doamna Jacobs să se culce. Menajera trebuia să plece a doua zi, dimineaţa, foarte devreme, în vacanţă şi tânăra femeie îi dăduse deja cadoul ei pentru Crăciun — o poşetă de piele.

Era pe cale de a-şi încălzi un pic de lapte când Stephen veni în bucătărie.

— Vrei o ceaşcă cu lapte cald? îi propuse ea.

Spre marea ei surpriză, el acceptă.

— Asta m-ar ajuta să adorm…

Ea ridică ochii către el şi, pentru prima dată în această seară, remarcă liniile de amărăciune din jurul gurii lui. Avea oare acum insomnii?

De ce? Fiindcă se întreba dacă va fi sau nu făcut cavaler?

Ea încercă să-l îmbărbăteze.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, Sir Giles crede că vei fi înnobilat… Îi întinse o ceaşcă cu lapte. Poţi să urci dacă vrei, îi sugeră ea. Eu o să…

El puse ceaşca atât de brutal pe masă încât jumătate din conţinutul ei se revărsă peste margini.

— Nu vrei să încetezi să mă consideri un copil întârziat mintal?

El dispăru înainte ca ea să aibă timp să deschidă gura. Oftând, ea şterse laptele împrăştiat.

Trebuia să se ducă după el sau nu? Revăzu fata lui trasă şi resentimentele i se evaporară. Fără să se mai gândească, urcă în camera soțului ei... El stătea în dreptul ferestrei încă îmbrăcat. Îşi slăbise doar nodul de la cravată. Părul îi era ciufulit ca şi cum stătuse cu capul între mâini...

Ea-i întinse ceaşca cu lapte, plină pe jumătate. Întâi el atinse ceaşca, nevenindu-i să creadă. Apoi îl cuprinse un acces brusc de furie. Apucă ceaşca şi o azvârli cu violenţă de perete.

Rămaseră unul în faţa celuilalt, ca două statui, în timp ce tăcerea grea se prelungea...

Când deschise gura, el murmură cu o voce abia şoptită:

— Acum, pleacă... Pleacă mai-nainte ca eu să fac ceva ce amândoi am regreta.

CAPITOLUL IX

Cu o zi înainte de Crăciun, ningea. Fulgi uşori cădeau fără întrerupere. Şi părea că nu se vor opri...

Stephen plecase să caute un brad. Când Anne i-o ceruse, el holbase ochii.

— Un brad? Ce idee! Şi n-avem nimic cu ce să-l împodobim!

— Ba da! Am cumpărat tot ce trebuie de la

Londra.

Când Stephen se întoarse, tânăra femeie se afla în bucătărie, unde făcea prăjituri. Pe o farfurie ornamentală, ea punea mai multe feluri, scoase chiar atunci din cuptor.

— Vrei una? îl întrebă ea pe soţul ei.

El luă una şi o gustă cu teamă, de parcă ar fi fost otrăvită.

— Dar este bună! constată el cu un aer surprins.

Ea izbucni în râs.

— Ai găsit brad? se interesă ea.

— Da. Este în hol.

Sa se grăbi să-l vadă şi rămase nemişcată… Era imens…

— Am cumpărat şi ornamente, făcu Stephen arătând spre o sacoşă de hârtie. Unde vrei să le pun?

— În salon. Şi cadourile noastre…

Ea se întrerupse văzând expresia sardonică a soţului ei. Vorbise fără să se gândească… Altădată, mătuşa sa Emma şi ea, aveau obiceiul să pregătească o mulţime de mici cadouri fără valoare, pe care le împachetau în hârtie colorată vesel.

— Cadouri? repetă Stephen. Din partea cui?

Anne se înroşi puternic. Ridicând din umeri, rosti pe un ton lejer:

— Oh, din partea lui Moş Crăciun…

Ea-şi petrecu seara ornând bradul. Cu amărăciune, îşi spuse că dacă, totul ar fi fost normal, s-ar fi ocupat împreună cu Stephen… în timp ce copiii lor, poate, ar dormi liniştiţi la etaj…

Înghiţindu-şi lacrimile, ea coborî scara. Deodată, înţepeni.

Degetele soţului ei îi încercuiau glezna împiedicând-o să coboare.

Ea se întoarse.

— Stephen! Lasă-mă!

El o fixă cu un aer glumeţ, în timp ce mâna-i urca în susul piciorului, într-o mângâiere abia simţită.

Ţârâi soneria telefonului. El merse să răspundă, şi, cu ochii plini de lacrimi, ea-l urmări cu privirea în timp ce ieşea din cameră.

Ea pregătise o cină uşoară fiindcă voia, să asiste la slujba de la miezul nopţii. Ningea în continuare...

Stephen abia se atingea de mâncare.

— Nu-ţi place? îl întrebă ea. Bucătăria mea nu este la înălţimea celei a doamnei Jacobs?

— Oh, te rog! El se ridică. Urăsc Crăciunul! mormăi el.

Cu aceste cuvinte, părăsi camera. După plecarea lui, tânăra femeie oftă. Nu era de mirare că pentru el sărbătorile nu reprezentau momente plăcute ale vieţii! N-avea amintiri prea frumoase, legate de Crăciun!

Fără să-l întrebe dacă doreşte să asiste la slujba de noapte, ea se îmbrăcă călduros şi plecă pe jos în direcţia satului. Mersul prin zăpadă, apoi ceremonia religioasă într-o bisericuţă de ţară, îi amintiră cu nostalgie vremea când trăia fericită şi fără griji alături de mătuşa Emma.

Când se întoarse, casa era cufundată în întuneric. Se strecură în pat şi adormi buştean.

În momentul în care deschise ochii, era ziuă de-a binelea. Constată cu stupefacţie că se făcuse ora nouă dimineaţa. Stephen trebuie să se fi sculat de multă vreme.

Se ridică în grabă în picioare. Cerul era foarte

albastru, foarte limpede. O pătură de zăpadă imaculată acoperea tot peisajul. Stephen nu era la parter... Cât despre câine, acesta era nerăbdător să iasă afară. Tânăra femeie îi deschise uşa bucătăriei şi se jucă un timp cu el în zăpadă, azvârlindu-i un băţ pe care el îl aducea înapoi.

Ea se întoarse, lăsându-l în grădină. Casa era ciudat de tăcută...

O străfulgeră un gând. Şi dacă Stephen plecase? Alergă până la garaj. Dar cele două maşini se aflau acolo... Ea se sprijini de Rolls suspinând de uşurare.

Ce-ar fi viaţa ei fără Stephen? Avea atâta nevoie de prezenţa lui...

Chiar dacă se arăta rece, distant, îi era la fel de necesar ca aerul pe care-l respira.

— Nu pot să trăiesc fără el! oftă ea.

Scoase un geamăt uşor, fiindcă îi era greu să-şi recunoască slăbiciunea...

Se întoarse în casă şi se puse să pregătească o cafea. Imediat, o aromă apetisantă umplu bucătăria. Dar Stephen tot nu se arăta...

Pregăti o tavă cu o gustare şi se hotărî să i-o ducă sus.

După ce bătu de mai multe ori la uşa lui, intră în cameră. Stephen zăcea pe patul lui respira cu greutate, iar faţa îi era stacojie. Anne îl strigă pe, nume, apoi îl scutură. Dar el rămânea inconştient, cu ochii închişi. Îi puse mâna pe frunte, ardea.

Noaptea trecută, ieşind de la biserică după slujba de la miezul nopţii, auzise că o gripă teribilă se abătuse asupra regiunii. O luase oare şi Stephen?

N-ar fi fost de mirare... Părea atât de obosit în ultima vreme. Şi muncea enorm. În consecinţă,

rezistenţa îi era slăbită.

Şi dacă era mai grav decât o gripă?

Îşi muşcă buza inferioară şi se grăbi spre telefon.

Doctorul satului – doctorul Meadows – nu întârzie să sune la uşă. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, care inspira imediat încredere.

După ce-l examină pe Stephen, se întoarse spre tânăra femeie.

— De câtă vreme se află soţul dumneavoastră în această stare?

Ea înghiţi în sec şi întoarse capul în altă direcţie.

Nu... nu ştiu, recunoscu ea. Probabil de mai multe ore.

Doctorul o să găsească ciudat, cu siguranţă, faptul că ea nu ştie mai bine... dar ce putea să spună?

— Ieri seară nu-i era foame! adăugă ea, amintindu-şi modul în care Stephen îşi înlăturase farfuria.

— Oh, este un simptom clasic... Să nu vă aşteptaţi să aibă poftă de mâncare în zilele ce vor urma. Se uită la ea încruntând din sprâncene. Sunteţi singură aici?

— Da... Doctore... Spuneţi-mi, el...

— Nu este grav, o întrerupse el. Dar este vorba de o formă de gripă foarte brutală. Când loveşte, bolnavul rămâne inconştient un timp oarecare. Riscă să şi delireze. Şi, în cele din urmă, febra scade...

— Ce pot face eu, doctore?

— Încercaţi să-i daţi mult de băut. Trebuie de asemenea să stea învelit. Dacă în patruzeci şi opt de ore nu se constată niciun fel de ameliorare, chemaţi-mă din nou...

Scoase un flacon din servieta lui.

— Iată antibiotice. Este suficient să citiţi instrucţiunile de pe etichetă ca să ştiţi cum să i le daţi. Cu un aer neliniştit, o examină pe tânăra femeie. Voi trece peste două zile, hotărî el. Sunteţi cam izolaţi aici. Ar fi neplăcut să luaţi şi dumneavoastră gripa! Fără să aveţi timp să vă daţi seama, v-aţi trezi în aceeaşi stare ca soţul dumneavoastră…

După ce-l conduse pe doctor până la uşă, Anne traversă salonul.

Contemplă îndelung bradul mare, strălucitor decorat.

Apoi oftă adânc, gândindu-se că perioada Crăciunului nu era ideală pentru cei singuri…

În timpul serii, febra lui Stephen urcă şi el începu să delireze.

Cu ochii larg deschişi, o fixa pe tânăra femeie care încerca în continuare să-i răcorească fruntea arzătoare.

El nu părea s-o recunoască…

— Eu sunt, Stephen.. Făcu ea încet. Ai gripă. Dar nu este grav! în curând vei fi pe picioare! Acum, întoarce-te, aş vrea să-ţi schimb cearşafurile… O să te simţi mai bine în cearşafuri proaspete!

Îi vorbea ca unui copil. De altfel întreaga ei atitudine faţă de el, începând eu acea dimineaţă, era aceea a unei mame. Şi, spre marea ei uimire, el nu protesta. Părea să înregistreze ce-i spunea ea, asculta când îi cerea sa se ridice în capul oaselor sau să-şi schimbe locul.

De mai multe ori, el îi repetă numele încruntându-şi sprâncenele ca şi cum n-ar fi cunoscut-o, ca şi cum ar fi trebuit să facă un efort

să-şi amintească.

Abia îndrăznea să plece de lângă el. Cobora doar în bucătărie să prepare suc de fructe. Din fericire, doamna Jacobs făcuse o aprovizionare serioasă cu portocale, grapefruit şi lămâi…

În timpul nopţii, mai schimbă o dată cearceafurile…

Stephen îşi lăsă să cadă capul pe pernă, gemând.

— Oh, Stephen! strigă ea cu disperare. Brusc, el o apucă de încheietura mâinii, cu disperare.

— Anne! Anne? Tu eşti?

— Da, Stephen, îl asigură ea. Calmează-te, odihneşte-te…

— Mi-e cald… Mi-e aşa de cald!

Dintr-odată, el începu să tremure.

— Mi-e frig…

„Să stea învelit” îi spusese doctorul. Ea începu cu răbdare să-l acopere cu cuvertura, de fiecare dată când el se descoperea.

În cele din urmă, el căzu într-un somn agitat.

Anne profită pentru a coborî şi a scoate câinele afară. Şi atunci, îşi dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua… îşi făcu o omletă pe care se forţă s-o mănânce.

Apoi pregăti un amestec de suc de portocale şi lămâi şi urcă în camera lui Stephen.

Hotărî să-şi petreacă noaptea la căpătâiul soţului ei, înfăşurată într-un pled. Instalată într-un fotoliu, îl urmărea cu neliniște.

Cu toate că ea pusese peste el şi alte cuverturi, Stephen continua să tremure. Faţa lui era acum foarte palidă.

Epuizată, ea aţipi. I se păru că abia închisese

ochii când vocea lui

Stephen o făcu să se trezească, tresărind.

Era o voce răguşită, rugătoare…

— Anne… Anne.. Unde eşti?

Ea se grăbi şi puse mâna pe fruntea lui îngheţată.

— Sunt aici, Stephen, spuse ea cu blândeţe, mângâindu-i tâmplele şi obrajii. Vrei să bei un pic de suc?

— Nu, nu mi-e sete. De tine am nevoie, Anne!

Închise ochii ca şi cum simplul fapt că vorbise, îi consumase toată energia şi-l epuizase.

— Nu mă lăsa, Anne! o imploră el. Să nu mă laşi niciodată! Nu mă părăsi! Ia-mă în braţele tale… Te rog, ia-mă în braţele tale!

Tinerei femei i se puse un nod în gât. Părea atât de vulnerabil, în acel moment… Oh, bineînţeles că el nu ştia ce spune… Dar era atât de bine să-l audă vorbind astfel!

Se lungi lângă el şi-l strânse la piept. În timp ce-l strângea şi mai tare, o cuprinse un val de tandreţe şi dragoste.

Treptat, Stephen părea să se liniştească. Apoi, adormi. Răsufla regulat. Închise ochii şi ea. Când se trezi, zorii începuseră să apară la ferestre. Stephen dormea în continuare băgat în ea. Deodată, el deschise ochii şi se înfiora.

Oh, eşti aici… Credeam că-i doar un vis! Anne… Anne…

El ridică o mână tremurătoare şi ea-şi înghiţi lacrimile.

— Nu mă părăsii, Anne! o imploră el. Nu fă asta încă o dată! N-aş putea suporta… Promite-mi că n-ai să pleci!

Ochii lui erau febrili. El delira… Pentru a-l linişti, ea murmură:

— Nu, nu te voi părăsi! îi mângâie obrajii. Calmează-te, încearcă să dormi…

— Să dorm? Cum aş putea? Ai fi plecată când m-aş trezi!

Privirea lui se întunecă. Tatăl meu a plecat într-o noapte, în timp ce dormeam, şi… Din nou, îl apucă tremuratul.

— Anne! o imploră el.

Ochii lui Anne se împăienjeniră de lacrimi, îl luă în braţe ca şi cum ar fi fost un copil şi-l legănă murmurându-i cuvinte tandre.

— Promite-mi că n-o să pleci, Anne! repeta el fără încetare.

Promite-mi…

Inima tinerei femei bătea să-i spargă pieptul. Este adevărat, nu putea trece peste faptul că Stephen delira, pradă unui puternic acces de febră. Dar era posibil ca în delirul lui, să exprime ceea ce simţea în realitate?

Boala îl ajutase să depăşească o barieră pe care el însuşi o ridicase când era copil? Inima lui de gheaţă putea să bată? Să simtă?

„Nu poate fi adevărat! gândi ea. Nu trebuie să iau dorinţele mele drept realitate. Stephen nu gândeşte ceea ce spune… “

El nu întârzie să adoarmă. Abia spre sfârşitul după-amiezii deschise ochii. Febra îi scăzuse complet şi o recunoscu imediat.

Ea era aşezată la căpătâiul lui. Îşi puse mâna cu blândeţe peste cea a soţului său.

— Bună seara… murmură ea.

Stephen nu răspunse imediat. O fixa cu ochi

măriţi şi foarte încercănaţi.

— Dar ce faci aici?! strigă el cu furie. Nu pot fi liniştit nici măcar în camera mea?

Ea inspiră profund.

— Ai fost bolnav, Stephen, îi explică ea repede. Gripă.

— Ce? Ce înseamnă povestea asta?

Vru să se ridice, dar când încercă să se ţină pe picioare, observă că acestea nu-l mai ascultau. Se lăsă să cadă pe pat, în timp ce pe faţa îi apăruse o expresie de stupoare.

Anne se precipită.

— Stai culcat! îl certă ea. O să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Încetează de a mă trata ca pe un copil! Urăsc asta!

Tânăra femeie era împărţită între două sentimente contradictorii. Pe de o parte, era atât de uşurată că-l vedea pe Stephen sănătos, pe de altă parte, nu se putea împiedica sa nu fie dezamăgită, văzându-l că redevenise „ca înainte”.

O copleşi amărăciunea şi oboseala.

— Nu vorbeai aşa astă-noapte! rosti ea eu resentiment.

El păli şi mai tare, apoi lăsă ochii în jos.

— Când ai febră, spui vrute şi nevrute…

— Da…

O idee nebună prinse rădăcini în capul tinerei femei. Dar avea curaj să pună în practică un astfel de plan?

Şi dacă se înşelase? Dacă delirul lui Stephen nu însemna nimic?

Dacă el, totuşi, deschisese într-adevăr o uşă spre locul unde emoţiile lui fuseseră zăvorâte din

copilărie, nu merita să încerce?

Cu un ton lipsit de expresie, ea declară:

— Acum, când eşti sigur că vei fi înnobilat de regină, nu mai există niciun motiv să stau multă vreme cu tine!

— Exact.

Ea se ridică.

— Mă duc să-ţi fac o omletă, propuse ea.

Reveni peste puţină vreme cu un platou.

— Nu, nu! Nu te ridica să mănânci!

— În curând o să mă hrăneşti cu linguriţa! remarcă el cu acreală.

— Mama ta nu te răsfăţa când erai bolnav?

El îşi încleştă maxilarele.

— N-am fost niciodată bolnav.

— Ei bine, acum eşti. Doctorul va veni mâine.

— Şi dacă mă declară sănătos, vei pleca?

Asta vrei? Să te părăsesc?

Vorbindu-i astfel, trebuia să-i reamintească vorbele pe care le spusese atunci când delira?

Dar Stephen rămânea indiferent.

Doctorul veni să-l viziteze pe bolnav, a doua zi după-amiază.

După ce-l examină, declară că era în curs de însănătoşire.

— Aţi avut o infirmieră excelentă! îl asigură el privind spre Anne.

Tânăra femeie era în bucătărie când sună telefonul. Se duse să răspundă şi rămase surprinsă când auzi vocea doctorului Meadows.

— Sunt la Sir Giles, îi spuse el. Are gripă şi el şi se află singur în această casă izolată, ma întrebam dacă…

Lăsă fraza neterminată, dar Anne înţelese.

Vreţi să mă duc să stau cu el?

O întrista că trebuia să-l părăsească pe Stephen. Dar putea să-l lase pe vecinul lor în încurcătură?

— Doar o oră sau două, îi spuse doctorul. O sa aranjez să-i trimit o infirmieră, dar va trebui un oarecare timp ca ea să ajungă. Puţin mai târziu, Anne scoase maşina sport a lui Stephen din garaj. Soţul ei dormea şi ea ca el să nu se trezească înainte de întoarcerea ei.

Sir Giles era mai puţin grav decât fusese Stephen, dar starea lui cerea, totuşi, o supraveghere permanentă. Infirmiera apăru când se lăsă seara,

— Mulţumesc că mi-aţi vegheat bolnavul, spuse aceasta către tânăra femeie.

O privi cum se instalează la volanul puternicei maşini şi-i spuse cu o oarecare nelinişte:

— Fiţi prudentă!

Zăpada se mai topise puţin în timpul zilei, dar, cu căderea serii, temperatura scăzuse şi drumul era alunecos.

Anne conducea încet. O îngrijora starea şoselei. Nu era obişnuită să conducă un astfel de vehicul.

Ajunse în deplină siguranţă, După ce parcă maşina în garaj trecu prin bucătărie, unde fu întâmpinată de câine.

Credeai că te-am uitat? îi spuse ea râzând, pregătindu-i de mâncare. Nu mă cunoşti prea bine!

Apoi merse să facă un duş. În cele din urmă, îmbrăcată într-un halat de mătase, se aşeză în faţa oglinzii şi începu să-şi perie părul.

Deodată, uşa ce dădea spre camera lui Stephen se deschise.

— Anne!

El o privea cu ochii măriţi în faţa slăbită.

— Te credeam plecată!

Ea-şi ridică sprâncenele, mirată.

Spuneai că o să pleci, o acuză el.

Anne se apropie de el, dar Stephen o respinse. Brusc, pometii lui se înroşiră foarte tare.

— Nu mă atinge, pentru numele lui Dumnezeu! o imploră el cu o voce răguşită. De ce mă chinuieşti? El închise ochii. Oh, Anne…

Îşi reluă fraza, şi, mult mai rar, declară:

— Da, trebuie să pleci! Nu mai pot suporta această situaţie. Am greşit cerându-ţi sa revii… Ar fi trebuit să ştiu, după o primă experienţă. Regret că te-am obligat să te căsătoreşti cu mine, când nu erai pregătită… Tonul lui se ridică. Nu mă privi aşa! Mă urăşti, dar şi eu mă urăsc pe mine!

— Stephen!… Nu tu ai vrut această căsătorie. Ţi-era teamă ca Julia să nu povestească o istorie scandaloasă jurnaliştilor. Reputaţia ta ar fi fost minată de această publicitate neplăcută! Tot ceea ce voiai de la mine era o aventură. O aventură fără urmări…

El îşi încreţi buzele.

— O aventură? În mod sigur, nu. Voiam să-mi aparţii! Trup şi suflet… Sosirea Juliei a fost pentru mine pretextul de a grăbi căsătoria. Astfel, te forţam să rămâi cu mine. Dar ma învinuiam că procedez aşa… încetul cu încetul, te-ai îndepărtat de mine. Dar trupul tău îmi răspundea. Înnebuneam că nu pot ajunge la inima ta!

— Dar de ce nu mi-ai spus toate astea?

— Nu eram în stare!

Ce palid era… Tânăra femeie făcu un pas spre el. Dintr-odată, îl înţelegea atât de bine! Rămăsese

acelaşi băieţel de altădată, pe care mama lui îl respingea când cerea puţină tandreţe.

— Nu mă atinge, Anne! o rugă el din nou.

Ea-i puse mâna pe braţ şi el făcu o mişcare de retragere.

— Nu vreau mila ta! Lasă-mă! Du-te!

— Îmi ceri imposibilul. Nu mă pot împiedica să te ating. Aşa cum nu mă pot opri să respir… Te iubesc, Stephen. Dintotdeauna! Te iubesc, şi, în genunchi, te rog să mă primeşti în braţele tale…

Se cuibări la pieptul lui. Şi atunci el o înlănţui cu frenezie. Dar mai exista multă îndoială şi nelinişte în privirea lui, în timp ce studia faţa drăgălaşei femei.

— Te iubesc, repetă ea. De la prima noastră întâlnire… Dar n-am îndrăznit să-ţi spun fiindcă eram convinsă că te-ai însurat cu mine din obligaţie. Şi la Londra, erai atât de departe de mine… Era ca şi cum am fi trăit pe planete diferite. Singurele momente pe care le împărtăşeam erau acelea când trupurile noastre se regăseau. Şi atunci, te uram, deoarece această dominaţie fizică pe care o aveai asupra mea fără să vorbeşti despre dragoste, îmi era de nesuportat!

Iată de ce am plecat!…

Stephen o strângea în continuare, nebuneşte.

— Ce prost am fost! M-am comportat ca un copil. Un copil egoist, torturat, nemulţumit…

El scutură din cap.

— M-am adresat unei agenţii de detectivi şi ştiam tot ce făceai!

Când mi s-a părut că te interesezi de Alan, am căutat un mijloc de a te aduce lângă mine…

— Dar titlul tău de lord…

— Crezi că avea vreo importanţă pentru mine? Nu, era doar un pretext ca să te aduc înapoi.

— Dar erai atât de rece, atât de distant! Şi ieşeai aproape în fiecare seară!

— Conduceam la întâmplare… Mă întorceam doar când mă simţeam epuizat. Aveam atât de puţină încredere în mine! Mi-era atât de frică să nu mă pot ţine la distanţă de tine! O dată, te-am luat în braţe şi tu mi-ai strigat ura ta!

— Şi eu mă uram! Era suficient să mă atingi ca să-mi pierd capul!

Sub degetele ei, inima lui Stephen bătea nebuneşte.

— Credeai că am plecat din nou? îl întreba ea. Chiar?

— Da…

Ea se strânse lângă el.

— Ştii că am dormit unul lângă altul, noaptea trecută?

— Aşa mi se părea… Mi-amintesc şi că ţi-am spus…

— Delirai, îl întrerupse ea cu blândeţe.

— Nu eram chiar conştient, dar ceea ce-ţi spuneam, Anne, era ceea ce voisem întotdeauna să-ţi mărturisesc! El o contemplă. Din momentul în care m-a părăsit febra, m-ai ameninţat că ai să pleci! îi reaminti el.

— Nu ştiam dacă cuvintele pe care le-ai pronunţat în delirul tău, reflectau adevărul sau nu. Ameninţându-te că te părăsesc, speram să te fac să recunoşti… Dar tu n-ai avut nicio reacţie. Şi atunci am crezut că… că m-am înşelat.

Ea-i întinse buzele.

— Să nu mai vorbim despre asta! Să nu privim

înapoi.

Mai târziu, ea-i va cere să-i povestească copilăria lui nefericită. Dar acum nu era momentul…

Gura lui Stephen se uni cu a ei într-un sărut interminabil. O vreme, care păru nesfârşită, rămaseră astfel înlănţuiţi, agăţaţi unul de celălalt ca doi naufragiaţi…

Apoi, cu blândeţe, Stephen o conduse în camera lui. O luă în braţe cu o tandreţe infinită.

— Ce bine este să n-ai nimic de ascuns! oftă el.

Da, era minunat să te laşi să aluneci uşor în mrejele voluptăţii, fără a-ţi ascunde sentimentele… Pentru prima dată, urmau să fie unul al altuia, cu trupurile, gândul şi inimile lor.

Trecutul, în sfârşit, era alungat. Şi Stephen pronunţă cuvintele pe care ea nu mai crezuse să le audă vreodată:

— Te iubesc.

— SFÂRŞIT —